

Πάνος Κολιόπουλος
Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ

III - Φυγόδικοι του Ονείρου

Midnight Publishing

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ

III — Φυγόδικοι του Ονείρου

Πάνος Κολιόπουλος

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ

III — Φυγόδικοι του Ονείρου

Εικονογράφηση: Πάνος Κολιόπουλος

MIDNIGHT PUBLISHING

ΥΔΡΑ 2011

Οι βινιέτες είναι public domaine

Copyright © 2011 Πάνος Κολιόπουλος
Σοφ. Δούσμανη 44
Κέρκυρα 49100

email: panflynn@otenet.gr

Τα Βήματα

1) Round Up the Usual Suspects.....	11
2) Επί Ξηρού Ακμής.....	35
3) Επαρχιακή Ηθική.....	61
4) «Δι' υπόθεσιν σας».....	91
5) Οικογενειακή Υπόθεση.....	115
6) Το Πλοίο Γέρνει.....	143
7) Ο Άσχος των Γηπέδων.....	169
8) Απόδραση.....	191
9) Play it Again.....	217
10) Η Μυστική Τελετή.....	241

Λέγομαι Άρης Ιακωβίδης και μπορώ να υποστηρίξω άφοβα πως στα σαρανταοχτώ μου χρόνια αποτελώ το πρότυπο του αποτυχημένου ρεμαλιού, που δεν έχει να πάρει ούτε να δώσει τίποτα σε κανέναν. Κάποια στιγμή, άλλοτε, νόμισα πως είχα αγγίξει το φεγγάρι, όπως γρήγορα αποδείχτηκε όμως αυτό ήταν απλά το σκηνικό μιας εποχής που δεν υπήρξε παρά στα όνειρα ενός αγοριού θαμπωμένου από την αβάσταχτη ομορφιά.

1) Round Up the Usual Suspects

Πάνω από την καράφλα του κυρίου Πανάγου, πέρα από το ανοιχτό παράθυρο, εκτείνεται μια θάλασσα βαμμένη με λουλάκι. Δυο πανιά στο βάθος σου δίνουν την ψευδαίσθηση του ταξιδιού που αρχίζει. Το ντεκόρ στο βάθος συμπληρώνεται ιδανικά από τα ψεύτικα σύννεφα ενός φθινόπωρου που διστάζει ακόμα να εκδηλωθεί.

Η φωνή του κυρίου Λυκειάρχη ίσα που φτάνει στ' αυτιά μου, μονότονη, αποκοιμιστική. Δεν ξεχωρίζω λέξεις, αλλά βάζω στοίχημα πως διηγείται για νιοστή φορά τις επικές του εμπειρίες από τη θητεία του –προ αμνημονεύτων χρόνων– στα Πομακοχώρια της Θράκης. «Για να θυμούνται οι παλαιοί και να μαθαίνουν οι νεότεροι».

Το ένα από τα δυο πανιά έστριψε κόντρα στον απελπιστικά ασθενικό άνεμο. Βαρέθηκε, σιχάθηκε, είπε να γυρίσει για κάνα ούζο στον Όμιλο. Αρκετή θάλασσα για σήμερα, ώρα τώρα για γχομενίτσες –αν κι εφόσον βέβαια.

Η θεούσα Ελπινίκη προσπαθεί να πιάσει το βλέμμα μου, χωρίς να γίνει αντιληπτή από την ομήγυρη. Κάνει νοήματα με τα μάτια που προσποιούμαι πως δεν καταλαβαίνω. Καθόλου ευκαταφρόνητα τα προσόντα της κυρίας συναδέλφου, δεν λέω, αλλά η διάθεση δεν βοηθάει σήμερα. Κάποια άλλη φορά ίσως (όταν στενέψουν τα κόζα).

—Ουντινέζε-Στάνταρ Λιέγης το παίζω όβερ λες; ρωτάει χαμηλόφωνα ο Προκόπης από δίπλα μελετώντας το δελτίο του Στοιχήματος.

—Και δεν το παίζεις;...

Γελάει.

—Καλά λες... «κι αν μου κάτσει;»

Αν σου κάτσει, Προκόπη, θα μαζέψεις τους κολλητούς και θα πάτε να τ' ακουμπήσετε στο σκυλάδικο με τις Ουκρανέζες. Το πρωί θα μετράς πάλι τον μισθουλάκο, αν σου φτάνει μέχρι το τέλος του μηνός και θα στρωθείς να συμπληρώσεις άλλο ένα δελτίο, μήπως και «σου κάτσει».

Τρίτος χρόνος σ' αυτή την εξορία και τίποτα δεν έχει αλλάξει. Οι ιστορίες του Λυκειάρχη, τα δελτία του Προκόπη, τα νοήματα της Ελπινίκης, οι «κύριοι συνάδελφοι», το μουχλιασμένο σχολείο, τα σταματημένα μυαλά, η απελπισία της Ελληνικής «Περιφέρειας».

Αλλά δεν παραπονιέμαι. Μήπως δεν το επεδίωξα σε τελευταία ανάλυση; Χαμένος στο άπειρο... Ροβινσώνας σε μια ξεχασμένη ακτή της Μεσσηνίας, θαμμένος κάτω από τόνους χαρτιά και τα κιτάπια μιας γραφειοκρατίας που σ' εξαφανίζει στο πιτς-φυτίλι.... Χωρίς αύριο, χωρίς καν πρόθεση απόδρασης... μόνο μ' ένα σήμερα, ένα τώρα που κυλάει σε ρυθμούς χαλασμένου ρολογιού... τικ-τακ, τικ-τακ, τικ-τικ... Πώς το λέγαμε τότε με τη Χριστίνα; «Μια μέρα τη φορά»... Μόνο που οι μέρες ήταν τότε αλλιώτικες —η καθεμιά τους μια ολόκληρη ζωή.

Ο κώδων...! Τέρμα οι αναπολήσεις. Πίσω στην πραγματικότητα του Τώρα. Αρχαία στην Τρίτη Γυμνασίου... Ωχ, μάνα μου!

—Κοίτα... ο άντρας μου θα λείπει απόψε, μου σφυρίζει συνωμοτικά η Ελπινίκη, που βρέθηκε στρατηγικά τοποθετημένη κοντά μου στην έξοδο του γραφείου των καθηγητών.

—Μμμ...

—Θα σε πάρω τηλέφωνο... Τι μανία κι αυτή να μην έχεις κινητό, ευλογημένε!!!

Κι άλλος ένας αναχρονισμός! Μα πού πας, ρε Καραμήτρο, χωρίς τεχνολογία! Πού ζεις, πανάθεμα σε!

Δεν έχω την παραμικρή όρεξη να διδάξω σήμερα τα φυντάνια, που κι αυτά, ευτυχώς, δεν έχουν την παραμικρή έγχαψη να μάθουν. Τι να τα κάνουν στο κάτω-κάτω τα αρχαία, ρε παιδί μου; Σάματις θα πάνε για shopping σε κανένα αρχαίο mall? Γαμώ το μυαλό του κάλου που τα επανέφερε! Εδώ ο κόσμος χάνεται... Τα σπρέντς τα έχουν παίξει, ο ΓΑΠ τρέχει δεξιά κι αριστερά για δανεικά (λέει), η ανεργία έχει βαρέσει κόκκινο της φωτιάς κι όπου να 'ναι μας παίρνουν πίσω τα *Cherokee* κι εμείς θα κάνουμε... Λυσία;!!! Θα μας πει ο Λυσίας δηλαδή, πώς δεν θα βαρέσουμε πτώχευση; Far out, ε;

—Ποιος από σας έχει την παραμικρή υποψία για το πώς ξεκινάει η «Οδύσσεια», ρωτάω.

Τα φαινόμενα ανταλλάσσουν απορημένες ματιές. Τι του κάθισε πάλι του τυπάκου σήμερα;

—Ποια, του Διαστήματος; πετάει ο καλαμπουρτζής ποντικομούρης του τρίτου θρανίου προκαλώντας τη γενική θυμηδία.

—Του προγόνου σας, του Ομήρου, λέω.

Ξανακοιτάζονται.

—Μα δεν κάνουμε Όμηρο, κύριε καθηγητά, μου επισημαίνει ελαφρώς επιτιμητικά η επιμελής του πρώτου θρανίου.

—Α, βλέπω πως προτιμάτε να κάνουμε το κανονικό μας μάθημα..., λέω ύπουλα.

—Όχι... όχι..., κραυγές πανικού από κάτω.

Η Τερψιθέα, ένα κωλοχώρι του κερατά, με 2000 κατοίκους στα χαρτιά, αλλά ούτε τους μισούς στην πραγματικότητα, προβιβάστηκε σε Δήμο με τις τελευταίες αλλοπρόσαλλες διοικητικές ανακατατάξεις, ένεκα που σημαίνουν στέλεχος του κυβερνώντος θιάσου είχε μεγάλα συμφέροντα στην περιοχή και ήθελε ν' αξιοποιήσει με τον καλύτερο τρόπο την προικιά του περιουσία. Κατά συνέπεια αυτή η εξορία, στο τέρμα του τίποτα, βρέθηκε με Γυμνάσιο-Λύκειο, που εξυπηρετεί όλη την περιοχή—όχι πως οι χωριάτες σκοτώνονται να στείλουν τα βλαστάρια τους να ξεστραβωθούν δηλαδή. Νά πώς βρεθήκαμε εδώ.

—Ξέρει κανείς έστω τι είναι η «Οδύσεια»; επαναδιατυπώνω την ερώτηση μου.

Ένα χέρι. Η επιμελής φυσικά.

—Έπος του Ομήρου, απαγγέλλει σαν ρομπότ. Πραγματεύεται την επιστροφή του Οδυσσέα στην Ιθάκη.

—Έξοχα!

Χέρι από τον τυπάκο με το σκατζοχοιρέ μαλλί από το τέταρτο θρανίο.

—Κύριε... Ο Οδυσσέας είναι αυτός που λέμε Οδυσσέας Αντρούτσος;

Αν περίμενα γέλια διαψεύδομαι οικτρά. Προφανώς η τάξη είχε την ίδια απορία. Αναστέναξα.

—Δεν ανοίγουμε καλύτερα τον Λυσία; προτείνω.

—Γιατί καλέ κύριε; διαμαρτύρεται με νάζι η Κάτια. Αφού είπατε να το πάμε στο κουβεντιαστό σήμερα...

Η Κάτια είναι ένα νυμφίδιο ικανό να κάνει τον Άγιο Αντώνιο ραίηβερ. Ξανθιά, με πανέμορφο πρόσωπο, λυγρό κορμί, υπέροχους γοφούς, θαυμάσια πόδια κι ένα στήθος απίστευτο! Είναι κόρη ενός μεγαλοκτηματία της περιοχής και δεν βλέπει την ώρα πότε να τελειώσει με τα καταναγκαστικά της υποχρεωτικής παιδείας για ν' ασχοληθεί μ'

αυτά που πραγματικά αξίζουν στη ζωή —δηλαδή με τίποτα. Την είχα προσέξει, όχι μόνο για τα αδιαμφισβήτητα σωματικά της προσόντα, αλλά και γιατί το μυαλό της μπορούσε να πάρει πολλές στροφές, όταν ήθελε —και το ήξερε. Και φυσικά το εκμεταλλευόταν.

—Εντάξει, βρε Κάτια, της λέω. Να το πάμε στο κουβεντιαστό, αλλά θα πείραζε να μαθαίναμε και κάτι στην πορεία;

Χαμογέλασε με νάζι βουγιουκλάκειο.

—Δεν θα πείραζε, αλλά τώρα, κύριε Ιακωβίδη μας, είμαστε σοβαροί; Έτσι και μάθουμε αρχαία θα λύσουμε το πρόβλημα μας;

—Εξαρτάται από το πρόβλημα, απάντησα.

—Εγώ το μόνο πρόβλημα που έχω είναι να πείσω τον γέρο μου να μου πάρει κείνη την πεντακοσάρα τη Yamaha που έβαλα στο μάτι, πέταξε ο ποντικομούρης προκαλώντας έκρηξη γέλωτα στην τάξη.

—Στην περίπτωση αυτή συμφωνούμε πως τα αρχαία θα σου είναι εντελώς άχρηστα, χαμογέλασα.

—Έτσι δεν είναι, κύριε καθηγητά; πετάχτηκε ο θαυμαστής του Ανδρούτσου. Θα μας δώσουν να φάμε ο Αντρούτσος, ο Κολοκοτρώνης κι ο Αθανάσιος Διάκος;

—Ούτε γι' αστέιο, συμφώνησα.

—Βλέπετε το λοιπόν;

Τι να τους έλεγα; Είχαν απόλυτο δίκιο. Δεν τους χρειαζόνταν τ' αρχαία, ούτε κάτι απ' όσα τους στούμπωναν εδώ με το ζόρι. Ένα καλό κινητό μόνο, μια πεντακοσάρα Yamaha και μερικές συμβουλές περί λαμογιάς από τους πατεράδες τους κι όλα θα πήγαιναν καλά.

Η Κάτια με κοίταζε προσεκτικά.

—Δεν λέμε πως η μάθηση είναι άχρηστη, είπε σαν να

διάβαζε το μυαλό μου. Μόνο που, έτσι όπως μας την πα-
σάρουν εδώ, γίνεται απωθητική. Μην κοιτάτε εσείς...

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Δεν έχει να κάνει τόσο μ' αυτό όσο με το ότι είχατε
την ατυχία να πέσετε σε λάθος εποχή, είπα. Πόσοι από σας
ονειρεύονται να γίνουν εξερευνητές, αεροπόροι, ζωγράφοι,
συγγραφείς, κυνηγοί αγρίων θηρίων;...

Γέλια ακατάσχετα.

—Σιγά μη θέλουμε να γίνουμε και Ζορρό! φώναξε ο πο-
ντικομούρης.

Έριξα το βλέμμα μου στην Κάτια. Είχε καταλάβει πού
το πήγαινα.

—Και πόσοι σκεφτόσαστε να κάνετε οικονομικά, busi-
ness administration, marketing ή τίποτα; ρώτησα.

Όλα τα χέρια πάνω.

Γέλασα.

—Άψογα! είπα.

—Δεν φταίμε εμείς αν βρεθήκαμε σ' έναν κόσμο που
καταστρέψατε εσείς οι μεγάλοι, είπε η Κάτια μουτρωμένη.

—Όχι, δεν φταίτε, συμφώνησα. Κι εξ' ονόματος των
«μεγάλων» ζητώ συγγνώμη. Όμως... δεν θ' άξιζε τον κόπο
αυτόν τον χάλια κόσμο που παραλάβατε να προσπαθήσετε
να τον αλλάξετε;

—Με τι, με τ' αρχαία; γέλασε ο ποντικομούρης.

—Με τ' αρχαία, με τη Yamaha, με ότι μπορείτε, είπα.
Μόνο κάντε κάτι, αντί να καθόσαστε να περιμένετε θαύμα-
τα από κει που ξέρετε πως δεν θα 'ρθουν.

Με κοίταγαν λίγο μουδιασμένοι τώρα.

—Εσείς τι κάνετε, εκτός από το να μας τη λέτε; μου
πέταξε η Κάτια εκδικητικά.

—Εμείς, είπαμε, τα κάναμε μαντάρα, είπα. Σειρά σας τώρα.

Ο κώδων μας έσωσε όλους.

* * *

Η Ελπινίκη έσουρε στο γραφείο έναν φουκαράδαχο της Β΄ Λυκείου που έπαιζε, λέει, με το κινητό του στο μάθημα της. Ο κύριος Λυκειάρχης ανέλαβε να τον συνετίσει.

—Κινητό εν ώρα μαθήματος! ανέκραξε. Τι άλλο θ' ακούσουμε;! Τι άλλο;! Γιατί, παιδί μου, το έκαμες αυτό; Ε;

—Μα... ένα SMS έστειλα, διαμαρτυρήθηκε ο παραπτωματίας. Τίποτα δεν έκαμα... Στο silent το είχα βάλει...

—Διήμερος αποβολή, βροντοφώναξε ο κύριος Κάβουρας. Αναιδέστατε! Και να έρθεις με τον κηδεμόνα σου.

—Έχει παραγίνει το κακό, φώναξε η Ελπινίκη όταν ο τιμωρημένος εξήλθε του γραφείου. Δεν μπορεί να κάνει πια κανείς μάθημα.

—Εξέλιπεν το σέβας, συμφώνησε ο μαθηματικός.

—Η σημερινή νεολαία βαδίζει εις την καταστροφήν της, κούνησε την κεφαλή του ο φυσικοχημικός.

Η Πηνελόπη, καθηγήτρια της Ιστορίας, με σκούνηξε χαμογελώντας.

—Αν μπορούσαν θα επανέφεραν το «εν χρω κεκαρμένοι» και το πηλήχιο με την κουκουβάγια, μурμουούρισε.

—Μην ξεχνάμε και τη σωματική τιμωρία, της θύμισα. «Άνοιξε το χέρι σου, ανάγωγε...» χραπ-χραπ! «Και το άλλο...».

Γελάσαμε κι αυτό μας στοίχισε ένα κοφτερό βλέμμα από την Ελπινίκη, που δεν ενέκρινε ούτε τον τρόπο διδασκαλίας μας, αλλά ούτε —πολύ περισσότερο— τη φιλία που είχε αναπτυχθεί ανάμεσα μας.

Η Πηνελόπη βρέθηκε, όπως κι εγώ, από σπόντα στη Μέση Εκπαίδευση. Άλλα όνειρα είχε –δεν της βγήκαν. Ήταν ο μοναδικός άνθρωπος μέσα σ’ αυτό το κάτεργο με τον οποίο μπορούσα να κουβεντιάσω. Ήταν το μεγάλο παράπονο της Ελπινίκης.

—Εμένα μόνο για το κουτούπωμα με έχεις; γκρίνιαζε. Όλο μ’ αυτή την πατσούρω μιλάς στο σχολείο. Τι διάλογο λέτε και γελάτε όλη την ώρα;

—Μα... για σας, τους άλλους, λατρευτή μου, γέλαγα εγώ.

—Γιατί όχι με μένα;

—Για δυο λόγους. Ο πρώτος είναι πως όταν σε κοιτάζω χάνω τα λόγια μου και στο μυαλό μου τρυπώνουν του κόσμου οι αμαρτωλές σκέψεις. Κι ο δεύτερος πως με την Πηνελόπη δεν μπορώ να κάνω τα αίσχη που κάνω μαζί σου.

Η Ελπινίκη ήταν ένα κράμα θεούσας και παραμελημένης συζύγου. Από τη μια η αφοσίωση της στα απολιθωμένα ιδεώδη της ορθοδοξίας κι από την άλλη η δίψα της για κραιπάλη και σεξουαλική πλήρωση. Και τα δυο της αυτά χαρακτηριστικά με διασκέδαζαν, ενώ το δεύτερο με βόλευε κιόλας, από πρακτικής άποψης.

Ο άντρας της, ένα κούτσουρο μορτάκι, που δήλωνε «επιχειρηματίας» –καφετέριες, μπουζουκτζήδικα και τέτοια, αλλά που υποπτευόμουν και για άλλου είδους δραστηριότητες πολύ πιο προσοδοφόρες– την είχε κυριολεκτικά φτυσμένη, αλλά εκείνη πίστευε πως κάποια μέρα, με κάποιον μαγικό τρόπο, τα πράγματα θα... έφτιαχναν! Όταν την πρωτογνώρισα ήταν βουτηγμένη μέσα στην πιο μαύρη κατάρλιψη κι ένας θεός (ίσως ο δικός της) ξέρει πού θα κατέληγε αυτό αν δεν έβρισκε κάποια διέξοδο στις σεξουαλικές μας αποδράσεις.

Δεν την είχα επιδιώξει αυτή τη σχέση –αν μπορούμε να

την πούμε έτσι— ούτε και τη διαιώνισή της, είχα όμως τη δυσάρεστη υποψία πως αν αποτραβιόμουν η Ελπινίκη θα κατέρρευε. Ήταν τόσο βαθιά χωμένη στην αντιφατικότητα, τόσο μπουρδουκλωμένη στο παράλογο, που δεν υπήρχε περίπτωση να μπορέσει να τη βοηθήσει κανείς να ξεμπλέξει. Μόνο κακό θα της έκανε.

Ήταν η τέταρτη χρονιά στη «μαγευτική Τερψιθέα» κι όλα έδειχναν πως με είχαν ξεχάσει εδώ, αλλά δεν μ' ένοιαζε. Είχα βρει ένα σπίτι στην άκρη του χωριού που ήταν παλιότερα λιοτριβιό και ζούσα εκεί μια χαρά παρέα με τα βιβλία μου και τους περιπλανώμενους γάτους που έρχονταν καμιά φορά να δουν τι κάνω.

Η θάλασσα ήταν κοντά, αλλά εδώ δεν ερχόταν κανείς για μπάνιο, γιατί ήταν έξω και πέρα από τις οργανωμένες τουριστικές εγκαταστάσεις κι έτσι είχα και την ιδιωτική μου παραλία, ολόκληρη για μένα. Ζωή μεγιστάνα δηλαδή, με μισθό 1150 ευρώ τον μήνα. Μεγαλείο!

—Πώς βρέθηκες σ' αυτή τη δουλειά; με ρώτησε η Πηνελόπη την πρώτη φορά που κουβεντιάσαμε. Δεν μου φαίνεσαι καθόλου ο τύπος του δάσκαλου.

—Με μέσον, γέλασα.

Και της εξήγησα το σύντομο ιστορικό της φάσης αυτής.

—Χρόνια ταξίδευα στη θάλασσα, είπα. Λοστρόμος στα γκαζάδικα για αρχή, μετά τρίτος στα φορτηγά... Κάποια στιγμή βαρέθηκα το νερό και τη λαμαρίνα. Γύρισα πίσω... είχα το δίπλωμα μου από τη Σορβόννη, με βάλαν να δώσω εξετάσεις «ισοτιμίας» —καθόσον, τι είναι η Σορβόννη μπροστά στο παγκοσμίως γνωστό πανεπιστήμιο Ξάνθης (ας πούμε);— μου βγάλαν την πίστη στη γραφειοκρατία, στο τέλος με σιχάθηκαν, μου δώσαν ό,τι χαρτιά και σφραγίδες χρειαζόμουν κι έτσι μπόρεσα να υποβάλω αίτηση διορισμού, μην τρέφοντας αυταπάτες, γιατί ήξερα πως η ουρά των υποψήφιων έφτανε στο Βλαδιβοστόκ, κι αν δεν είχες

«δόντι» θα μπορούσες να περιμένεις ως του Αγίου Πι ανή-
μερα για να βρεθεί μια θέση. Προς μεγάλη μου έκπληξη
έλαβα το έγγραφο του διορισμού μου εντός ενός μηνός!

—Με δουλεύεις! αναφώνησε η Πηνελόπη. Χωρίς μπάρ-
μπα στην Κορώνη; Αποκλείεται! Εμένα μου πήρε πέντε
χρόνια —με μέσον.

—Μα εδώ είναι το μαγικό! γέλασα. Είχα μέσον χωρίς
να το ξέρω. Μια παλιά μου καθηγήτρια και φίλη βρισκόταν
στις υψηλότερες βαθμίδες του Υπουργείου. Έτυχε τώρα να
δει το όνομα μου στις καταστάσεις κι έκανε τις ανάλογες
ενέργειες —χωρίς να μου πει τίποτα. Το έμαθα τυχαία αρ-
γότερα από έναν τρίτο.

Η Βάσω, είμαι σίγουρος πως είχε καταλάβει την
ανάγκη που είχα να θαφτώ και με βοήθησε να το κάνω,
έστω κι αν δεν συμφωνούσε.

Τερψιθέα λοιπόν κι όλα καλά. Στο κάτεργο με τους
μουχλιασμένους και τους αδιάφορους «κυρίους συναδέλφους»
και τους βαρυποινίτες μαθητές, που δεν έβλεπαν την ώρα
να λήξει η ποινή και να δραπετεύσουν.

* * *

Στην καφετέρια «Καπρις» —που θα ήταν «Caprice» αν ο
Ζάτουνας είχε κάνει τον κόπο να ρωτήσει κάποιον πώς
γράφεται το καπρίτσιο «στα ξένα»— δεν είχε πολύ κόσμο
την ώρα αυτή. Αργότερα θα μάζευε τη «χρυσή νεολαία»
Τερψιθέας και περιχώρων, οπότε τα γερόντια, σαν ελόου
μου, δεν θα 'χαν θέση εδώ πέρα.

Η Αγγελική, μαθήτριά μου ως πέρυσι, ήρθε να πάρει
παραγγελία.

—Το συνηθισμένο, κύριε καθηγητά; ρώτησε χαμογε-
λώντας.

—Να 'χεις την ευχή μου, παιδί μου.

Γέλασε κι έφυγε κουνώντας παιχνιδιάρικα (και κάπως
σκωπτικά) τις υπέροχες περιφέρειες της.

Άνοιξα ένα βιβλίο κι έκανα πως διαβάζω. Ήταν ο μόνος τρόπος να κρατήσει κανείς μακριά αυτούς που έψαχναν για παρέα. Δεν έπιανε πάντα, αλλά το πάλευα.

Αυτή τη φορά δεν έπιασε.

—Διαβάζεις στ' αλήθεια ή έχουμε εδώ τη συνηθισμένη σου μπλόφα, κύριε συνάδελφε;

Η Τατιάνα, η Γυμνάστρια των κοριτσιών, ήταν η πρώτη που είχε πάρει είδηση τη μηχανή μου. Αλλά για κείνη και την Πηνελόπη φυσικά δεν ίσχυε.

—Και να 'θελα να διαβάσω, κυρία συνάδελφε, γνωρίζοντας πως βρίσκεστε στον ίδιο χώρο δεν θα μπορούσα να συγκεντρωθώ, απάντησα χαμογελώντας.

—Νά, κάτι τέτοια λες κι έχεις όλες τις γυναίκες να κόβουν φλέβες για την πάρτη σου, γέλασε το κορίτσι κι αφέθηκε να πέσει σε μια πολυθρόνα.

—Να σκεφτείς ότι αναγκάζομαι να διώχνω...

Η Τατιάνα ήταν ο δεύτερος άνθρωπος, μετά την Πηνελόπη, που χαιρόμουν να βλέπω σ' αυτόν τον τόπο. Ψηλή, με πολύ ωραίο, αθλητικό κορμί και πρόσωπο, όχι ακριβώς ωραίο, αλλά ενδιαφέρον, ήταν λίγο παλιότερα βολεüμπολίστρια —με περγαμηνές και συμμετοχές στην εθνική ομάδα— που βλέποντας την καριέρα της να τελειώνει αποφάσισε ν' ακολουθήσει τον δρόμο της Μέσης Εκπαίδευσης. Και η πατρίς ευγνωμονούσα την έστειλε κατευθείαν εδώ πέρα. Σε αντίθεση με τις περισσότερες του σιναφιού της τούτη εδώ διέθετε μυαλό που δούλευε.

Της την έπεσαν βέβαια όλοι οι ντόπιοι ερωτύλοι, με πρώτον και καλύτερο τον συνάδελφο Γυμναστή, κι επειδή δεν έκανα το ίδιο βρήκε σε μένα αποκούμπι. Νά κι ένας άντρας, θα σκέφτηκε πιθανώς, να πούμε δυο κουβέντες χωρίς να είμαστε συνέχεια στην τσίτα. Γίναμε φίλοι πολύ γρήγορα.

—Πώς πήγε σήμερα με τα τέρατα; ρώτησε πίνοντας μια γουλιά από τον καφέ μου –κατά τη συνήθεια της– μέχρι να φέρει η Αγγελική τον δικό της.

—Α, ωραία. Με κατηγορήσαν ότι τους παρέδωσα έναν κόσμο χάλια, είπα.

Γέλασε.

—Άδικο έχουν;

—Είπα εγώ πως έχουν άδικο;

—Εσύ είσαι πάντα με το λιοντάρι, είπε.

—Μα, όταν έχει δίκιο...;

Κούνησε το κεφάλι της αλλά δεν έδωσε συνέχεια.

—Θα πας πουθενά το τριήμερο; ρώτησε.

Η 28η έπεφτε φέτος Δευτέρα. Χαράς ευαγγέλια για τους απανταχού κοπανατζήδες κρατικοδίαιτους.

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά.

—Εσύ; Αθήνα να υποθέσω;

Ο άντρας της ήταν φυσικοθεραπευτής σε μια μεγάλη ποδοσφαιρική ομάδα του κέντρου κι έτσι αναγκαστικά το ζεύγος βλεπόταν μόνο σε κάτι τέτοιες ευκαιρίες.

Με κοίταξε αμήχανα.

—Όχι..., είπε διστακτικά.

Ήταν η σειρά μου στην αμηχανία τώρα.

—Κοίτα..., είπε. Θα στο πω για να το βγάλω από πάνω μου, γιατί θα σκάσω, αλλά και γιατί εκτιμώ τη γνώμη σου... Γαμώτο... Είμαι πολύ μπερδεμένη... Δεν ξέρω τι να κάνω...

—Να φτιάξουμε έναν σύλλογο, πρότεινα. Μόνο για μπερδεμένους. Θα χρειαστεί να διώξουμε κόσμο.

Χαμογέλασε.

—Ξέρω τι κάνεις, είπε. Πας να μου το ελαφρύνεις, αλλά είναι πολύ μεγάλο παλούκι... πίστεψέ με.

—Πες.

Πήρε μια βαθιά ανάσα.

—Όταν έπαιζα ακόμα... Γνώρισα ένα παιδί... Έπαιζε κι αυτός βόλεϋ... μικρότερος μου... Σπούδαζε κιόλας, στο Πολυτεχνείο... Γίναμε φίλοι... Τίποτα το επιλήψιμο. Απλά, βρισκόμασταν και κουβεντιάζαμε —όπως εμείς τώρα καλή ώρα— πηγαίναμε κανένα σινεμά... Τέτοια. Επαναλαμβάνω, τίποτα το επιλήψιμο... Όμως, ήταν φανερό πως κάτι υπήρχε στον αέρα. Δεν ξέρω πώς να στο πω, βρε παιδί μου... η χημεία μας ταίριαζε... Ήταν πολύ ωραία... Μετά εγώ σταμάτησα το βόλεϋ, διορίστηκα εδώ... χαθήκαμε. Αλλά είχαμε κρατήσει επαφή.

Ήπια μια γουλιά από τον καφέ της.

—Τελειώνοντας με το πτυχίο του τον πήραν φαντάρο, συνέχισε. Βρίσκεται τη στιγμή αυτή στην Καλαμάτα, για τη βασική.

Δεν χρειαζόταν να πει τίποτ' άλλο. Όλα ήταν ξεκάθαρα. Εκτός από τα αισθήματα της.

—Και σκέφτηκες να πας να τον δεις, συμπλήρωσα.

Έκανε «ναι» με το κεφάλι χαμογελώντας αβέβαια.

—Ως φίλη, είπα. Τίποτα το επιλήψιμο.

Χαμήλωσε τα μάτια στο φλυτζάνι της.

—Δεν ξέρω, είπε. Εδώ είναι το πρόβλημα... Όλον αυτό τον καιρό που δεν βλέπομασταν τον σκεφτόμουν συνέχεια. Δεν φανταζόμουν πως θα μου έλειπε τόσο.

—Και ρωτάς εμένα, τον τέλειο αμοραλιστή, αν πρέπει ν' ακολουθήσεις το ένστικτο σου ή να καθίσεις στην πολυθρόνα σου και να παρακολουθήσεις την παρέλαση στην τηλεόραση τιμώντας το στεφάνι σου; είπα γελώντας. Και τι

περιμένεις να σου πω; «Έχεις καθήκον να σκεφτείς τον άντρα σου, μωρή»;

—Το φοβόμουν πως κάτι τέτοιο θα 'λεγες, μουρμούρισε.

Την κοίταξα.

—Θες να το κάνεις, έτσι δεν είναι; ρώτησα.

—Ναι...

—Αν δεν το κάνεις θα έχεις πάντα αυτό το τυραννικό «what if...?» να στροβιλίζεται στο μυαλό σου, είπα. Είναι ότι χειρότερο μπορεί να συμβεί σ' έναν άνθρωπο. «Τι θα ήταν η ζωή μου αν έκανα αυτό...». Πολύ χειρότερο από το να το κάνεις και να μετανιώσεις ύστερα. Αλλά βέβαια αυτά είναι λόγια που προέρχονται από έναν άνθρωπο που έχει την ηθική γραμμένη... Οπότε...

Χαμογέλασε.

—Γι' αυτό ήθελα να σου μιλήσω, είπε. Γιατί ήξερα ότι από σένα δεν θ' άκουγα κοινοτοπίες και κούφιας ηθικολογίες. Επειδή το μυαλό σου δουλεύει διαφορετικά απ' αυτό των άλλων ανθρώπων.

Σταμάτησε και με κοίταξε κατάματα.

—Σε σένα έχει συμβεί αυτό το «what if...»; ρώτησε.

—Όχι, είπα αναστενάζοντας. Εγώ ήμουν πολύ τυχερός. Δεν έχω ν' αναρωτιέμαι. Το τόλμησα... αλλά δεν βγήκε... Εσύ όμως, αν όλα έρθουν όπως τα φαντάζεσαι... μέχρι πού σκοπεύεις να φτάσεις;

—Μέχρι εκεί που θα πάει, είπε. Μέχρι εκεί...

* * *

Ο κύριος Κάβουρας, ο Λυκειάρχης μας ήταν στα ντουζένια του, όπως κάθε φορά που του δινόταν η ευκαιρία να εμφυσήσει εθνικοπατριωτικά ιδεώδη στο προσωπικό και στους τρόφιμους του ευαγούς ιδρύματος που διαφέντευε.

—Κύριε Ιακωβίδη, είπτε απευθυνόμενος σε μένα με τον συνηθισμένο του στόμφο. Νομίζω πως μιας και είστε ο αρχαιότερος των φιλολόγων του σχολείου μας αυτοδικαίως σας ανήκει η τιμή και το προνόμιο της εκφωνήσεως του πανηγυρικού εις την σεμνήν τελετήν που θα λάβει χώραν την τρέχουσαν Παρασκευήν.

Ήταν η πρώτη φορά που επιχειρούσε να με στριμώξει έτσι κι αναρωτιόμουν αν η ιδέα ήταν δική του ή κάποιου άλλου εκ των δεινοσαύρων, που εννοείται, δεν μπορούσαν να με δουν ούτε ζωγραφιστό.

—Πολύ ευχαρίστως, κύριε Κάβουρα, απάντησα. Πλην όμως φοβούμαι πως αυτά που εγώ έχω να πω ενδέχεται να μην τύχουν της απόλυτης αποδοχής σας.

Ο τυπάκος με κοίταζε σαστισμένος.

—Δηλαδή; ψέλλισε. Δεν καταλαβαίνω...

—Αν περιμένετε να εξάρω ένα μακελειό που στοίχισε τη ζωή σε δεκάδες χιλιάδες νέους κι από τις δυο μεριές —για το τίποτα— και να το παρουσιάσω αυτό σαν παράδειγμα προς μίμηση στα παιδιά την ευθύνη της διαπαιδαγωγώγησης των οποίων εμείς έχουμε, πρέπει να σας πω πως επιλέξατε λάθος άνθρωπο.

—«Μακελειό» το έπος της Αλβανίας! ανέκραξε φρικαρισμένος ο Πανουργιάς.

—Για το... «τίποτα»!!! έφριξε ο Πανάγος.

Ο Λυκειάρχης με ατένιζε άφωνος, στα πρόθυρα της αποπληξίας.

—Να το δούμε..., πρότεινα. Εχθροί μας τότε ήταν η Ιταλία και η Γερμανία. Σωστά; Σωστά. Η Ιταλία και η Γερμανία είναι εχθροί μας σήμερα; Όχι. Έχασαν τον πόλεμο; Τον έχασαν. Εμείς τον κερδίσαμε; Τον κερδίσαμε. Για να δούμε τώρα, κύριοι συνάδελφοι, πού βρίσκονται Ιταλία και Γερμανία σήμερα και πού βρισκόμαστε εμείς. Και τι θα

λέγαμε στα παιδιά που σκοτώθηκαν τότε για το μεγαλείο του έθνους αν έβγαιναν από τους τάφους τους σήμερα και μας ζητούσαν τα ρέστα.

Οι κύριοι συνάδελφοι, με μόνες εξαιρέσεις την Τατιάνα και την Πηνελόπη, που κρυφογέλαγαν, με κοίταζαν με το στόμα ανοιχτό και μια έκφραση υπέρτατης φρίκης ζωγραφισμένη στα αγνά, ελληνορθόδοξα πρόσωπά τους. Η Ελπινίκη σταυροκοπιόταν θεατρικά, για να ξορκίσει το πονηρό δαιμόνιο.

—Αυτό... αυτά... Αυτές οι κουβέντες, κύριε Ιακωβίδη..., τραύλισε ο Κάβουρας. Αυτά... είναι πράγματα... Είναι κομμουνισμός!...

—Γι' αυτό σας λέω, είπα. Θα βάλουμε τώρα έναν άθεο και άπατρι κομμουνιστή να εμφυσήσει τα πατριωτικά ιδεώδη στα αθώα παιδιά;

Ο Λυκειάρχης άλλαξε πενήντα χρώματα.

—Αυτό, κύριε Ιακωβίδη, δεν πρόκειται να μείνει άνευ συνεπειών, είπε τέλος. Με αναγκάζετε να κάμω δυσμενή αναφοράν.

—Και πολύ σωστά θα πράξετε, επικρότησα. Αλλά σε ποια βάση; Λόγω ιδεών; Μα το σύνταγμα της χώρας προστατεύει, αν δεν κάνω λάθος, την ελευθερία σκέψης και λόγου. Και δυστυχώς για σας η εποχή των πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων έχει παρέλθει προ πολλού —αν και φοβούμαι όχι ανεπιστρεπτί.

—Είστε αυθάδης! ανέκραξε ο Λυκειάρχης. Αυθάδης και προπέτης.

—Πιθανώς, συμφώνησα. Όμως συνεργάτης σας στη κατασκευή πολιτών-ρομπότ εγώ δεν πρόκειται να γίνω. Αρκετά τα στραβώνουμε τα παιδιά με τις αηδίες που τους στουπώνουμε με το ζόρι στα κεφάλια.

—Θα υπάρξουν συνέπειες! Θα υπάρξουν σοβαρές συ-

νέπειες! ούρλιαξε ο Κάβουρας κι εγκατέλειψε τη σύναξη κα-
τακόκκινος.

* * *

Δεν ξέρω πώς κι από ποιον διέρρευσε αυτό το συμβάν,
αλλά σε χρόνο μηδέν είχε μαθευτεί σ' ολόκληρο το σχολείο.

Όταν μπήκα στην Γ' Γυμνασίου για την ώρα της έκθε-
σης τους βρήκα ασυνήθιστα ήσυχους και χαμογελαστούς.

Η Κάτια ανέλαβε να μιλήσει για λογαριασμό όλων.

—Κύριε Ιακωβίδη μας, πρέπει να σου πω εκ μέρους
όλων εδώ πέρα πως είσαι και πολύ πρώτος μιλάμε, είπε.

Η ομήγυρη χειροκρότησε ενθουσιωδώς.

—Δεν ξέρω πόσο πρώτος είμαι εγώ, αλλά για να δούμε
πόσο πρώτοι θα είσαστε εσείς με το σημερινό θέμα, είπα
χαμογελώντας.

Πήγα στον πίνακα κι έγραψα «Ελευθερία Σκέψης».

Για πρώτη φορά, τα αδιάφορα τσογλανάκια άρχισαν να
γεμίζουν σελίδες επί σελίδων στα τετράδια τους.

* * *

Ο Κάβουρας την έκανε τη δυσμενή αναφορά, όπως υπο-
σχέθηκε, και την έστειλε στο Υπουργείο. Φευ, του επε-
στράφη με την κόκκινη ένδειξη «ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ» στα-
μπαρισμένη φαρδιά-πλατιά στην κορυφή του εγγράφου. Η
Βάσω είχε τα μάτια της πάνω μου.

Έγινε και κάτι ακόμη αξιοσημείωτο.

Η γιορτή θα γινόταν την τελευταία ώρα της Παρασκευ-
ής. Όμως κανένα από τα παιδιά δεν πάτησε στην αίθουσα
εκδηλώσεων, αφήνοντας τον Λυκειάρχη με τον πανηγυρικό
στο χέρι. Και βέβαια ο εξάριετος παιδοτρίβης έβαλε σε όλο
το σχολείο απουσία —«προς σωφρονισμόν».

—Είσαι ευχαριστημένος τώρα, διάολε; μου σφύριξε στο
αυτί η Πηνελόπη σκασμένη στα γέλια.

—Αν δεν ακούσω να αντηχεί η «Pandiera Rossa» και να αντικαθιστά τα πατριδοκάπηλα εμβατήρια δεν θα ησυχάσω, είπα.

* * *

Από το ανοιχτό παράθυρο αγναντεύω ουρανό και θάλασσα να έχουν γίνει ένα. Μετρώ τ' αστέρια ένα-ένα κι όταν τα μετρώ ξανά ο λογαριασμός μου βγαίνει αλλιώς. Γλυκιά νύχτα, σχεδόν καλοκαιρινή. Δίπλα μου στο κρεβάτι το χορτασμένο κορμί της Ελπινίκης ταξιδεύει σε παράδεισους που οι γραφές και οι προφήτες της σκοτεινής θρησκείας της φρόντισαν να κρατήσουν κρυφούς.

Η Τατιάνα να 'χει βρει το φανταράκι της άραγε; Μακάρι να τα καταφέρουν, να ζήσουν αυτό που είχα ζήσει κι ο ίδιος άλλοτε, σ' έναν τόπο αλλιώτικο, που τώρα, με την απόσταση και τον χρόνο, φαντάζει εντελώς παραμυθένιος. Η Κατερίνα... η Χριστίνα...

Όπως κάθε που η σκέψη τους τρύπωνε ύπουλα στο μυαλό μου... αυτή η σουβλιά στα πλευρά... Αφόρητη!...

«*At least we had Paris*»...

Και μετά τίποτα...

Μετά, η Ελπινίκη, που απατάει τον σκουντούφλη θεό της στα κλεφτά –και η κάθε Ελπινίκη.

Σκέψεις οδυνηρές... αβάσταχτες... Τη νύχτα ειδικά...

Έμαθα να ζω με κατεβασμένους διακόπτες χρόνια τώρα. Είναι ο μόνος τρόπος. Όμως και πάλι... οι εικόνες, τα χαμόγελα, οι ματιές, τα φιλιά... βρίσκουν τρόπο να περάσουν μέσα από τα κύτταρα του κορμιού μου.

Αν ήταν δυνατόν να σβήσουμε τη μνήμη...

Ένα πεφταστέρι... Τι ευχή να κάνω;

Ένα άγγιγμα στον ώμο... σχεδόν τρυφερό...

Είχε ξυπνήσει και με κοίταζε.

—Πού ταξιδεύεις πάλι; ψιθύρισε.
—Πουθενά... Δεν έχω ύπνο.
Ανασηκώθηκε και ήρθε ν' ακουμπήσει πάνω μου.
—Υπέροχη νύχτα! είπτε ακολουθώντας το βλέμμα μου στο παράθυρο.
—Ναι...
—Θες να φύγω;
Ντράπηκα. Στράφηκα και την αγκάλιασα.
—Μ' αρέσει που είσαι εδώ, είπα χαμηλόφωνα.
—Λες αλήθεια;
Τη φίλησα απαλά.
—Ναι. Όταν είσαι μαζί μου, έτσι, γίνεσαι ανθρώπινη. Μ' αρέσει αυτό.
—Αν η αμαρτία κάνει κάποιον ανθρώπινο τότε είμαι ανθρώπινη όσο δεν παίρνει.
Γέλασα.
—Αν σε φτιάχνει να πιστεύεις πως αμαρτάνεις, τότε όλα είναι μια χαρά.
—Το ότι παίρνω ευχαρίστηση κάνοντας μαζί σου αυτό που κάνω δεν σημαίνει πως δεν έχω συναίσθηση.
—Για μας, τους καθ' ἑξιν και πεποίθηση αμαρτωλούς, τα πράγματα είναι πιο απλά, την πείραξα.
—Μη μιλάς έτσι! Νομίζω πως ακούω τη φωνή του Σατανά.
—Σου αρέσει όμως αυτό στο βάθος...
—Μια μέρα θα βρω τη δύναμη ν' αντισταθώ.
—Γιατί;
—Γιατί αυτό που κάνω είναι τερατώδες.

Την κοίταξα με απροσποίητη συμπόνοια. Ήταν τόσο μπερδεμένη αυτή η γυναίκα!

—Ελπινίκη, είπα μαλακά. Πέρα από τις ιδεολογικές και θεολογικές μας διαφορές, πέρα από το... «αμαρτωλό» της κατάστασης, σε συμπαθώ πολύ. Το ξέρεις αυτό, δεν το ξέρεις;

—Ναι, ψιθύρισε. Το ξέρω.

—Και νιώθω πως κι εσύ με συμπαθείς. Δεν σου αρέσει καθόλου αυτό που είμαι, αλλά με συμπαθείς.

Έκανε «ναι» με το κεφάλι.

—Όμως αυτό δεν πρέπει να σου φτάνει, συνέχισα. Η συμπάθεια δεν πρέπει να σου είναι αρκετή. Πρέπει να ψάξεις και για αγάπη. Μόνο τότε ολοκληρώνεται κανείς σαν άνθρωπος.

—Σαν άνθρωπος ολοκληρώνεται κανείς μόνο μέσα από την αγάπη για τον Θεό, είπε.

—Αυτού του είδους η αγάπη είναι μονόπλευρη, από τη φύση της, εξήγησα υπομονετικά. Δεν θέλω να θίξω τα πιστεύω σου, αλλά έτσι είναι.

—Ο Θεός σου επιστρέφει την αγάπη στο πολλαπλάσιο...

—Πώς; αναφώνησα. Κοίτα τη ζωή σου και πες μου. Πώς σου την επέστρεψε εσένα ο θεός την αγάπη σου; Και πότε;

—Καθημερινά... με παντοίους όσους τρόπους...

—Και τότε γιατί βρίσκεσαι εδώ τώρα;

Με κοίταξε σαν χαμένη.

—Γιατί είμαι αμαρτωλή, είπε τέλος.

Την έριξα στο κρεβάτι και γλίστρησα μέσα της. Άφησε ένα πνιχτό βογκητό ηδονής.

—Είμαι ο Σατανάς, της ψιθύρισα στο αυτί. Και θέλω να σου κάνω έρωτα. Τώρα! Με θέλεις;...

Έκλεισε τα μάτια της σφιχτά ενώ το πρόσωπό της συσπαζόταν.

—Ναι, μούγκρισε σπρώχνοντας την κοιλιά της προς το μέρος μου. Είμαι μια αμαρτωλή. Μια μοιχαλίδα... Η εσχάτη πόρνη της Βαβυλώνας!... Αλλά σε θέλω... Ω, Θεέ μου!... Πόσο σε θέλω!

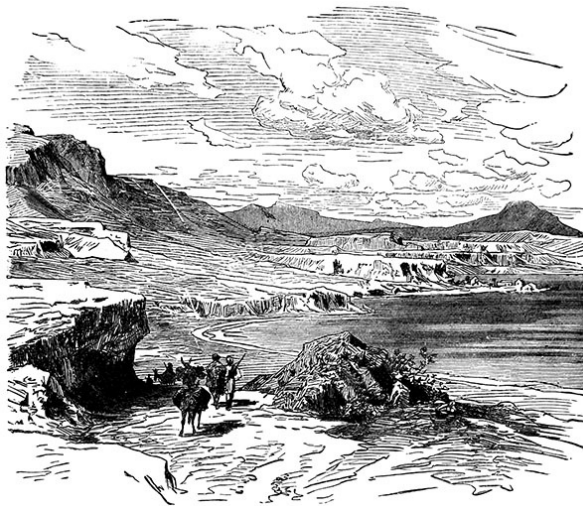
Ναι, δεν υπήρχε περίπτωση να γλιτώσει από τον εαυτό της —με τίποτα!

* * *

Όταν είδα την Τατιάνα την Τρίτη το πρωί στο σχολείο δεν χρειάστηκε να τη ρωτήσω τι κατάληξη είχε το ταξίδι της. Ήταν γραμμένο στο πρόσωπό της.

Δεν ήταν ζήλια αυτό που ένιωσα. Νοσταλγία μόνο. Μια φοβερή, αβάσταχτη, αφόρητη νοσταλγία.

«Round up the usual suspects!»...

2) Επί Ξηρού Αχμής

Τους καλούς κι επιμελείς μαθητές δεν μπορώ, παρά τις φιλότιμες προσπάθειές μου, να τους συμπαθήσω, πολύ δε λιγότερο να τους καταλάβω. Δεν τους μπορούσα όταν βρισκόμουν ο ίδιος στα θρανία, δεν τους μπορώ και τώρα, που είμαι στη λάθος μεριά. Τα πιο ενδιαφέροντα παιδιά είναι τα άλλα. Αυτά που αρνούνται πεισματικά να μετατραπούν σε φυτά, για να εκπληρώσουν τα πατριικά «όνειρα», που δεν είναι παρά απόρροια του ναρκισσισμού και της προσπάθειας του κάθε μικρονοϊκού γονιού που επιδιώκει, μέσω του θύματος-παιδιού, να φτάσει στην αναγνώριση που δεν κατάφερε να κερδίσει ο ίδιος, με τις δικές του δυνάμεις. Αυτά τα παιδιά, που βάζουν το μυαλό τους να δουλέψει και που δεν περιμένουν από το βιβλίο, τον δάσκαλο, τον πατέρα, τον λοχία, τον κομματάρχη, να τους πει πώς πρέπει να σκέφτονται. Αυτά που θα σου σηκώσουν κεφάλι και θα σε προκαλέσουν όταν νιώσουν πως τα αδικείς, όπως καλή ώρα η Κάτια.

Ωστόσο, κάπου-κάπου, πολύ σπάνια, ανάμεσα στα αγριόχορτα ξεπετάγεται κι ένα λουλούδι που ξεχωρίζει. Ένα παιδί δηλαδή που δεν ξημεροβραδιάζεται σκυμμένο πάνω σε άχρηστα κιτάπια, που δεν παπαγαλίζει παθητικά αυτό που όλοι περιμένουν από κείνο, αλλά αρπάζει τα πράγματα στον αέρα, τα κατανοεί και τα επεξεργάζεται,

διατηρώντας συγχρόνως την προσωπικότητα και τον χαρακτήρα του. Όταν μιλάμε για «αριστούχους» δεν εννοούμε βέβαια τις σπάνιες αυτές εξαιρέσεις, αλλά τους φύτουλές. Σ' ολόκληρη τη ζωή μου δυο μόνο τέτοια παιδιά-εξαιρέσεις συνάντησα. Η μια ήταν η Κατερίνα. Την άλλη την έλεγαν Μίνα και ήταν τελειόφοιτη στο Λύκειο.

Όταν την πρωτοείδα, στην τελευταία τάξη του Γυμνασίου, την είχα κατατάξει χωρίς δισταγμό στους χαμένους. Γιατί τι άλλο θα μπορούσε να ήταν ένα πανέμορφο κορίτσι, που είχε τ' αγόρια να σφάζονται για την πάρτη της, και τους πορνόγερους να στρίβουν το κεφάλι, να οφθαλμοασελγήσουν, όταν περπάταγε στον δρόμο; Πώς να πιστέψεις ότι αυτό το πλάσμα θα έβρισκε χρόνο από τις καφετέριες και τα κλαμπ, τα πάρτυ και τις ατέλειωτες συνδιαλέξεις μέσω κινητού, ν' ασχοληθεί και με κάτι άλλο, πέρα από τη διασκέδάσή του; Την αδίκησα. Κι ευτυχώς, το πήρα είδηση νωρίς.

Η Μίνα δεν χρειαζόταν να βγάξει τα μάτια της προσπαθώντας ν' αποκρυπτογραφήσει τα απίστευτα κακογραμμένα κιτάπια της νεοελληνικής εκπαιδευτικής συμφοράς. Όταν άκουγε κάτι το άρπαζε αμέσως, το κατανοούσε και το αποθήκευε σε μια απίστευτης χωρητικότητας τράπεζα δεδομένων στο μυαλό της, για να τ' ανασύρει από κει όταν της χρειαζόταν. Και δεν ήταν μόνο αποδέκτης-μαγνητόφωνο. Η σκέψη της ήταν κριτική στο έπακρο. Όταν κάτι δεν της κόλλαγε, όταν κάτι –ελέω της αμάθειας των δασκάλων της– έβγαινε ασαφές και ομιχλώδες, εκείνη το ξετίναζε μέχρι ν' αποκρυσταλλωθεί ή ν' αποκαλυφθεί η ανεπάρκεια της πηγής. Δεν είναι καθόλου παράξενο που η συντριπτική πλειοψηφία των «κυρίων συναδέλφων» την αντιπαθούσε με πάθος. Παιδιά σαν τη Μίνα μόνο «άσχημη κατάληξη» θα μπορούσαν να έχουν –κατά τη γνώμη των δεινόσαυρων– σε μια κοινωνία όπου η ανικανότητα ήταν πρόσον και η ευφυΐα πρόβλημα.

Η Μίνα, στην τελευταία τάξη τώρα, ήταν το μοναδικό

παιδί σ' ολόκληρο το σχολείο που μπορούσε να μιλήσει σωστά ελληνικά και να κατανοήσει ένα αρχαίο κείμενο χωρίς ν' ανατρέξει στη φυλλάδα της μετάφρασης. Αν περνούσε από το χέρι μου θα παράταγα όλους τους άλλους, τους αδιάφορους και τους φύτουλες, και θ' ασχολιόμουν μόνο μ' εκείνη. Αλλά...

Όλα αυτά τα χρόνια είχαμε αναπτύξει μια σχέση ζεστή, σχεδόν φιλική. Ήξερε πως της είχα αδυναμία, αλλά δεν το εκμεταλλεύτηκε ποτέ κι αυτό λείει κάτι για τον χαρακτήρα της. Τώρα που το παιδί μεταμορφωνόταν σε γυναίκα –και τι γυναίκα!– οι ισοροπίες γίνονταν ακόμα πιο λεπτές. Γιατί η μοχθηρή κι ανθρωποφάγα κοινωνία της λεβεντομάνας «περιφέρειας» αφορμή ζητούσε να σου κρεμάσει τα κουδούνια και να σε διαλύσει στα εξ' ων συνετέθης. Το είχα καταλάβει αυτό και πρόσεχα. Δεν ήταν όμως πάντα εύκολο.

Η Μίνα –όπως τα περισσότερα παιδιά– είχε την ατυχία να έχει τους γονείς που είχε. Τους γνώρισα μόλις αυτή την τελευταία χρονιά, που ήρθαν, με χίλια ζόρια, σε μια συγχέντρωση γονέων.

—Κλαδόπουλος, πολιτευτής, μου συστήθηκε με καμάρι ο ανεκδιήγητος πατέρας, ξεχνώντας να μου γνωρίσει την ακόμα πιο ανεκδιήγητη γυναίκα του.

Έσπευσα φυσικά να επωφεληθώ της ευκαιρίας και να εξυμνήσω τις δυνατότητες της κόρης τους, εύκολα παρασυρμένος από τον ενθουσιασμό μου. Ο τυπάκος με άκουσε ευγενικά και μετά έβγαλε να μου προσφέρει τσιγάρο από μια απίστευτα κιτσοulé χρυσή ταμπακιέρα.

—Άκου να δεις, φίλε μου, άρχισε να λείει. Το ονοματάκι σου;...

Του το έδωσα.

—Εντάξει λοιπόν, Άρη... Μπορώ να σε λέω Άρη, έτσι; Κοίτα... Το κορίτσι μου λες πως έχει μυαλό και πως τα παίρνει τα γράμματα και μπλαμπλαμπλά και μπλαμπλα-

μπλά... Εγώ, εκείνο που έμαθα στην κοινωνία είναι πως κανένας «μορφωμένος» (αυτό ειπώθηκε περιφρονητικά) δεν έκανε προκοπή έτσι και δεν είχε και τα κονέ –με πιάνεις; Πάρε εσένα για παράδειγμα... Και γαμώ τα προσόντα, έτσι;... Και πού βρίσκεσαι; Δασκαλάκος στου διαόλου το κάγκελο με τρεις κι εξήντα. Η Μίνα... εντάξει, είναι έξυπνο παιδί, αλλά έχει και τις πλάτες του μπαμπά, μην ξεχνάμε. Ολόκληρος κομματικός μηχανισμός, έτσι; Όχι παίζε-γέλασε... Το οποίο, πού θα μπει στο πανεπιστήμιο μετά από 'δω λίγο με κόφτει. Ας μπει και στην ανθοκομική της Κομοτηνής, που λέει ο λόγος... Το χαρτί να πάρει, για να το 'χει για μόστρα, και θα τη βολέψουμε μια χαρά κάπου καλά. Τι διάολο, τα παιδιά τα δικά μας;... Και μετά, τέτοια γχομενάρα, δεν μπορεί, κάποιον μαλάκα ματσό θα τυλίξει, οπότε βολεύτηκε τέλεια για τέλεια. Γι' αυτό σου λέω... Μη χολοσκάς και μη στενοχωριέσαι. Η Μίνα έχει το μέλλον της εξασφαλισμένο. Βίον ανθόσπαρτον που λένε.

Τον κοίταζα άναυδος, μην πιστεύοντας στ' αυτιά μου. Η κυρία του κουνούσε το κεφάλι επιδοκιμαστικά. Ο τυπάκος έβγαλε και μου 'δωσε μια κάρτα.

—Κοίτα..., μου λέει εμπιστευτικά. Σε κόβω για δικό μας παιδί. Πέρανα καμιά μέρα από το γραφείο της τοπικής... Κάτι θα κάνουμε και για σένα...

* * *

Στην πρώτη ευκαιρία που μου δόθηκε έπιασα τη Μίνα να της μιλήσω. Φρόντισα να γίνει αυτό ένα μεσημέρι στο σχόλασμα, αποσπώντας την με κόπο από την δυσανασχετούσα παρέα της.

—Σκέφτηκες τι θέλεις να κάνεις μόλις ξεμπερδέψεις από εδώ; τη ρώτησα.

Δίστασε. Σαν να ντρεπόταν να ομολογήσει πως αυτή η ιδέα την απασχολούσε.

—Υπάρχει κάτι που μ' ενδιαφέρει, είπε. Αλλά...

—Αλλά τι;

—Αποκλείεται να πείσω τον πατέρα μου.

Αμ' δεν το 'ξερα;!...

—Για λέγε...

—Διεθνές Δίκαιο, είπε κομπιάζοντας. Είναι κάτι που στ' αλήθεια με παθιάζει. Να καταλάβω πώς λειτουργεί το Σύστημα —εκ των έσω. Να κατανοήσω τις πολυπλοκότητες και τις παγίδες, τις πολυδαίδαλες διαδικασίες κι όλα αυτά τα τερτίπια που μας κρατούν δέσμιους σε μια κόλλα χαρτί. Και να το πολεμήσω —αν μπορώ.

Την κοίταξα κατάπληκτος. Ακόμα κι απ' αυτό το ξεχωριστό κορίτσι δεν περίμενα ν' ακούσω κάτι τέτοιο.

—Να... πολεμήσεις το Σύστημα!... επανέλαβα.

Χαμογέλασε.

—Ε, ναι... Μόνο εκ των έσω μπορεί κανείς ν' αλλάξει πράγματα, είπε. Αλλά βέβαια αυτά είναι όνειρα θερινής νυκτός.

—Γιατί όνειρα;

—Μα... Διεθνές Δίκαιο πού; αναφώνησε. Στην Πάτρα ή στη Σόλωνος; Μια μέρα μάθημα, δέκα κατάληψη, έξι απεργία, δυο μήνες αποχή, μετά φοιτητικές εκλογές και δεν συμμαζεύεται; Μόνο έξω από 'δώ γίνεται δουλειά. Αλλά πού; *Harvard, Yale, Cambridge...*; Ούτε να το συζητάμε, γιατί, εκτός του ότι είναι σχεδόν αδύνατον να σε δεχτούν με το σύστημα επιλογής που έχουν —μην ξεχνάμε πως απ' αυτά ακριβώς τα ιδρύματα αντλεί έμφυχο υλικό το Σύστημα— αποκλείεται να το δεχτεί κι ο πατέρας μου. Απόσταση... έξοδα... θα βρει κάτι.

—Οπότε; ρώτησα.

—Υπάρχει και μια ακόμη περίπτωση, είπε σκεφτικά το κορίτσι. Αλλά, παρ' ότι εν πρώτοις φαίνεται πιο εφικτή παρουσιάζει προβλήματα.

—Τι περίπτωση;

—Η Σορβόννη, είπε και μ' έστειλε.

Σταμάτησα στη μέση του δρόμου κεραυνοβολημένος και η Μίνα με κοίταξε παραξενεμένη.

—Σορβόννη!... επανέλαβα.

—Ναι, αλλά δεν πρόκειται ούτε εκεί να μ' αφήσουν, είπε. «Τι να τρέχεις στο εξωτερικό τώρα... έξοδα...» Τα γνωστά.

Περπατήσαμε για λίγο σιωπηλοί.

—Πώς είναι τα γαλλικά σου; ρώτησα σε μια στιγμή.

Έκανε ένα μορφασμό.

—Αυτά που μας έμαθαν στο σχολείο, είπε. Μέχρι πέρσι δηλαδή που αποφάσισαν να το γυρίσουν στ' αγγλικά.

—Το έχεις ψάξει αυτό το ζήτημα κάπως πιο λεπτομερώς; ρώτησα. Στο internet ας πούμε;

—Ναι, έχω όλες τις πληροφορίες, απάντησε η Μίνα. Κι εντάξει... αυτά που ζητάνε στη Σορβόννη μπορώ να τα συγκεντρώσω. Πλην, φυσικά, της γλώσσας.

—Τι ζητάνε για τη γλώσσα;

—Πιστοποίηση Γαλλικού Ινστιτούτου ή επιτυχή εξέταση στο προξενείο –μια διαδικασία που λαμβάνει χώρα τον Μάιο.

—Et tu penses que ça sera difficile de l'obtenir?

—Pas vraiment, απάντησε βάζοντας τα γέλια. Δεν ήξερα πως μιλάτε γαλλικά και μάλιστα σαν Γάλλος. Πού τα μάθατε;

—Στη Σορβόννη, αναστέναξα.

Άνοιξε κάτι μάτια πελώρια.

—Με δουλεύετε; φώναξε. Στη Σορβόννη;!!!

—Εκεί σπούδασα, είπα. Όχι Διεθνές Δίκαιο βέβαια, αλλά...

—Μα... δεν το πιστεύω! Τι σύμπτωση!

Κούνησα το κεφάλι μου. Η μοίρα παίζει παιχνίδια.

—Πόσο πολύ το θέλεις αυτό, Μίνα; τη ρώτησα.

—Πάρα πολύ, απάντησε το κορίτσι με θέρμη. Πάρα πολύ. Να φύγω από 'δώ και τι στον κόσμο!

Ποιος δεν θα το καταλάβαινε αυτό;

—Αυτή τη στιγμή λοιπόν, έτσι όπως το βλέπω, το σοβαρότερο εμπόδιο είναι ο πατέρας σου, είπα.

—Και η γλώσσα.

—Και η γλώσσα, μουρμούρισα ενώ το μυαλό μου δούλευε σε full speed τώρα.

Περπατήσαμε λίγο ακόμα σιωπηλοί.

—Τι σκεφτόσαστε; ρώτησε σε μια στιγμή.

Την κοίταξα χαμογελώντας.

—Σκέφτομαι πως με λίγη τύχη ίσως κάτι καταφέρουμε, είπα. Δεν θέλω να σου δίνω ελπίδες, αλλά κάτι μου λέει πως ίσως...

Κούνησε το κεφάλι της.

—Αποκλείεται να πειστεί ο πατέρας μου, μουρμούρισε.

—Θα δούμε, είπα. Ας το προσπαθήσουμε...

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

—Τι, θα του μιλήσετε; έκανε.

—Το συντομότερο δυνατόν, είπα.

Έμεινε για λίγο σιωπηλή.

—Γιατί; ρώτησε μετά. Τι σας νοιάζει τι θ' απογίνω εγώ;

Γιατί, αλήθεια...

—Για δυο λόγους, απάντησα. Ο πρώτος είναι επειδή πιστεύω πως δεν πρέπει να πας χαμένη.

—Κι ο δεύτερος;

—Ο δεύτερος είναι πως θέλω να πιστεύω ότι αυτά μου τα χρόνια σε τούτη την άθλια δουλειά δεν ήταν για το τίποτα, απάντησα αναστενάζοντας.

* * *

Το ίδιο κιόλας απόγευμα πήγαινα να δω τον «πολιτευτή» στα γραφεία της «τοπικής».

—Ω, τον κύριο καθηγητή! με υποδέχτηκε αυτός μ' επαγγελματική οικειότητα. Να κεράσω ουϊσκάκι;

Κάθισα και του εξήγησα πώς είχαν τα πράγματα. Στην αρχή, όπως το περίμενα, δεν ήθελε ν' ακούσει κουβέντα. Όταν όμως έριξα στη μάχη το βαρύ πυροβολικό η αντίσταση άρχισε να κάμπτεται.

—Σκέψου αυτό μόνο, του είπα. Με πτυχίο Διεθνούς Δικαίου και μάλιστα από τη Σορβόννη της ανοίγονται εντελώς διαφορετικές προοπτικές. Μιλάμε πια για μεγάλα πράγματα. Για άνοδο στα υψηλότερα κλιμάκια του κόμματος, μηδέ της υπουργοποίησης εξαιρουμένης. Δεν χρειάζεται να σου πω εγώ τι σημαίνει να 'χεις έναν υπουργό στην οικογένεια.

—Μωρέ, έτσι που μου τα λες... το σκέφτομαι, είπε ο τυπάκος. Δίκιο έχεις... Μεγάλη υπόθεση! Μόνο τις μίζες να υπολογίσεις... Αλλά, ρε προφέσορα, είσαι σίγουρος πως μπορεί; Και η γλώσσα;

—Αυτό άστο σε μένα, είπα.

Με κοίταξε ξαφνιασμένος.

—Τι, ξέρεις εσύ γαλλικά;

—Σπούδασα κι ο ίδιος στη Σορβόννη, είπα χαμογελώντας.

Ο τυπάκος πετάχτηκε όρθιος.

—Τι λες, ρε προφέσορα! αναφώνησε. Αμ τότε θα 'χεις και τα κονέ, ε;

Αλίμονο!

Ο Κλαδόπουλος μπήκε σε σκέψεις.

—Όμως, ρε παιδί μου... και πάλι... Σπουδές έξω... Έξοδα, πολλά έξοδα...

—Αλλά και τι επένδυση!

Κούνησε το κεφάλι του.

—Αυτό να μου πεις, είπε. Επένδυση! Και στο κάτω-κάτω, που λέει ο λόγος, της βγάζουμε και μια υποτροφία εκεί... Τι διάολο, τόσο κόσμος ξέρουμε...

Σερβιρίστηκε άλλο ένα ουίσκυ.

—Εντάξει, ρε προφέσορα, είπε μετά. Με κατάφερες. Προχώρα το. Από την πάρτη μου έχεις λευκή κάρτα, να 'ούμ'. Μόνο... θέλω αποτελέσματα. Έτσι;

—Θα έχουμε, είπα και σηκώθηκα.

Με συνόδευσε στην πόρτα.

—Και πού 'σαι..., μου σφυρίζει εμπιστευτικά. Κάνε εσύ αυτό που πρέπει κι έννοια σου... Δεν θα σ' αφήσουμε έτσι.

Το ίδιο βράδυ τηλεφώνούσα στον Φάνη Χρονίδη, στο Παρίσι. Είχαμε ιδωθεί μερικές φορές αυτά τα χρόνια και η παλιά φιλία κρατούσε ακόμα.

Του εξήγησα την περίπτωση και μου υποσχέθηκε να το κοιτάξει —είχε βλέπεις καταφέρει να τσιμπήσει έδρα επιτέλους.

Την επομένη λάβαινα με email την αποδοχή της Μίνας στη *Faculté de Droit*, με την προϋπόθεση να συγκεντρώσει γενική βαθμολογία πάνω από 17 στις Πανελλήνιες και φυσικά την πιστοποίηση της γλώσσας.

Τα χέρια της Μίνας έτρεμαν όταν της έδωσα το τυπωμένο χαρτί.

—Δεν το πιστεύω! τραύλισε. Δεν το πιστεύω! Με δέχονται!

—Με προϋποθέσεις, της υπενθύμισα. Πράγμα που σημαίνει πολλή δουλειά, γιατί ο χρόνος τρέχει.

Με κοίταξε σαν χαμένη.

—Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό που κάνετε για μένα, είπε.

—Καλά, καλά, αυτά μου τα λες όταν βρεθείς μέσα, την αποπήρα. Λοιπόν... Γαλλικά σε καθημερινή βάση. Συνεννοηθήκαμε;

—Ναι, βέβαια...

—Αρχίζοντας από σήμερα. Τι ώρα σε βολεύει;

—Ότι ώρα μπορείτε εσείς.

—Στις πέντε λοιπόν; Στο σπίτι σου.

Την είδα να διστάζει.

—Δεν μπορούμε καλύτερα στο δικό σας; είπε παρακλητικά.

—Γιατί; απόρησα.

—Στο σπίτι μου μπαينوβγαίνει συνέχεια κόσμος, εξήγησε. Δεν θα μπορέσουμε να κάνουμε δουλειά...

—Εντάξει τότε. Στο σπίτι μου. Πέντε με εφτά. Κάθε μέρα.

—Μάλιστα.

—Και τα Σαββατοκύριακα, πρόσθεσα.

Χαμογέλασε.

—Ε, ναι, είπε. Τι, τσιγκουνιές θα κάνουμε;

* * *

Με σκεπτικισμό αντιμετώπισε την όλη ιστορία η Πηνελόπη όταν της μίλησα για τα καθέκαστα.

—Βρε Άρη μου, είπε. Μεγάλη ευθύνη επωμίζεσαι!

—Γιατί; απόρησα.

—Ξέρω κι εγώ...; τα μάσησε. Σε κλειστή κοινωνία ζούμε... σταματημένα τα μυαλά... Σ' έχει και στη μπούκα ο Λυκειάρχης... είναι και το κορίτσι ωραίο...

Έβαλα τα γέλια.

—Βλέπω πού το πας, είπα. Δεν πιστεύω να φαντάζεσαι κι εσύ τίποτα περίεργα;

—Μωρέ εγώ δεν φαντάζομαι τίποτα, αλλά οι άλλοι;...

—Να μη σου πω τι τους έχω τους άλλους...

—Και πολύ καλά κάνεις. Αυτό που προσπαθώ να σου πω εγώ είναι να προσέχεις.

—Μην ανησυχείς. Μέχρι εκεί μου κόβει.

—Έτσι έλεγες και για την Ελπινίκη, θυμάσαι; γέλασε η Πηνελόπη. Και τώρα δεν ξέρεις τι να την κάνεις.

Δεν το είχε μάθει από μένα φυσικά, αλλά από την ίδια την «παθούσα» σε μια από τις συνηθισμένες της κρίσεις ενοχής και μεταμέλειας.

—Καμιά σχέση το ένα με το άλλο, είπα. Καμιά σχέση.

Με κοίταξε χαμογελώντας.

—Τώρα ειλικρινά, μεταξύ μας, είπε. Αν η Μίνα ήταν κανένα άχαρο, πατσούρικο χωριατάκι, σαν τα άλλα, θα έδειχνες τέτοιο ενδιαφέρον;

—Πιθανότατα όχι, ομολόγησα. Και είναι φυσικό. Η Μίνα είναι τόσο ξεχωριστή γιατί εμφάνιση και μυαλό συνθέτουν ένα αρμονικό σύνολο. Δεν είναι θανάσιμο αμάρτημα να θαυμάζει κανείς την ομορφιά.

—Να τη θαυμάζει, αλλά κάτω από τις παρούσες συνθή-

κες, να μην την αγγίζει, είπε η Πηνελόπη. Και δεν είναι μόνο από τη μεριά σου που χρειάζεται προσοχή. Όλοι ξέρουμε την τάση που έχουν οι έφηβοι να ερωτεύονται τους δασκάλους τους και να ερμηνεύουν το όποιο ενδιαφέρον που τους δείχνουν με τον δικό τους τρόπο. Τώρα, αυτός ο καθημερινός συγχρωτισμός και μάλιστα κατ' ιδίαν δημιουργεί ένα σωρό επιπλέον προϋποθέσεις. Δεν ξέρω πώς να στο πω... Πρόσεχε.

—Θες να 'ρθεις να με επιβλέπεις; γέλασα.

—Να σου πω... Δεν θα 'ταν καθόλου κακή ιδέα, αλλά δεν τρελάθηκα να πετάω τον ελεύθερο χρόνο μου στο να σου κάνω την γκουβερνάντα. Γιατί δεν κάνετε τα μαθήματα σπίτι της;

—Η ίδια δεν θέλει. Πολυκοσμία...

Με κοίταξε και πάλι σκεφτική.

—Πρόσεχε, Άρη, είπε. Πρόσεχε.

* * *

Η Μίνα ήρθε στην ώρα της. Φορούσε σορτς κι ένα απλό μπλουζάκι με μακριά μανίκια και ήταν όνειρο. Στο μυαλό μου ήρθαν τα λόγια της Πηνελόπης, αλλά τα έδιωξα αμέσως. Δεν θα γινόμουν εγώ αυτό που κορόϊδευα στους άλλους! Με τίποτα!

Την πήγα στην παραλία.

—Όπως οι περιπατητικοί φιλόσοφοι, γέλασε η Μίνα.

—Ακριβώς. Και για να μπούμε στο πνεύμα του αντικειμένου μας... *Péripatéticiennes* οι Γάλλοι αποκαλούν τις κυρίες μιας κάπως...χμ... ελαστικής ηθικής. Παραφθορά και τέλεια αλλαγή της έννοιας της ελληνικής λέξης.

—Οπότε καλύτερα να το αποφύγω αυτό, γέλασε το κορίτσι.

—Καλύτερα, συμφώνησα. Λοιπόν, άκου πώς θα προχωρήσουμε. Για τις πρώτες βδομάδες θα μιλάμε συνεχώς,

όπου κι αν πηγαίνουμε, ότι κι αν κάνουμε, μόνο γαλλικά. Ότι δεν ξέρεις θα το ρωτάς. Έτσι θα μπεις στο πνεύμα της γλώσσας όπως μιλιέται σήμερα.

—Και μετά;

—Μετά θα πιάσουμε τα βιβλία. Αλλά, επαναλαμβάνω, αυτές τις δυο ώρες κάθε απόγευμα δεν υπάρχουν ελληνικά για σένα, μόνο γαλλικά. Σύμφωνα;

—Σύμφωνοι.

—*À partir de maintenant alors, seulement en Français.*

—*Très bien.*

—*Très bien, «monsieur».*

—*Très bien, monsieur.*

—*Madame quand tu t'adresses à une femme mariée, mademoiselle quand tu t'adresses à une jeune fille.*

Σε δυο βδομάδες η Μίνα μπορούσε να έχει μια συνομιλία πάνω σε οτιδήποτε θέμα άνετα και με ελάχιστα λάθη, που είχαν συνήθως να κάνουν με ιδιωματισμούς. Η δε προφορά της ήταν μια ευχάριστη έκπληξη. Άψογη! Ήμουν σίγουρος πως σε λίγο καιρό αν την έριχνες σ' ένα *café* στο *Saint Germain* και το πιο κακότροπο γκαρσόνι αποκλείεται να σκεφτόταν πως έχει να κάνει με μια «*sale étrangère*». Το παιδί αυτό ήταν σφουγγάρι! Τελείως, μα τελείως ξεχωριστό.

Όσο ο καιρός περνούσε όλο και περισσότερες πτυχές του ταλέντου της ανακάλυπτα. Σε σημείο που μου ήταν φορές δύσκολο να κρύβω τον θαυμασμό μου. Και για να το καταφέρω γινόμουν όλο και πιο ξερός κι απόμακρος. Δεν της ξέφυγε αυτό.

—Γιατί είσατε πάντα τόσο τυπικός μαζί μου; με ρώτησε μια μέρα (στα γαλλικά βέβαια).

—Επειδή είμαι ο δάσκαλος και είσαι η μαθήτρια, απάντησα ξερά.

Με κοίταξε και χαμογέλασε.

—Δεν είμαι χαζή, είπε. Φοβόσαστε μην πάρουν τα μυαλά μου αέρα.

—Είναι ένας κίνδυνος που δεν πρέπει να παραγνωρίσουμε.

—Έχετε δηλαδή την εντύπωση πως δεν ξέρω η ίδια τι είμαι ικανή να κάνω;

—Ξέρω πως είσαι ιδιαίτερα ευφυής, ξέρω όμως επίσης πως στην εφηβεία οι άνθρωποι τείνουν να έχουν μια κάπως αυθαίρετη κρίση.

—Αν αυτό είναι που φοβόσαστε τότε μπορείτε να κοιμάστε ήσυχος, είπε χαμογελώντας. Αυτή εδώ η έφηβη έχει και τα δυο της πόδια στη γη.

Μήπως το ίδιο δεν πίστευα κι εγώ στην ηλικία της;

Χαμογέλασα.

—Ωραία, είπα. Πώς θες να σου φέρομαι;

—Πιο φιλικά, είπε. Όπως εγώ.

—Καλά, θα προσπαθήσω.

Μου χαμογέλασε.

—Το ξέρω πως με συμπαθείτε, είπε. Όμως έχω ανάγκη να μου το δείχνετε κιόλας καμιά φορά.

«Πρόσεχε» δεν είχε πει η Πηνελόπη;

* * *

Κι εκεί που ήταν όλα τακτοποιημένα μια χαρά έγινε η στραβή που φοβόμουν. Το πρόβλημα παρουσιάστηκε από κει που δεν το περίμενα και η ευθύνη ήταν όλη δική μου.

Διάβαζα πίνοντας τον καφέ μου στο «Kapris» του

Ζάτουνα όταν ο πειρασμός ήρθε να θρονιαστεί απέναντί μου απρόσκλητος.

Πριν προλάβω ν' αντιδράσω η Κάτια παρήγγειλε «φραπουτσίνο» και βολευόταν αναπαυτικά σταυροπόδι, αποκαλύπτοντας τα εξάισια μεριά της σε κοινή θέα. Ο συναγερμός χτύπησε, αλλά τον αγνόησα.

—Παρακαλώ... δεν ενοχλείς καθόλου, είπα σαρκαστικά.

—Το ξέρω, είπε χαμογελώντας αυθάδικα.

Η Αγγελική της έφερε τον καφέ και το νυμφίδιο τράβηξε μια βαθιά, ηδονική ρουφηξιά.

—Πιστεύετε πως είμαι για τα μπάζα; πέταξε ξαφνικά.

Χαμογέλασα.

—Τουναντίον, είπα.

—Τότε γιατί με πετάτε στα μπάζα;

Κατάλαβα αμέσως. Η βαθμολογία του τριμήνου. Η Κάτια έπεφτε και στα Αρχαία και στα Νέα.

—Για να σου θυμίσω πως δεν είναι εκεί η θέση σου, είπα.

—Α, διδασκαλία μέσω παραδειγματισμού...

—Όχι, είπα. Πιστεύω πως έχεις δυνατότητες, αλλά είσαι αδιάφορη. Προκλητικά αδιάφορη. Αν δεν μπορούσες καλύτερα θα σου έβαζα τη βάση και δεν θ' ασχολιόμουν άλλο μαζί σου. Όμως πιστεύω πως μπορείς και δεν θα σ' αφήσω σε χλωρό κλαρί μέχρι να πάρω από σένα αυτό που μπορείς να δώσεις.

Έσκυψε προς το μέρος μου και με την κίνηση αυτή το ντεκολτέ κατέβηκε πιο χαμηλά αποκαλύπτοντας ένα μεγάλο μέρος των υπέροχων στηθιών της.

—Μιλάμε πάντα για τα μαθήματα, ε; ρώτησε κοιτάζοντάς με επίμονα.

—Φυσικά.

Χαμογέλασε.

—Δεν το νομίζω, είπε.

Έσκυψε κι άλλο μπροστά.

—Πες μου πως δεν σ' αρέσω και δεν πρόκειται να σ' ενοχλήσω ποτέ άλλοτε. Σου δίνω τον λόγο μου, είπε χαμηλόφωνα.

Είχα απομείνει να την κοιτάζω άφωνος.

—Αλήθεια λέω, είπε. Πες μου το και φεύγω. Αλλά πες μου αλήθεια γιατί θα το καταλάβω.

—Δεν μπορώ να το πω αυτό, μουρμούρισα.

Πήρε την πρωτινή της θέση κάνοντας το στήθος της να τεντωθεί προκλητικά.

—Είδες λοιπόν; είπε. Τουλάχιστον είσαι ειλικρινής.

Προσπάθησα να ανακτήσω τον έλεγχο της κατάστασης.

—Νομίζω πως έχεις ξεφύγει, Κάτια...

Γέλασε.

—Ε, και; Τι θα κάνεις; Θα μου βάλεις κακό βαθμό ή θα εισηγηθείς την αποβολή μου;

Σήκωσα τα μάτια στον ουρανό απελπισμένος.

—Κάτια..., είπα. Δεν μου πάει να κάνω τον δάσκαλο. Γιατί μ' αναγκάζεις;

—Το ξέρω, είπε. Γι' αυτό σε πάμε όλοι με χίλια. Γι' αυτό σε πάω κι εγώ... Αυτό ήρθα να σου πω.

—Ότι με... πας;!!!...

—Ναι, γιατί; Δεν το 'χεις καταλάβει;

—Κάτια!...

—Αν φοβάσαι για τις... «συνέπειες», μη φοβάσαι. Δεν πρόκειται να πω τίποτα σε κανέναν.

—Κάτια, το τραβάς...

—Εντάξει, είπε. Δεν το τραβάω. Πες μου τι σκέφτεσαι για μένα τότε.

Δεν μπόρεσα να μην χαμογελάσω.

—Πιστεύω πως είσαι ένα κορίτσι προικισμένο με μυαλό και προσωπικότητα που πάει χαμένο, είπα.

—Και όμορφο..., πρόσθεσε.

—Και όμορφο και θελκτικό κι ελκυστικό και δεκαπέντε χρονών, απάντησα. Θα 'πρεπε κανονικά να παίζεις με τις κούκλες σου ακόμα.

—Αυτό έκανες εσύ στην ηλικία μου;

—Να παίζω με κούκλες;

Έβαλε τα γέλια.

—Όχι μωρέ, είπε. Με ό,τι παίζετε εσείς τ' αγόρια...

Έκανα πως το σκεφτόμουν.

—Εεε... χμμμ... Έπαιζα μπάσκετ...

—Κι από κορίτσια;

Χαμογέλασα.

—Ξέρω πού το πας, αλλά δεν σου κάνω τη χάρη, είπα.

Με κοίταξε για λίγο και χαμογέλασε.

—Σου μιλάω τόση ώρα στον ενικό και δεν μ' έβαλες στη θέση μου, είπε. Κατάλαβες τώρα γιατί σε πάω;

—Δεν υπάρχει πληθυντικός στην ελληνική γλώσσα, είναι ξενόφερτος, είπα μηχανικά.

—Πάλι καλά, είπε χαμογελώντας. Στα αγγλικά δεν υπάρχει ενικός.

—Δεν το γυρίζουμε τότε στα αγγλικά καλύτερα;...

Έσκασε στα γέλια.

—Μ' αρέσεις, είπε. Α, μ' αρέσεις πολύ!
Σηκώθηκε να φύγει.
—Θέλω να 'ρθω σπίτι σου, είπε χαμηλόφωνα.
—Είσαι τρελή;!!!
—Εγώ θα 'ρθω και διώξε με... Στις πέντε;
—Όχι!... Έχω μάθημα, είπα πανικόβλητος.
Έκανε έναν μορφασμό.
—Α, την ωραία Μίνα; Τι ώρα τελειώνετε;
Έξερε για τη Μίνα!
—Στις επτά..., είπα χωρίς να το καταλάβω.
—Ωραία, θα 'ρθω στις επτάμιση.
—Κάτια!...
—Επτάμιση, είπε και περνώντας δίπλα μου πίεσε το στήθος της στον ώμο μου.

* * *

Ήταν αδύνατον να συγκεντρωθώ στο μάθημα εκείνο το απόγευμα. Στο τέλος η Μίνα το κατάλαβε.

—Σας συμβαίνει τίποτα; ρώτησε.
—Όχι, όχι, απάντησα. Κάτι σκεφτόμουν... συγγνώμη...

—Αν θέλετε μπορείτε να μου μιλήσετε, είπε το κορίτσι.
Άλλωστε είμαστε σχεδόν φίλοι.

Την κοίταξα ξαφνιασμένος και άθελά μου χαμογέλασα.

—Σχεδόν, ε; είπα.

—Κατόπιν δικής μου επιμονής.

Τι διαφορά με την άλλη! Το αναίσχυντο νυμφίδιο... Το απίστευτο, το προκλητικά σεξουαλικό αυτό πλάσμα!...

—Ναι, και πολύ σωστά μου το επισημαίνεις.

Μιλούσαμε και το μυαλό μου ήταν αλλού. Σε λίγο θα ερχόταν η Κάτια. Τι θα 'κανα; Γιατί για τις δικές της προθέσεις δεν έμενε η παραμικρή αμφιβολία. Και πού θα 'βρισκα τη δύναμη ν' αντισταθώ όταν ήδη ήμουν σε τέτοιο βαθμό ερεθισμένος;

Για πρώτη φορά από τότε που αρχίσαμε τα μαθήματα ένιωσα τέτοια ανακούφιση βλέποντας τη Μίνα να φεύγει. Είχε σκοτεινιάσει από ώρα, αλλά δεν άναβα φως. Μόνο η φωτιά στο τζάκι φώτιζε το παλιό λιοτριβειό που μου φάνταζε απόψε ιδιαίτερα άδειο και καταθλιπτικό.

Μπορεί να μην ερχόταν τελικά. Μπορεί να το ξανασκέφτηκε και να είδε πόσο παράλογη ήταν αυτή η ιδέα. Ένα bravado της στιγμής. Για να την πούμε στον καθηγητή που μας έριξε στη βαθμολογία. Λες και την ένοιαζε την Κάτια η βαθμολογία!

Μπα, θα άλλαξε γνώμη... Σίγουρα. Πολύ καλύτερα έτσι. Κι όσο για τη φούντωση... ίσως η Ελπινίκη να ήταν διαθέσιμη απόψε... αλλιώς...

Η Κάτια μπήκε χωρίς να χτυπήσει κι έβαλε την αμπάρα στην πόρτα.

—Α, φτιάξαμε κι ατμόσφαιρα βλέπω, είπε περιπαιχτικά.

Έριξε μια κυκλική ματιά στο σπίτι.

—Διακόσμηση μεγαλείο! σχολίασε χαμογελώντας. Ένα κρεβάτι, δυο καρέκλες, μια ντουλάπα, ένα τραπέζι, μερικά ράφια, τίγκα στα βιβλία, κι ένα τζάκι! Δεν μπορώ να πω... Προχωρημένο! Δείχνει άποψη.

—Έκανες άσχημα που ήρθες, κατάφερα να ψελλίσω.

—Α, ναι;...

Πήγε στο τραπέζι και κοίταξε τα βιβλία και τα τετράδια που βρίσκονταν αφημένα εκεί πάνω.

—Γαλλικά της κάνεις; ρώτησε.

—Ναι...

—Γιατί;

—Γιατί σκέφτεται να σπουδάσει στο Παρίσι, είπα.

Έκανε μια γκριμάτσα.

—Στα δικά σου τα λημέρια δηλαδή;...

—Πού ξέρεις εσύ για το Παρίσι; απόρησα.

Χαμογέλασε.

—Όποιος ενδιαφέρεται μαθαίνει, είπε. Σ' έψαξα στο internet. Ένα γκουγκλάρισμα και μου βγήκες στους απόφοιτους της Σορβόνης. Τώρα πώς και γιατί ένας Σορβονάκιος βρέθηκε στην Τερψιθέα δεν κατάφερα να μάθω ακόμα. Αλλά θα μάθω.

Χαμογέλασα παρά τη θέλησή μου.

—Αχ, βρε Κάτια!... είπα.

—Αχ, βρε Άρη!... απάντησε πλησιάζοντας.

Με είδε να τραβιέμαι κι έβαλε τα γέλια.

—Μη φοβάσαι, είπε. Δεν πρόκειται να σε βιάσω.

—Αρχίσαμε πάλι!...

Ήταν πολύ κοντά τώρα. Το στήθος της ακούμπαγε στο δικό μου.

—Αν μου πεις, φεύγω αμέσως, είπε κοιτάζοντάς με.

—Φύγε...

—Δεν το είπες πολύ πειστικά.

—Δεν μπορώ πιο πειστικά...

—Τότε θα μείνω. Φίλα με.

Ήταν ανθρωπίνως αδύνατο να επιβληθώ πια στον εαυτό μου. Την αγκάλιασα και την έσφιξα πάνω μου με λαχτάρα.

Τα κορμιά μας ήρθαν να συμπληρώσουν το ένα το άλλο. Τη φίλησα ξανά και ξανά... ώσπου όλα έγιναν όνειρο και παραζάλη.

Η αίσθηση ήταν απίστευτη! Το γυμνό κοριτσίστικο κορμί να σπαρταράει μέσα στην αγκαλιά μου ενώ τα βόγχητά της μπερδεύονταν με τα δικά μου σ' ένα παροξυσμό πάθους που κράτησε κι εγώ δεν ξέρω πόση ώρα.

Βρεθήκαμε ξέπνοοι, σωριασμένοι στη φλοκάτη, μπροστά στη φωτιά, με τα κορμιά βουτηγμένα στον ιδρώτα και τις ερωτικές εκκρίσεις και το μυαλό θολωμένο από την ηδονή που βιώσαμε.

—Θεέ μου! Δεν το περίμενα κάτι τέτοιο, την άκουσα να φθυρίζει κάποια στιγμή. Τι ήταν αυτό;!!!

—Μη μου το θυμίζεις...

Άπλωσε το χέρι της και με χαϊδεψε χαμηλά.

—Το μετανιώνεις;

—Ναι. Φυσικά το μετανιώνω...

Κουλουριάστηκε στην αγκαλιά μου και με φίλησε.

—Αυτό δείχνει πως έχεις ηθικές αρχές, είπε. Θες να φύγω;

—Όχι.

—Έτσι μπράβο! Μαθαίνεις. Πες μου... σου αρέσω;

—Πάρα πολύ... Τυραννικά πολύ...

—«Τυραννικά», επανέλαβε. Βγαίνει στην επιφάνεια ο φιλόλογος. Κι εμένα μου αρέσεις —τρελά. Μου αρέσες από τότε που πρωτοήρθες. Και στις άλλες δηλαδή, αλλά σε μένα πιο πολύ... Είχες κάτι το μελαγχολικό, κάτι το μυστηριώδες πάνω σου που με ζετρέλαινε. Και τώρα... που σ' έμαθα από την καλή... Τι να σου πω... Δεν έχω νιώσει ποτέ έτσι. Τόσους οργασμούς σε μια φορά... ούτε σε πορνό!...

Δεκαπέντε χρονών και είχε ήδη εμπειρίες!!!

—Από πότε άρχισες να..., ξεκίνησα να λέω.

Γέλασε.

—Να το κάνω;... Απ' τα δεκατρία... Πρώτη φορά μ' έναν αστυνόμο, που τον ξήλωσαν, γιατί τον βρήκαν μπερδεμένο σε κάτι ιστορίες με χασίσια. Εσύ;

—Εγώ τι;

—Πότε έχασες την παρθενιά σου;

—Δεν περιμένεις βέβαια να θυμάμαι;

—Και βέβαια θυμάσαι. Όλοι θυμούνται. Πες.

—Κι εγώ στα δεκατρία. Με μια γειτόνισσα από το διπλανό διαμέρισμα, την κυρία Κλειώ.

—Από κείνη έμαθες όλα αυτά τα κόλπα;

—Από κείνη έμαθα πόσο σημαντικό πράγμα είναι ο έρωτας.

—Ο έρωτας ή το πήδημα;

—Το ένα χωρίς το άλλο είναι λειψό, είπα.

—Εμείς δηλαδή τώρα που... Παναπεί ότι κάναμε έρωτα ή ότι απλά πηδηχτήκαμε;

—Κάτια!...

—Πες μου. Είμαι περίεργη.

—Εσύ πώς νιώθεις;

—Απίστευτα γεμάτη. Και δεν το λέω για να σου κάνω κομπλιμέντο.

—Αυτό είναι λοιπόν...

—Έρωτας;

—Κάτια!...

—Γιατί το φοβάσαι τόσο πολύ; Μια λέξη είναι στο κάτω-κάτω.

—Δεν είναι λέξη, είναι συναίσθημα.
—Θα προτιμούσες να το θεωρούσα «ξεπέτα»;
—Ακριβώς αυτό θα προτιμούσα.
Έβαλε τα γέλια.
—Ποιος ξεπέταξε ποιον θα 'θελα να 'ξερα.
—Εσύ εμένα φυσικά.
—Α, σε χρησιμοποίησα σαν σκεύος ηδονής δηλαδή;
—Ακριβώς.
—Ντροπή μου!
—Α, μπράβο! Τώρα κάπου πηγαίνουμε.
—Πηγαίνουμε; φώναξε η Κάτια και πετάχτηκε όρθια.
Τι ώρα είναι; Εννιά;... Ω, γαμώτο!
Άρπαξε το κινητό της από τον σωρό με τα ρούχα και μίλησε για λίγο, με μια φίλη της απ' ότι κατάλαβα.
—Εντάξει, είπε μετά. Είχα πει στη μάνα μου πως πάω να διαβάσω με την Έφη κι αυτή θα της πει αν την πάρει πως έφυγα προ πέντε λεπτών.
Άρχισε να ντύνεται πυρετωδώς.
—Ξέρει η Έφη πού πήγες; ρώτησα ανήσυχος.
—Μη λες κουταμάρες, με αποπήρε. Δεν είμαι τόσο βλάκας. Της είπα πως θα 'βγαινα μ' ένα παιδί.
Βούρτσισε τα μαλλιά της γρήγορα και μου 'δωσε ένα φιλί στα πεταχτά.
—Θα τα πούμε αύριο, είπε και χάθηκε στη νύχτα.

* * *

Κατέβηκα στην παραλία και ξάπλωσα στην κρύα άμμο. Είχε βάλει ψύχρα τελευταία, αλλά δεν μ' ένοιαζε. Το νερό καθρέφτης, ούτε ένας ψίθυρος, ούτε ο παραμικρός παφλα-

σμός. Πέρα, στον ορίζοντα, τα φώτα του πλοίου της γραμμής. Είχες την αίσθηση πως αν έφευγες τρεχάλα πάνω στο νερό θα το πρόφταινες.

Είχα μπλέξει άσχημα. Δεν είχα αυταπάτες. Αυτού του είδους τα ολισθήματα έχουν πάντα άσχημο τέλος, για όλους. Αλλά δεν μ' ένοιαζε. Ήμουν πάλι ζωντανός. Με αναστολή, αλλά ζωντανός.

3) Επαρχιακή Ηθική

Παραδόξως ήταν η Τατιάνα που πρώτη κατάλαβε πως κάτι μου συνέβαινε. Ίσως λόγω της δικής της ιστορίας να ήταν πιο ευαισθητοποιημένη από την Πηνελόπη στο να πιάνει πράγματα στο φτερό.

—Εσύ κάτι έχεις κάνει, μου είπε σ' ένα από τα διαλείμματα. Δεν σ' έχω ξαναδεί έτσι.

—Έτσι καλά ή έτσι κακά; χαμογέλασα.

—Έτσι φευγάτο, είπε κοιτάζοντάς με καλά-καλά.

—Πάντα φευγάτος δεν ήμουν, βρε Τατιάνα;

—Φευγάτος ναι, αλλά όχι έτσι φευγάτος. Εδώ υπάρχει γυναίκα. Ναι;

Έκανα «ναι» με το κεφάλι.

—Α, μπράβο! Την ξέρω;

Την κοίταξα σηκώνοντας τα φρύδια μου.

—Καλά, δεν ζήτησα όνομα κι επώνυμο, γέλασε. Αν την ξέρω ρώτησα.

Παρέμεινα σιωπηλός.

—Εντάξει, εντάξει... Δεν θέλω να μάθω, είπε. Αρκεί που είσαι καλά.

Μα εδώ ακριβώς ήταν το πρόβλημα. Ήμουν καλά;

Η ιστορία με την Κάτια, αντί να καταλαγιάσει έπαιρνε διαστάσεις ανεξέλεγκτες. Είχα μετακυλήσει την ώρα του μαθήματος της Μίνας στις τέσσερις για να μπορεί να έρχεται η μικρή χωρίς να χτυπάει συναγερομός στο σπίτι της. Ερχόταν φουριόζα, πέταγε τα ρούχα της, έπεφτε πάνω μου και βγάζαμε τα μάτια μας ώσπου το ξυπνητήρι, που βάζαμε εξεπιτούτου, να μας επαναφέρει στην τάξη. Πεταγόταν πάνω, ντυνόταν κι έφευγε φουλαριστή πάνω στο ποδήλατό της.

Είχα ήδη αρχίσει να λογαριάζω τα χρόνια της ποινής που θα μου έριχνε ο εισαγγελέας, λαμβάνοντας ελπίζω υπόψη του τον «πρότερο έντιμο βίο». Έβλεπα και την είδηση –πρώτο θέμα στα νέα των οχτώ. «Καθηγητής σάτυρος συνελήφθη ασελών επί ανήλικης μαθήτριας κατ' επανάληψη» θα ήταν ο τίτλος που θα φιγουράριζε με άσπρα γράμματα σε κόκκινο φόντο στο κάτω μέρος της οθόνης. Και το κοράκι, ο άγκορμαν, με έκφραση ιερής αγανάκτησης και αηδίας θα ανακοίνωνε πως:

«Σε επαρχιακό Λύκειο του νομού Μεσσηνίας, συνελήφθη καθηγητής ο οποίος, αντί να διδάξει την αρχαία ελληνική γραμματεία, όπως είχε χρέος, διέφθειρε και ασελόυσε κατ' επανάληψη, με τον βδελυρότερο και χυνικότερο τρόπο, επί των ανηλικών μαθητριών του. Ο βδελυρός παιδόφιλος συνελήφθη και προφυλακίστηκε ενώ η Διεύθυνση Ασφάλειας Μεσσηνίας διενεργεί εξονυχιστικές έρευνες ώστε να εκτιμηθεί επακριβώς το μέγεθος του εγκλήματος. Κάτι τέτοια ανθρωπόμορφα κτήνη πρέπει να τιμωρούνται παραδειγματικά».

Όμως συνέβαινε το εξής παράδοξο. Αντί να είμαι στην τσίτα, ένα ψυχικό ράκος, αντίθετα ένιωθα ήρεμος και χαλαρός όσο ποτέ. Σαν να είχα συμφιλιωθεί με την ιδέα ή σαν να ήταν αυτό κάτι που αφορούσε κάποιον άλλο.

Ζούσα αυτό που μου δόθηκε τόσο ανέλπιστα και ήμουν

έτοιμος ν' αντιμετωπίσω τις συνέπειες –ή να τις αποφύγω, αν μου δυνόταν ο χρόνος να δραπετεύσω πριν με μαγκώσουν.

Ήξερα πως τα κορίτσια στον νότο της Ευρώπης ωριμάζουν πιο γρήγορα από κείνα του βορρά και στο κορμί και στο μυαλό, αλλά κι έτσι ακόμη η Κάτια ήταν ξεχωριστή περίπτωση. Ελάχιστες γυναίκες είχα συναντήσει στη ζωή μου με τον κυνισμό της μικρής. Είχε απόλυτη συναίσθηση των πράξεών της κι απολάμβανε στο έπακρο αυτό που έκανε. Η σχέση αυτή ήταν ίσοις όροις. Δεν υπήρχε διαφθορέας και διαφθειρόμενος. Αλλά αυτή η αλήθεια δεν θα ήταν βέβαια ποτέ δυνατόν να σταθεί σε δικαστήριο, ούτε να κατευνάσει την «δικαίαν μήνιν» των αγανακτισμένων γονιών.

Τη ρώτησα μια μέρα για τους δικούς της και η σύντομη εικόνα που μου σκιαγράφησε υπήρξε απολύτως κατατοπιστική.

—Δεν νοιάζονται παρά για την πάρτη τους, είπε. Η μάνα μου πηδιέται με τον κουνιάδο της, τον μπάρμπα μου τον Μήτσο, ενώ ο πατέρας μου έχει σπιτώσει μια Βουλγάρρα στην Καλαμάτα, όπου πηγαينوέρχεται, δήθεν για δουλειές. Την αδερφή μου την πάντρεψαν δεκάξι χρονών μ' έναν σαπιοκοιλιά Αμερικάνο και ζει τώρα στο Μπρούκλιν, ενώ ο μεγάλος μου αδερφός, ένας χωριάτης χοντρομαλάκας, δήθεν ασχολείται με τα χωράφια, μαστουρωμένος όλη μέρα. Αν το καλοξετάσουμε... εγώ, σε σύγκριση με δαύτους, είμαι καλή περίπτωση!

Ναι, κι εγώ αυτό πίστευα.

—Ο μόνος που μου δίνει σημασία είσαι εσύ, μου είπε μια μέρα. Οι άλλοι έχουν στο μυαλό τους πώς θα με πηδήξουν και μετά να με ξεφορτωθούν. Κι εσύ να με πηδήξεις θες, αλλά το νιώθω πως με νοιάζεσαι κιόλας αλλιώςτικά –κι ασ μην το λες.

—Μην γελιέσαι, δεν είμαι καθόλου καλύτερος από τους

άλλους, απάντησα χαϊδεύοντας το θεσπέσιο στήθος της. Αλλά στο ότι νοιάζομαι για σένα... έχεις δίκιο.

—Δεν μου κάνεις κήρυγμα όμως, παρατήρησε γελώντας. Δεν μου λες –υποκριτικά– πως πρέπει να επιστρέψω στον «ίσιο δρόμο».

—Ίσως επειδή δεν ξέρω ποιος είναι ο ίσιος δρόμος.

—Τότε τι δάσκαλος είσαι;

—Αναρωτιέμαι κι εγώ ο ίδιος κάτι φορές, παραδέχτηκα.

Με κοίταξε και χαμογέλασε.

—Κάποια μέρα θα βαρεθώ και θα φύγω, είπε. Το ξέρεις αυτό, έτσι δεν είναι;

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Ναι, το ξέρω, είπα.

—Και... δεν σε πειράζει;

—Φυσικά και με πειράζει, αλλά αυτή είναι η φυσική σειρά των πραγμάτων.

—Αυτό είναι ή επειδή έχεις τη Μίνα καβάτζα; ρώτησε.

Την κοίταξα ξαφνιασμένος.

—Τι δουλειά έχει η Μίνα;

—Τι, δεν έχεις τίποτα μαζί της;

—Φυσικά και όχι, φώναξα. Τι με πέρασες;

Κούνησε το κεφάλι της δύσπιστα.

—Δεν ξέρω, είπε. Είχα την εντύπωση πως κάτι είχατε εσείς οι δυο. Δεν ρώτησα από λεπτότητα, αλλά κι επειδή στο κάτω-κάτω δεν μου πέφτει λόγος.

—Έχεις τελείως λάθος εντύπωση, είπα αγριεμένος.

—Καλά, μη θυμώνεις... Δεν σου θίξαμε την... παρθένα!

—Κάτια!...

—Καλά... Κατάλαβα...

Έμεινε για λίγο σιωπηλή. Μετά μου γύρισε την πλάτη.

—Πάντως, να το ξέρεις, μουρμούρισε. Εγώ μια μέρα θα σου φύγω.

* * *

Έχοντας λοιπόν τακτοποιήσει έτσι το ηθικό μέρος του προβλήματος στο κεφάλι μου και κυνικά αποδεχτεί τις συνέπειες, δικονομικές και κοινωνικές, αλλά στο μεταξύ απολαμβάνοντας στο έπακρο τον γλυκύτατο καρπό της αμαρτίας, μπορούσα ν' αφοσιωθώ απερίσπαστος κι ελαφρά τη καρδιά στο μόνο πράγμα που αληθινά μ' ενδιέφερε: την προετοιμασία της Μίνας για τη μεγάλη της εξόρμηση.

Κι εδώ η πρόοδος που κάναμε ήταν εντυπωσιακή. Μέσα σε τρεις μήνες αυτό το χαρισματικό κορίτσι κάλυψε έδαφος που άλλοι δεν θα κάλυπταν σε τρία χρόνια. Είχε τώρα κατανοήσει πλήρως τη γραμματική και συντακτική δομή της γλώσσας κι εμπλούτιζε καθημερινά το λεξιλόγιό της. Της έδινα βιβλία να διαβάσει στα γαλλικά και μετά τα σχολιάζαμε, πάντα στα γαλλικά, ενώ οι γραπτές ασκήσεις και οι εκθέσεις που της έβαζα γίνονταν πιο πολύπλοκες μέρα με τη μέρα.

Ήταν μια σχιζοφρενική κατάσταση για μένα, περνώντας από το «*Εκπαιδύοντας τη Ρίτα*» στη «*Λολίτα*» μέσα στο ίδιο απόγευμα, αλλά η προσαρμοστικότητά μου σε ιδιαίτερες καταστάσεις με βοήθησε ν' αντεπεξέλθω χωρίς πιστεύω σοβαρές απώλειες.

Ωστόσο μου έκανε εντύπωση το πόσο διαφορετικοί ήταν οι χαρακτήρες των δυο αυτών κοριτσιών, που προέρχονταν από το ίδιο περιβάλλον –άξεστων και χοντροκομμένων, πλην εύπορων, γονιών. Η μια κυνική, επαναστατημένη, αυθάδης και προκλητική όσο δεν έπαιρνε –αλλά όχι χωρίς

εσωτερικό πλούτο— η άλλη, στους αντίποδες, ώριμη, γλυκιά, με αίσθηση του μέτρου και με (καλώς εννοούμενο) σεβασμό για τον χώρο και τα αισθήματα του άλλου.

Ήταν κάθε φορά σαν να γύριζα έναν διακόπτη. Τώρα το κορίτσι για σπίτι... τώρα το κορίτσι του δρόμου...

Και για τις δυο είχα αισθήματα, αλλά πολύ φοβάμαι πως αυτά για τη πρώτη τα είχα υποτιμήσει ή τουλάχιστον δεν τα είχα εκτιμήσει στη σωστή τους διάσταση. Παραδόξως ήταν η ίδια η Κάτια που μου άνοιξε τα μάτια εδώ.

—Γιατί σε κόφτει τόσο πολύ για τη Μίνα και θυσιάζεις τ' απογεύματά σου, ενώ θα μπορούσαμε να τα περνάμε μαζί, με τον γνωστό τρόπο; μου πέταξε μια μέρα.

—Τα 'χουμε ξαναπεί αυτά, απάντησα. Πιστεύω πως η Μίνα έχει δυνατότητες που θα ήταν κρίμα να πάνε χαμένες.

—Εγώ δεν έχω;

—Φυσικά κι έχεις. Εσύ όμως αποφάσισες πως δεν θέλεις να κάνεις τίποτα με το χάρισμα σου κι εγώ δεν έχω ούτε τη δυνατότητα, ούτε τη γνώση να σου αλλάξω τα μυαλά.

—Πληρώνεσαι γι' αυτό; ρώτησε. Για τα μαθήματα που της κάνεις εννοώ.

—Όχι βέβαια. Το κάνω επειδή το πιστεύω.

—Μόνο γι' αυτό;

—Φυσικά. Για τι άλλο;

—Για σκέψου... Μη μου πεις πως δεν της έχεις αδυναμία...

—Δεν θα σου το πω, γιατί δεν θα 'ναι αλήθεια. Πώς μπορεί κανείς να μη συμπαθεί ένα κορίτσι σαν τη Μίνα;

—Σ' αυτό δεν έχεις άδικο, χαμογέλασε η Κάτια. Εδώ τη συμπαθώ εγώ, που την έχω και αντίζηλο.

Μ' έπιασαν τα γέλια.

—Αντίζηλο;!!!...

—Ναι, γέλα εσύ... Όμως εγώ βλέπω μπροστά. Και μην μας ξεγελάει που την έχεις εξιδανικεύσει –μην ξεράσω! Στο βάθος-βάθος σε άλλα πράγματα ελπίζεις.

—Όπως;...

—Δεν ξέρω... Δεν είμαι ψυχολόγα, αλλά είσαι σίγουρος ότι δεν προσπαθείς να ξορκίσεις τον χρόνο με μας τις δυο; Είναι στιγμές που σε νιώθω συνομήλικο. Έχω πάει και μ' άλλους μεγάλους και ξέρω. Κανείς δεν είναι σαν εσένα. Είναι σαν να φοβάσαι μην μεγαλώσεις.

Κι αυτή τη μικρή την είχα υποτιμήσει φαίνεται.

—Οπότε, κατ' εσέ, σε σας αναζητώ τη χαμένη μου νεότητα, είπα χαμογελώντας.

—Δεν ξέρω τι κάνεις, αλλά το κάνεις καλά, απάντησε. Πάρε εμένα για παράδειγμα. Όλο λέω να φύγω κι όλο εδώ βρίσκομαι. Και η Μίνα το ίδιο.

—Η Μίνα βρίσκεται εδώ για άλλο λόγο, τη διόρθωσα. Έχει έναν σκοπό και τη βοηθάω να τον πετύχει.

Με κοίταξε λοξά και χαμογέλασε.

—Είσαι πολύ μακριά νυχτωμένος, είπε. Γιατί δεν τη ρωτάς να δούμε τι θα σου πει; Το ξέρεις ότι όλο για σένα μιλάει; Ο κύριος Ιακωβίδης τούτο... ο κύριος Ιακωβίδης το άλλο... Άσε μας κάτω, χρυσή μου! Κι εμείς αγαπήσαμε, αλλά δεν κάνουμε έτσι!

—Κι αν υποθέσουμε πως έχεις δίκιο –που βέβαια δεν έχεις– γιατί μου τα λες όλα αυτά; τη ρώτησα περιπαιχτικά. Να μου ανοίξεις τα μάτια;

Με κοίταξε σκεπτική.

—Γιατί με τη Μίνα είσαστε συμβατοί, είπε. Εμένα μπορεί να με συμπαθείς, και σίγουρα σ' αρέσω, αλλά ούτε

μ' εκτιμάς στο βάθος, ούτε σου ταιριάζω. Και δεν πειράζει, γιατί εγώ έτσι κι αλλιώς περαστική είμαι, αύριο θα είμαι αλλού. Με τη Μίνα όμως είναι διαφορετικά. Γι' αυτό και δεν της την έχεις πέσει ακόμα.

—Α, είπα σαρκαστικά. Και τι περιμένω;

—Να σιγουρευτείς πως την έχεις ερωτευθεί, είπε η μικρή και μ' έστειλε.

* * *

Κείνο το απόγευμα του Σαββάτου δεν είχε Κάτια το πρόγραμμα, γιατί είχε πάει με τους γονείς της στην Καλαμάτα. Αυτό, παραδόξως, μ' έκανε να νιώθω πιο χαλαρός κι ευδιάθετος. Είχε βάλει ψωφόκρυο τώρα που πλησίαζαν Χριστούγεννα και είχα ανάψει το τζάκι από νωρίς. Καθόμασταν λοιπόν η Μίνα κι εγώ δίπλα στη φωτιά, ψήνοντας κάστανα και κάναμε conversation, για να χαλαρώσει λίγο από τη ρουτίνα των μαθημάτων, αλλά και για πρακτική εξάσκηση.

—Είσαστε λίγο πιο ήρεμος σήμερα ή μου φαίνεται; με ρώτησε σε μια στιγμή το κορίτσι χαμογελώντας.

Της ανταπέδωσα το χαμόγελο.

—Μ' αρέσει ο χειμώνας, είπα. Ειδικά εδώ κάτω. Τζάκι, κάστανα στη θράκα, καλή παρέα... Πώς να μην είναι χαλαρός κανείς;

—Αν δεν είχατε το δικό μου βάρος των μαθημάτων δεν θα 'σασταν καλύτερα; ρώτησε.

—Πρώτα απ' όλα εσύ δεν είσαι βάρος, απάντησα. Μετά, το μάθημα είναι ευχαρίστηση. Είχα να μιλήσω γαλλικά χρόνια κι αυτή ήταν μια θαυμάσια ευκαιρία για μένα να ξεσκουριάσω. Και ύστερα... ποιος σου είπε πως θα πέραγα καλύτερα μόνος μου;

—Όχι αναγκαστικά μόνος σας... Μπορεί με τίποτα φίλους...

—Μα κι εσύ φίλη μου δεν είσαι;
—«Σχεδόν», μου θύμισε το κορίτσι γελώντας.
—Α, ναι... βέβαια... «Σχεδόν»... Το είχα ξεχάσει.
—Μα... ειλικρινά τώρα... Δεν με βαριόσατε;
—Σε βαριέμαι, αλλά ντρέπομαι να στο πω, την πείραξα. Άσε μας τώρα, βρε Μίνα, που θα σε βαρεθώ! Δεν έχεις ιδέα πόσο ευχάριστη είναι η συντροφιά σου!
—Αλήθεια;
—Αλήθεια. Και μη με ζορίζεις γιατί θα πιάσω πάλι το συντακτικό ή τα ανώμαλα ρήματα, κακομοίρα μου.
Γέλασε.
—Όμως δεν θέλω να σας γίνομαι βάρος...
Ήταν βγαλμένη λες από πίνακα του Γύζη, έτσι όπως καθόταν στη φλοκάτη, μπροστά στο τζάκι, με τα πόδια διπλωμένα, να φωτίζεται από τις φλόγες.
—Θα σου πω ένα μυστικό, της είπα. Οι ώρες που περνάω μαζί σου μου δίνουν δύναμη ν' αντέχω κάθε μέρα αυτό το φοβερό κάτεργο του σχολείου. Ξέρω πως αυτό δεν είναι κάτι που θα 'πρεπε να λέει ένας δάσκαλος στους μαθητές, αλλά μιας και το 'φερε η κουβέντα στο λέω. Και καλά θα κάνεις να το ξεχάσεις πάραυτα.
—Δεν θα το ξεχάσω.
Έβαλε τα γέλια.
—Καλά... καλά... το ξεχνάω..., είπε. Εκτός απ' αυτό που είπατε, πως περνάτε καλά μαζί μου.
—Αυτό είναι όντως κάτι χρήσιμο να θυμάσαι, συμφώνησα.
Χαμογέλασε.
—Να σας πω κι εγώ τότε ένα μυστικό; ρώτησε.

—Αν δεν είναι πολύ μυστικό...

—Δεν είναι... Κι εγώ δεν βλέπω την ώρα πότε θα 'ρθω κάθε απόγευμα εδώ για μάθημα.

—Αυτό μας διευκολύνει, αστειεύτηκα. Σκέψου να 'κανες αγγαρεία!...

—Εννοώ πως μ' αρέσει να είμαι εδώ.
Της πρόσφερα ένα κάστανο.

—Πρόσεχε γιατί καίει...

—Αλλάζετε κουβέντα;

—Καθόλου. Αλλά αυτό το λύσαμε. Είμαστε ευτυχείς και οι δυο που έχουμε το μάθημά μας κάθε απόγευμα. Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Γέλασε.

—Καλά το είπα εγώ, είπε. Έχετε κέφια σήμερα.

—Και θα συνεχίσω να 'χω αν δεν αφήνεις τα κάστανα από τη μεριά σου να καίγονται, είπα.

Άφησε μια φωνή κι άρπαξε την τσιμπίδα να τραβήξει τα κάστανα από τη θράκα. Όχι Γύζης... Λύτρας! Ο πίνιακας ήταν του Λύτρα!

—Ξεχάστηκα, απολογήθηκε.

—Δεν πειράζει, ωραία είναι και καμμένα, είπα.
Έβαλε άλλα μερικά να ψήνονται.

—Να σας ρωτήσω κάτι προσωπικό;... είπε σε μια στιγμή.

—Αν δεν κάψεις τα κάστανα...

—Δεν θα τα κάψω, χαμογέλασε.

—Ρώτα με λοιπόν.

—Πώς και δεν παντρευτήκατε ποτέ; έριξε ξαφνικά τη βόμβα.

Μούδιασα.

—Πώς ξέρεις ότι δεν παντρεύτηκα ποτέ; ρώτησα.

—Το υπέθεσα... Λάθος έκανα;

—Όχι, έτσι είναι.

—Λοιπόν;

Πήρα μια βαθιά ανάσα.

—Δεν έτυχε, είπα.

—Το σκεφτήκατε όμως;

—Ναι...

—Και;...

—Δεν γινόταν, είπα αναστενάζοντας άθελά μου.

Ήταν πολύ διακριτική για να επιμείνει. Αλλά...

—Και τώρα; Το σκεφτόσαστε καθόλου;

—Όχι, είπα. Άλλωστε ποια θα μ' έπαιρνε εμένα;

—Εγώ, ήρθε η απροσδόκητη απάντηση.

Στράφηκα να την κοιτάξω ξαφνιασμένος. Χαμογελούσε.

—Τρόπος του λέγειν..., βιάστηκε να δικαιολογηθεί. Εννοούσα πως ένα σωρό γυναίκες θα σας παντρεύονταν...

—Χμμμ... Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στο ρήμα marier και στο ρήμα épouser; ρώτησα.

Ήταν η σειρά της να ξαφνιαστεί.

—Το είπα λάθος; ρώτησε.

—Ναι. Marier είναι όταν παντρεύεις κάποιον. Για παράδειγμα: «Je marrie mon fils». Épouser είναι όταν παντρεύεσαι ο ίδιος. «J'ai épousé ma femme». Εσύ είπες: «Un tas de femmes vous auraient marié». Δηλαδή, σκέψου ένα σωρό κυράτσες να με συνοδεύουν στην εκκλησία για να με παραδώσουν σε μια άλλη νύφη...

Έσκασε στα γέλια. Της άρεσε η εικόνα.

—Και τι δεν θα 'δυνα να το έβλεπα, είπε. Να σας πηγαίνουν η κυρία Πηνελόπη, η κυρία Ελπινίκη και η κυρία Τατιάνα για γαμπρό στην εκκλησία!

—Με νύφη την κυρα-Κούλα, τη μπακάλισσα, συμπλήρωσα.

Η κυρα-Κούλα ήταν μια κοντόχοντρη μέγαιρα πάνω από εξήντα.

Γέλασε.

—Μμμμ... ωραία επιλογή κάνατε! είπε.

—Αυτή σκέφτηκα προχείρως.

—Γιατί, καλύτερες δεν υπάρχουν;

—Της κλάσης μου... δεν νομίζω.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

—Α, πιστεύετε δηλαδή πως είσαστε... γέρος; είπε.

—Όχι απλά γέρος... αυθεντικό ραμολί, γέλασα. Κανονικά θα 'πρεπε να ξημεροβραδιάζομαι στην εκκλησία, μπας και σώσω την ψυχή μου.

Με κοίταξε συνοφρυωμένη, αλλά δεν είπε τίποτα. Ανακάτεψε τα κάρβουνα με την τσιμπίδα γυρίζοντας τα κάστανα από την άλλη πλευρά.

Η ώρα είχε περάσει. Της το θύμισα.

—Διάολε, μουρμούρισε. Ήταν τόσο καλά εδώ...

Σηκώθηκε και μάζεψε τα τετράδια της. Έφτιαξα ένα χωνί από εφημερίδα και το γέμισα με ψημένα κάστανα.

—Για τον δρόμο, είπα.

Χαμογέλασε.

—Παρ' όλο που έκαψα μερικά;

—Παρ' όλο.

Στην πόρτα κοντοστάθηκε.

—Πέρασα καταπληκτικά απόψε, είπε.

—Κι εγώ, Μίνα. Ειδικά στο σημείο που μ' έστειλες στην εκκλησία με τις κυράτσες.

Έβαλε τα γέλια.

—Καληνύχτα, είπε.

—Καληνύχτα, Μίνα.

Ξαφνικά, σαν σε δεύτερη σκέψη, έτρεξε κοντά μου και μου 'δωσε ένα σκαστό φιλί στο μάγουλο.

—Αυτό για την καλή διάθεση, είπε και βγήκε γελώντας.

Το γέλιο της αντηχούσε στ' αυτιά μου για ώρα πολλή.

* * *

Ο Κλαδόπουλος ήρθε και θρονιάστηκε ακάλεστος στο τραπέζακι μου στο «Karpis».

—Γεια σου τρισθεώρατε κύριε καθηγητά μας, με προσφώνησε ακουμπώντας κινητό, κλειδιά, ταμπακιέρα κι αναπτήρα στο τραπέζακι.

Έκανε μια στράκα με τα δάχτυλα στην Αγγελική και φώναξε «το δικό μου». Άρχοντας!

—Τι έγινε, το κλείσαμε το μαγαζί; ρώτησε.

Όπου «μαγαζί» το σχολείο βέβαια, που έκλεισε σήμερα για τις διακοπές των Χριστουγέννων.

—Το κλείσαμε το ρημάδι, γέλασα βεβιασμένα. Είχε κεσάτια τελευταία.

—Παλιοδουλειά, συμφώνησε ο Κλαδόπουλος παραλαμβάνοντας το ούισκυ του από την Αγγελική, μην παραλείποντας να της κλείσει τσαχπίνικα το μάτι. Είναι σαν να

κάνεις επένδυση σε χαρτιά της γκαζόζας «Σουρωτή» και να περιμένεις να σου φέρουν απόδοση. Λέει; Δεν λέει...

Κατέβασε μια γενναία γουλιά από «το δικό του», τσεκάρισε τα μηνύματα στο κινητό, άναψε τσιγάρο και στράφηκε προς το μέρος μου.

—Έχουμε κανονίσει κανένα ταξιδάκι σε τίποτις Αθήνες, τίποτις Παρίσια για τις διακοπές, δικέ μου; με ρώτησε.

—Μπα, απάντησα. Εδώ, στα σίγουρα.

—Τότενες θα 'ρθεις σε μας. Όχι... όχι... επιμένω. Κοίτα... ρίχνω ένα έτσι, σαν πάρτυ, να 'ούμ', παραμονή βράδυ, στο τσαρδί κι έχω κανονίσει να 'ρθει όλο το ανφάν γκατέ, να 'ούμ'. Μέχρι και υπουργάτζες μου υποσχέθηκαν να φανταστείς. Έτσι, για ν' ανυψώσουμε κάπως το ηθικό της μάζας που μας κάνει κόνζες τελευταία... Όχι... είδες τις τελευταίες δημοσκοπήσεις στο MEGA; Πού, στο MEGA!... Που είναι όλοι τους παιδιά δικά μας... Χέστα!... Κωλοκατάσταση. Όλα στο σταντμπαϊ... Δεν κουνιέται φύλλο... Κι αν μας παγώσουν τα ευρωπαϊκά προγράμματα, όπως μας απειλούν, γάμα τα, δικέ μου!... Από τα έτοιμα θα τρώμε.

Αυτός ο άνθρωπος ήταν πατέρας της Μίνας; Σίγουρα;

—Δεν θέλω αντιρρήσεις, συνέχισε ο Κλαδόπουλος πριν προλάβω να αρθρώσω λέξη. Θα έρθεις, πάει και τελείωσε... Για κόψε αυτό το γχομενάκι... Την Αγγελικούλα ντε... Πώς σου φαίνεται;... Ναι, μανάρι μου, για σένα λέμε... Χαμογελάς, ε; Χαμογέλα... χαμογέλα... αμ' θα στην ακουμπήσω εγώ στο κωλαράκι... πού θα μου πας;...

Όλα αυτά χαμηλόφωνα βέβαια. Διακριτικά. Αλίμονο! Ένας Κλαδόπουλος, «πολιτευτής», είναι πάντα διακριτικός.

—Και μιας και ήρθε η κουβέντα για γχομενάκια... πώς πάει εκείνο το δικό μου, ρε προφέσορα; Μαθαίνει τίποτις ή τζάμπα παιδευόμαστε όλοι;

«Παιδευόμαστε»!!!

—Μαθαίνει, απαντώ ξερά.

—Μπράβο, μπράβο, μουρμουρίζει αφηρημένα ο Κλα-
δόπουλος κάνοντας νοήματα «σου πω...» στην Αγγελλικού-
λα.

Σηκώνεται και μαζεύει τα συμπράγκαλά του.

—Όπως είπαμε, μου λέει. Σε περιμένω εξάπαντος. Θα
’ναι μια ευκαιρία και για σένα να γνωρίσεις χρήσιμα άτο-
μα...

Και γραμμή στην Αγγελλικούλα για περαιτέρω ψηστή-
ρι.

* * *

—Εγώ του ζήτησα να σας καλέσει, μου είπε το ίδιο
απόγευμα η Μίνα. Ξέρω ότι δεν σας αρέσουν κάτι τέτοια,
αλλά σας παρακαλώ, μην μου πείτε όχι... Να ’χω κι εγώ
έναν άνθρωπο δικό μου, να μιλάω...

—Καλά, θα δούμε..., μουρμούρισα.

—Μα θα ’ναι το «ανφάν γκατέ», μιμήθηκε η Μίνα τον
πατέρα της.

Ξέσπασε σε γέλια.

—Δεν είναι κακός, ο άχαρος, πρόσθεσε απολογητικά.
Μόνο λίγο χοντροκοπιάς.

«Λίγο»;!!!...

—Αφού θα παρευρίσκεται το «ανφάν γκατέ» θα το σκε-
φτώ, χαμογέλασα.

Δεν της άρεσε.

—Α, όχι «θα το σκεφτώ»... Σίγουρα.

Αναστέναξα.

—Βρε Μίνα... Κι αν σπάσει ο διάλογος το ποδάρι του
και μου την πέσει κανένας με τίποτα παπαριές κι αρχίσω
να λέω τα δικά μου, όπως την άλλη φορά με τον Λυκειάρ-
χη;

Γέλασε.

—Α, αυτό ήταν μεγαλείο! Ακόμα γελάμε στο σχολείο...
Αλλά αυτή τη φορά θα συγκρατηθείτε... Για χάρη μου...
Πόσες φορές σας έχω ζητήσει χάρη;

—Ποτέ, παραδέχτηκα.

—Βλέπετε λοιπόν;

Αυθόρμητα της χαιδέψα το μάγουλο. Ήταν η πρώτη φορά που την άγγιζα. Άρπαξε το χέρι μου πριν προλάβω να το τραβήξω και το κράτησε εκεί.

—Ωραία, θα έρθω λοιπόν, μουρμούρισα.

Μου άφησε το χέρι, σηκώθηκε και πήγε κοντά στη φωτιά.

—Ευχαριστώ, είπε άχρωμα.

Τι είχε πάθει ξαφνικά; Η Μίνα δεν τα συνήθιζε κάτι τέτοια. Σηκώθηκα και πήγα κοντά της.

—Τι έπαθες τώρα; τη ρώτησα. Είπαμε, θα 'ρθω.

—Δεν είναι αυτό..., είπε.

—Τότε;

Μισοστράφηκε.

—Πριν... με χαιδέψατε στο μάγουλο, είπε. Μου ήρθε να βάλω τα κλάματα.

Είχα μείνει άναυδος.

—Γιατί;

—Γιατί είμαι τελείως ασυνήθιστη να μου δείχνουν τρυφερότητα, είπε και η φωνή της έσπαζε.

—Μα... οι δικοί σου;...

Κούνησε το κεφάλι της πέρα-δώθε. Τα μάτια της είχαν πλημμυρίσει δάκρυα. Χωρίς να σκεφτώ τι έκανα την πήρα στην αγκαλιά μου. Χώθηκε σ' αυτή σαν κυνηγημένο ζώακι

στη φωλιά του, ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο μου κι αφέθηκε σ' ένα βωβό κλάμα που μου 'κανε την καρδιά κομμάτια. Την κράτησα έτσι, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της, μην ξέροντας τι να πω για να την παρηγορήσω, ώσπου σιγά-σιγά ηρέμησε.

—Δεν το είχα ποτέ αυτό, ψιθύρισε ξεχνώντας τα γαλλικά της. Ποτέ.

Της σκούπισα τα μάτια με το μαντήλι μου. Χαμογέλασε αχνά.

—Συγγνώμη, είπε. Δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ...

—Καλά έκανες, είπα. Γι' αυτό είναι οι φίλοι... Για όταν χρειάζονται.

Με κοίταξε μέσα από τα δάκρυά της.

—Δεν είμαστε πια «σχεδόν»; είπε έτοιμη να ξαναρχίσει τα κλάματα.

—Όχι, χαμογέλασα σκουπίζοντας τα φρέσκα δάκρυα. Πάει το «σχεδόν», τώρα είμαστε «τελείως».

Χαμογέλασε. Με κοίταξε...

—Μπορούμε να καθίσουμε εδώ για λίγο; ρώτησε.

Καθίσαμε δίπλα-δίπλα στο παραγώνι.

—Σας πειράζει να με πάρετε πάλι αγκαλιά; την άκουσα να λέει με φωνή αβέβαιη.

Την αγκάλιασα κι ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο μου.

—Δεν ξέρω τι έχω πάθει απόψε, ψιθύρισε. Δεν θέλω να σας φέρνω σε δύσκολη θέση.

—Δεν με φέρνεις. Ησύχασε.

—Μα σας φέρνω, είπε με απελπισία. Θα σκέφτεστε τώρα ότι μπορεί εγώ, με το μυαλό της έφηβης —έτσι δεν με χαρακτηρίζετε;—, μπορεί και να παρεξηγώ την καλοσύνη και την ανεκτικότητα σας.

—Δεν θα 'ταν καλύτερα ν' αφήσεις τις ψυχολογικές αναλύσεις κατά μέρος και να ησυχάσεις, χωρίς πολλές κουβέντες; είπα χαμογελώντας.

—Μα...

Ακούμπησα τ' ακροδάχτυλα μου στα χείλη της.

—Χωρίς κουβέντες, είπα.

—Καλά...

Μείναμε έτσι πάρα πολλή ώρα. Έξω είχε σηκωθεί αέρας. Ξέκλεψα μια ματιά στο πρόσωπό της. Είχε κλείσει τα μάτια, σαν να κοιμόταν. Το ρολοί στον τοίχο έδειχνε πεντέμιση. Την άφησα να ηρεμήσει. Δεν ήταν για παραπάνω μάθημα απόψε. Η φωνή της μ' έκανε σχεδόν ν' αναπηδήσω.

—Μισή ώρα ακόμη, είπε. Μη με διώξετε από τώρα.

—Νόμιζα πως κοιμόσουν, είπα.

—Απολάμβανα τη γαλήνη αυτής της στιγμής, απάντησε. Τη φωτιά, τον αέρα απέξω, την αγκαλιά...

—Χμμ...

Ανασηκώθηκε και με κοίταξε ανήσυχα.

—Σας κούρασα; ρώτησε.

—Με προβληματίσες, παραδέχτηκα.

—Με το ξέσπασμα; Συγγνώμη... Ειλικρινά... Δεν ξέρω τι έπαθα... Σαν κάτι να 'σπασε μέσα μου... Συνήθως δεν φέρνομαι σαν χαζοβιόλα.

—Το ξέρω, είπα. Και δεν είχα ιδέα...

Άπλωσε το χέρι της και μ' άγγιξε δειλά στον ώμο.

—Το ξέρω πως με συμπαθείτε, είπε. Αλλά θα 'θελα να μου το δείχνετε κιόλας... Όπως απόψε. Κανείς άλλος δεν μου το δείχνει. Και το 'χω τόσο ανάγκη...

Υπήρχε ένας αληθινός τόνος μελαγχολίας στη φωνή αυτού του παιδιού. Όμως εδώ αρμενίζαμε σε επικίνδυνα νερά και θα 'πρεπε να είμαι ιδιαίτερα προσεκτικός –για το δικό της καλό.

—Αν δεν είμαι τόσο εκδηλωτικός όσο θα ήθελα μαζί σου, Μίνα, δεν είναι ούτε γιατί φοβάμαι μήπως το πάρεις στραβά, ούτε για τον κόσμο και τις τυχόν συνέπειες, είπα. Είναι επειδή, πολλές φορές η τρυφερότητα μπορεί να γίνει επικίνδυνη και να μπερδέψει πράγματα και καταστάσεις.

—Πώς μπορεί η τρυφερότητα να γίνει επικίνδυνη; απόρησε.

—Κάτω από ορισμένες συνθήκες όλα γίνονται επικίνδυνα, εξήγησα. Και δυστυχώς, όταν αντιλαμβανόμαστε τον κίνδυνο είναι συνήθως αργά.

—Πώς κάτι που σε κάνει να νιώθεις καλά μπορεί να είναι κακό;

Μιλούσαμε ελληνικά από ώρα και είχα ξεχάσει πόσο καλά μπορούσε να χειριστεί τη γλώσσα της.

—Σαν φιλοσοφικό ερώτημα θα έλεγα πως αυτό ανάγεται στη σφαίρα της σοφιστείας, είπα χαμογελώντας.

—Επειδή δεν σε συμφέρει, είπε με πάθος, περνώντας στον ενικό χωρίς να το συνειδητοποιήσει. Να το θέσω αλλιώς... Αφήνεις ένα χάδι στο μάγουλό μου κι αυτό είναι σαν να μου χαρίζεις τον ουρανό με τ' άστρα, χωρίς να το περιμένω και χωρίς να το ζητήσω. Με παίρνεις αγκαλιά και νιώθω όπως δεν θυμάμαι να 'χω νιώσει ποτέ ως τώρα... Πώς λοιπόν θες να πιστέψω πως αυτά είναι πράγματα που δεν μας χρειάζονται ή μας απειλούν ή μας σπρώχνουν στον «δρόμο της απωλείας», που θα 'λεγε και η κυρία Ελπινίκη; Γιατί το άγγιγμα δυο ανθρώπων να συνιστά αυτομάτως στοιχείο ενοχής και να απαιτεί μεταμέλεια; Γιατί είμαστε τόσο τσιγκούνηδες με τα αισθήματά μας και γιατί αυτή η άρνηση, με χίλιες δυο προφάσεις, να τα εκδηλώσουμε;

Σήκωσα τα μάτια στο ταβάνι.

—Να, κάτι τέτοιες στιγμές είναι που εύχομαι να ήμουν κανονικός δάσκαλος, ώστε να μπορέσω να σου δώσω στερεότυπες και δοκιμασμένες απαντήσεις, είπα. Δυστυχώς, έτσι όπως έχουν τα πράγματα, θ' αναγκαστώ να δηλώσω αδυναμία.

Ένα δειλό χαμόγελο χάραξε τα χείλη της.

—Δηλαδή... κερδίζω το debate; ρώτησε.

—Μετά φανών και λαμπάδων, αναστέναξα. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως θα το κάνουμε εδώ American Bar, που έλεγε κι ο Παπαγιαννόπουλος.

Γέλασε.

—Πού το θυμήθηκες αυτό! είπε. Όχι, δεν θα το κάνουμε American Bar, αλλά ούτε και μοναστήρι των Ουρσουλίνων. Γιατί, δεν μπορούμε να συμπεριφερόμαστε σαν κανονικοί άνθρωποι;

—Κανονικοί άνθρωποι είναι ο δάσκαλος με τη μαθήτριά του να κάθονται αγκαλιασμένοι δίπλα στη φωτιά;

—Αν έτσι νιώθουν τη δεδομένη στιγμή, γιατί όχι;

Αναστέναξα και σηκώθηκα.

—Όρα για δρόμο, είπα δείχνοντας το ρολόι στον τοίχο. Θα σε περπατήσω ως το σπίτι σου για να πάρω αέρα, γιατί μ' έσκασες.

Γέλασε.

—Μπα! Κι άλλη καινοτομία απόψε; με πείραξε.

—Ε, είπα να γιορτάσουμε το πέρασμά μας από τον πληθυντικό στον ενικό, είπα χαμογελώντας.

Έφερε το χέρι στο στόμα της.

—Ω, θεέ μου! έκανε. Συγγνώμη... Δεν το πήρα είδηση.

—Α, μη μου το χαλάς, την πείραξα. Πάνω που νόμισα πως ξεκίνησες την επανάσταση σου!...

Περπατήσαμε στους έρημους δρόμους κουβεντιάζοντας ανέμελα. Έξω από το σπίτι της με άρπαξε από το μπράτσο.

—Για το πάρτυ συμφωνήσαμε, είπε. Έτσι;

—Συμφωνήσαμε.

—Θα 'σαι ο καβαλιέρος μου.

—Τρομάρα μου!

Γέλασε, μου έδωσε ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο και χάθηκε στον κήπο του σπιτιού της.

Η φωνή του γκιώνη με κορόϊδευε καθώς επέστρεφα.

* * *

Η περιγραφή του σπιτιού των Κλαδόπουλων είναι κάτι που ξεπερνάει τις δυνατότητες ενός ταπεινού μέσου αφηγητή σαν την αφεντιά μου. Ότι πιο каракиτσουλέ και κραυγαλέο κι αν βάλει κανείς με το μυαλό του και πάλι θα βρίσκεται μακράν της πραγματικότητας. Αλλά ο Κλαδόπουλος είχε δίκιο για ένα πράγμα... Ήταν εκεί μαζεμένο όλο το «ανφάν γκατέ» της περιοχής. Από μεγαλοεργολάβους, μεγαλοκτηματίες, μεγαλομπιζναδόρους και μεγαλοαεριτζήδες μέχρι τις «αρχές» του τόπου και σύσσωμο το προσωπικό του σχολείου, με πρώτον και καλύτερο τον κύριο Λυκειάρχη. Ποτέ άλλοτε δεν είχα δει τόσο πολλά λαμόγια μαζεμένα στο ίδιο μέρος.

Ο οικοδεσπότης με υποδέχτηκε σαν τον χαμένο αδερφό που γύρισε από τα ξένα. Ήταν ήδη φτιαγμένος και μέσα στο γυαλιστερό φούξια σακάκι και αχνοκίτρινο παντελόνι του έμοιαζε με γύφτο κλαριντζή σε ψησταριά της Βάρης.

—Αδερφέ! ανέκραξε. Μέρρυ Κρίστμας! Μέρρυ Κρίστμας και πάνω τούβλα. Καλωσόρισες στο φτωχικό μας. Ότι θέλεις κι ότι τραβάει η ψυχή σου...

Χαμήλωσε τη φωνή του.

—Έχω κι ένα μαύρο καλό από 'δώ γύρω που μου 'φεραν χθες κάτι παιδιά δικά μας... Και πού 'σαι... το καλό το Τσίβας, για τους φίλους, το 'χω στον караφλό τον σερβιτόρο με το παπιόν... Πες του συνθηματικά «από το καλό του κυρίου Σάκη» και θα καταλάβει.

Η κυρία του πάλι κατέφθασε μέσα στην καλή χαρά, πιο χριστουγεννιάτικο δέντρο από κείνο που είχαν στημένο στη μέση της σάλας και μου 'δωσε το χέρι της όπως είχε δει να κάνουν οι κυρίες του κόσμου στις σαπουνόπερες της τηλεόρασης.

—Ω, τον κύριο καθηγητή! αναφώνησε. Τι χαρά που σας ξαναβλέπουμε!

Πληθυντικός της μεγαλοπρέπειας χωρίς αμφιβολία εδώ!

Ξέμπλεξα με τους οικοδεσπότες κι έψαξα με τα μάτια για τη Μίνα, αλλά δεν τη βρήκα μέσα στο πλήθος.

Είδα όμως την Κάτια, η οποία ντυμένη (λέμε τώρα) μ' ένα στρας που δεν άφηνε μεγάλα περιθώρια για τη φαντασία, ήταν περικυκλωμένη από μια αγέλη λύκων όλων των ηλικιών μηδέ αυτού του αστυνόμου, του Σαράντη, εξαιρεμένου (που ήρθε φορώντας την επίσημη στολή). Ευτυχώς η ίδια δεν με είδε.

Ήταν κι άλλα αγόρια και κορίτσια από το σχολείο, φίλοι της Μίνας, που έμοιαζαν το ίδιο πελαγωμένοι με μένα σ' αυτό το απερίγραπτο εξωγήινο περιβάλλον.

Γινόταν τέτοιος σαματάς και η ατμόσφαιρα ήταν τόσο αποπνικτική εκεί μέσα ώστε έψαχνα ήδη τρόπους να δραπετεύσω κι εγώ υποσχεθεί της Μίνας.

—Πλούτος, κύριε συνάδελφε, πλούτος σε εποχή λιτότητας, ακούω τη φωνή του Πανουργιά από δίπλα. Με κάτι τέτοια προκαλούμε τους κομμουνιστάς, δυστυχώς, και θα 'ρθουν πάλι να μας κυνηγήσουν με τα κονσερβοκούτια.

—Δυστυχώς, κύριε συνάδελφε, συμφώνησα.

—Στην εποχή μου ήμασταν προσεκτικοί, να μην σκανδαλίζουμε το κοινό αίσθημα, συνέχισε ο Πανουργιάς κουνώντας το σφό του κεφάλι. Τον προλάβετε εσείς τον Μαρχεζίνη;

Μα πόσων χρονών ήταν πια το ραμολιμένο;!!!

— Πού να τον προλάβετε... είσαστε, δυστυχώς, πολύ νέος, απάντησε ο ίδιος στο ερώτημα του κι άρχισε να μου λέει για τον Μαρχεζίνη και τα κατορθώματά του.

Απομακρύνθηκα με τρόπο χωρίς να γίνω αντιληπτός κι έπεσα πάνω στην Ελπινίκη.

—Τι γυρεύεις εσύ σ' αυτά τα γλέντια της απωλείας, αμαρτωλή; την πείραξα γελώντας.

—Ο άντρας μου επέμεινε, είπε δείχνοντάς μου τον Ζάτουνα πιο κει που τα 'λεγε σε σοβαρό ύφος μ' έναν λαδέμπορα από την Καλαμάτα.

—Άγια έπραξε ο άνθρωπος, είπα κι απέδρασα προφασιζόμενος τουαλέτα.

Ξαφνικά ένα απαλό χέρι στο μπράτσο μου. Η Μίνα στεκόταν μπροστά μου χαμογελώντας και λάμποντας σαν νεράϊδα.

—Vous êtes venu, finalement, είπε.

—Comme promis, απάντησα.

—Χαίρομαι αλήθεια που σε βλέπω, είπε χαμηλόφωνα.

—Κι εγώ... Έχω την εντύπωση πως είσαι από τους ελάχιστους αληθινούς ανθρώπους εδώ πέρα... Οι άλλοι δεν μπορεί να είναι αληθινοί, για cyborg τους κόβω.

—Και θα γίνει πολύ χειρότερα σε λίγο... Θες κάτι να πεις;

—Ένα ποτήρι κώνειο ευχαρίστως θα το 'πινα.

Γέλασε.

—Αυτό μας τελείωσε αλλά έχουμε «το καλό» ούίσκυ του μπαμπά, είπε. Μου έδωσε ειδικές εντολές να σε περιποιηθώ.

Κατά φωνή νά σου τον και τον Κλαδόπουλο να σέρνει από πίσω έναν μπουχέσα με γυαλιά και γυαλιστερό κοστούμι. Η Μίνα συνέφιασε.

—Α, εδώ είσαστε; ανέκραξε ο Κλαδόπουλος. Δεν φαντάζομαι μάθημα χρονιαρά μερα; Τι διάολο!... Κύριε καθηγητά, να σου γνωρίσω από 'δώ τον γιο του καλού μου φίλου του Μπερμπάντη, του βουλευτή μας. Επιστήθιος φίλος της Μίνας μου... Έτσι, καμάρι μου;

Μου 'κλεισε το μάτι κραυγαλέα και με παρέσυρε από το μπράτσο μακριά από τους «επιστήθιους».

—Πρώτης τάξεως κελεπούρι για τη Μίνα μου, εξήγησε εμπιστευτικά. Τσιμπάει δε σαν τρελό!... Μεγάλη υπόθεση! Ψιθυρίζεται πως ο γέρος του προορίζεται για υπουργοποίηση... Κατάλαβες τώρα; Πες της κι εσύ κάτι που σ' ακούει. Πες το και γαλλικά άμα λάχει.

Ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια με το χωρατό του κι έφυγε σφαίρα να υποδεχτεί την ορχήστρα με κλαρίνα και νταούλια που μόλις τη στιγμή εκείνη έκανε την θριαμβευτική της εμφάνιση υπό τα ενθουσιώδη χειροκροτήματα και τις επευφημίες των εκλεκτών καλεσμένων.

—Όπα! φώναξε ο Κλαδόπουλος. Θα καούν τα κάρβουνα εδώ απόψε!

Έβγαλε ένα μασούρι εκατόευρα και φτύνοντας τα ένα-ένα τα κόλλαγε στο κούτελο των ντόπιων βιρτουόζων του πενταγράμμου που έβαλαν αμέσως τα δυνατά τους να δικαιώσουν την υπόσχεση του οικοδεσπότη μας.

—Να απονθάνει ο Χάρος! φώναξε ο Κλαδόπουλος ανοίγοντας τον καλαματιανό κι ακολουθούμενος από την κυρία

του, τον κύριο Λυκείαρχη, τον αστυνόμο και πλείστους όσους καλεσμένους που βρέθηκαν επιτέλους στο στοιχείο τους.

Η Μίνα είχε δίκιο. Υπήρχαν και χειρότερα. Πολύ χειρότερα. Διακριτικά άρχισα να υποχωρώ προς την πλησιέστερη έξοδο, όταν ένα χέρι με άρπαξε για δεύτερη φορά αυτό το βράδυ από το μπράτσο.

—Pas si vite, mon cher monsieur!

Η Μίνα ήταν σκασμένη στα γέλια.

—Αν μπορούσες να δεις την έκφρασή σου αυτή τη στιγμή! φώναξε για ν' ακουστεί μέσα στην απίστευτη χλαπαταγή.

Χωρίς ν' αφήσει το μπράτσο μου με οδήγησε τοίχο-τοίχο έξω από την κόλαση, στον κήπο και δεν σταμάτησε παρά όταν ο σαματάς έγινε μακρινό βουητό σφηκών.

Καθίσαμε σ' ένα παγκάκι κάτω από μια περγουλιά.

—Εδώ δεν θα μας βρει κανείς, είπε. Μόνο εγώ έρχομαι, όταν θέλω να ξεφύγω.

—Μα δεν θα σε ψάξουν; απόρησα.

—Ποιος να με ψάξει; Με ξέχασαν κίολας. Ο πατέρας μου μ' έριξε δίπλα στον «γαμπρό» —τον είδες;— και ξεμπέριδεψε. Από εδώ και πέρα θα κοιτάζει και τις υπόλοιπες κομπίνες του.

Την είδα ν' ανατριχιάζει και δεν ήμουν σίγουρος αν ήταν μόνο από τη Δεκεμβριάτικη ψύχρα. Έβγαλα το σακάκι μου και το έριξα στους ώμους της.

—Ευχαριστώ, είπε χαμογελώντας. Πάντοτε με φροντίζεις.

—Μα στο χρωστάω, γέλασα. Μήπως δεν μ' έσωσες απόψε από του Χάρου τα δόντια;

Χαμογέλασε.

—Καταλαβαίνεις τώρα γιατί θέλω να φύγω μακριά... μακριά... μακριά...; είπε.

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά.

—Και καταλαβαίνεις γιατί έχω ανάγκη από τρυφερότητα; συνέχισε.

Την αγκάλιασα από τους ώμους και την τράβηξα μαλακά κοντά μου. Ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο μου και χαμογέλασε.

—Πολύ, πολύ καλύτερα, είπε αφήνοντας έναν αναστεναγμό.

Μείναμε έτσι απολαμβάνοντας την ησυχία και τη συντροφιά ο ένας του άλλου. Κάθε τόσο από το σπίτι έρχονταν κλέφτικα σφυρίγματα κι αγριοφωνάρες «όπα» και «έλα παιδί μου»...

Η Μίνα σήκωσε τα μάτια της πάνω μου και χαμογέλασε.

—Τι θα σκέφτεσαι και συ για μας!... είπε.

Ρητορική ερώτηση ήταν που δεν γινόταν ν' απαντηθεί βέβαια.

—Ο κάθε τόπος έχει τα δικά του, διέφυγα διπλωματικά.

—Δεν μιλάω για τον τόπο, για τον περίγυρο μιλάω.

—Από τον περίγυρο μ' ενδιαφέρει ένας και μόνο άνθρωπος, είπα. Εσύ.

—Επειδή είμαι έξυπνη και πιστεύεις πως έχω δυνατότητες; ρώτησε χαμογελώντας.

—Και γι' αυτό...

Ξαφνικά το πρόσωπό της βρέθηκε πολύ κοντά στο δικό μου.

—Και για τι άλλο; ψιθύρισε.

Ήταν αδύνατον να κρατηθώ. Τη φίλησα. Κι αμέσως συνειδητοποίησα το τι έκανα και πάγωσα. Με κοίταξε και στα μάτια της διέκρινα μια τρυφεράδα πέρα από κάθε περιγραφή.

Φιληθήκαμε ώσπου η ανάσα μας σώθηκε.

Κοιταχτήκαμε.

—Γι' αυτό; ψιθύρισε.

—Ναι..., ήταν όλο που μπόρεσα να αρθρώσω.

Ακούμπησε και πάλι τα χείλη της στα δικά μου απαλά. Είχα πεθάνει και βρισκόμουν σ' έναν παράδεισο που δεν είχε καμιά σχέση μ' αυτόν που υπόσχονταν τα μαύρα κοράκια στο εκκλησίασμά τους.

Τραβήχτηκε λίγο και με κοίταξε.

—Μη γυρίσουμε πάλι σ' αυτό που ήμασταν πριν, είπε με αγωνία. Σε παρακαλώ.

Αναστέναξα.

—Και να το 'θελα δεν μπορώ, είπα.

—Ούτε κι εγώ, ψιθύρισε και με ξαναφίλησε.

Από το σπίτι τα κλαρίνα, τα σφυρίγματα και τα «όπα» συνεχίζονταν με αμείωτη ένταση. Η μουσική που ακούγαμε όμως οι δυο μας ήταν τελείως διαφορετική.

—Αν τελικά καταφέρω να πάω στο Παρίσι, θα έρθεις να με δεις; ρώτησε ξαφνικά.

Με είδε να κομπιάζω.

—Θέλεις να έρθεις να με δεις; το ξαναδιατύπωσε.

—Ναι, πάρα πολύ...

Χαμογέλασε πανευτυχής.

—Τότε θα τα καταφέρω, είπε. Θα δεις.

4) «Δι' υπόθεσίν σας»

Τα «μαθήματα» συνεχίστηκαν σε όλη τη διάρκεια των διακοπών και για τις πρώτες τουλάχιστον μέρες –που η Κάτια έλειπε στην Αθήνα με τους γονείς της– η ζωή μας ήταν ονειρεμένη. Μυαλό για γαλλικά βέβαια ούτε κατά διάνοια. Περνούσαμε τις δυο αυτές ώρες αγκαλιασμένοι, να ανταλλάσσουμε φιλιά και χάρδια – μόνο αυτό, σαν τίποτα σχολιαρόπαιδα (που η ίδια βέβαια ήταν). Ήταν τυραννικό να κρατάω στην αγκαλιά μου αυτό το λαχταριστό κορμί, που μ' έκανε ν' ανατριχιάζω μόνο που το σκεφτόμουν και να μην κάνω τίποτα. Όμως έτσι έπρεπε να γίνει. Πριν από το επόμενο καθοριστικό βήμα θα 'πρεπε να σιγουρευτώ πρώτα για τα αισθήματά της. Να καταλάβω πώς μ' έβλεπε και τι ήθελε από μένα. Ήξερα πως αποζητούσε τη σαρκική επαφή απεγνωσμένα. Η κάθε της κίνηση, η κάθε της αντίδραση αυτό φώναζαν, όμως εγώ αποζητούσα περισσότερο, πολύ περισσότερο και η κρίση μου στην περίπτωση αυτή δεν με βοηθούσε καθόλου.

Μετά ήταν και η Κάτια... Πρώτα θα 'πρεπε να δώσω τέλος σ' αυτή την αλλοπρόσαλλη σχέση –από την οποία είχα, κακά τα ψέματα, εξαρτηθεί– και μετά ν' αφήσω αυτό που γεννιόταν με τη Μίνα να πάρει συγκεκριμένη μορφή και υπόσταση.

Η Κάτια επέστρεψε τρεις μέρες πριν ανοίξουν τα σχολεία και ήρθε να με βρει πρωί-πρωί, πριν ακόμα σηκωθώ από το κρεβάτι.

—Μη σηκωθείς, φώναξε εισβάλλοντας στο παλιό λιοτριβειό. Μείνε εκεί που είσαι.

Πετάξε τα ρούχα της και ήρθε να χωθεί κάτω από τα σκεπάσματα.

—Πωπώ! Τι βλέπω; Πρωινά μεράκια! είπε αδράχνοντας τη στύση μου ξεδιάντροπα. Εμένα ονειρεύσουν ή καμιά άλλη;

—Κάτια!...

Αλλά ούτε εκείνη, ούτε, πολύ λιγότερο, εγώ είχαμε διάθεση για περιττές κουβέντες.

Η ηθελημένη αποχή σε συνδυασμό με τον καθημερινό ερεθισμό χωρίς διέξοδο, που μου δημιουργούσε η πολύωρη επαφή με τη Μίνα, είχαν συσσωρεύσει τέτοιο απόθεμα λαγνείας που μόλις τώρα συνειδητοποιούσα. Κάναμε έρωτα τρεις ώρες συνέχεια χωρίς ανάπαυλα και μόνο όταν και η τελευταία σταγόνα σπέρματος έπεσε στην κοιλιά του κοριτσιού ο οίστρος μου πήρε να καταλαγιάζει.

Η Κάτια αφέθηκε να σωριαστεί δίπλα μου ξέπνοη.

—Θεέ και Κύριε! αναφώνησε. Φυλακή σε είχαν;

Χαμογέλασα και της χείδεψα το στήθος.

—Φαίνεται πως μου έλειψες, είπα.

—Όχι εμένα... το κορμί μου.

—Το ίδιο είναι.

—Δεν είναι, αλλά τέλος πάντων... Έχω νέα. Πολλά νέα. Μάντεψε... Μου έκαναν πρόταση να γίνω μοντέλο.

Μονομιás τσιτώθηκα. Ωχ, το δυστυχημένο!

—Ποιος;... Πότε;...

—Τώρα που ήμουν στην Αθήνα... Έτσι, στην ψύχρα. Μια μέρα που πήγαινα στο δρόμο με σταμάτησε ένας κύριος... Ξέρω τι θα σκεφτείς, αλλά δεν είναι έτσι... Είχε κάρτες... απ' όλα... και μου είπε πως είναι ατζέντης κι αν μ' ενδιαφέρει να κάνω ένα δοκιμαστικό για μοντέλο. Είπα εντάξει, τι έχω να χάσω... και το ίδιο απόγευμα με πήγε σ' έναν φωτογράφο... και γαμώ τα στούντιο λέμε... κι αυτός μου έκανε ένα κάρο φωτογραφίες... και μιλάμε και γαμώ, ε!...

—Γυμνές;

Με αγριοκοίταξε.

—Και πώς θα καταλάβουν αν έχω το κατάλληλο σώμα, έξυπνε; Με ράσο;

—Βρε Κάτια...

—Ναι, ξέρω τι θα πεις... Κυκλώματα... θέλουν να μ' εκμεταλλευτούν... να μ' εξωθήσουν στην πορνεία... Μη νομίζεις πως δεν το σκέφτηκα κι εγώ... Αλλά δεν τρέχει τίποτα. Όλα είναι εντάξει... Α-okay που λένε. Για να μην στα πολυλογώ... ο κύριος Τζίμης, ο ατζέντης, μου είπε αν ενδιαφέρομαι, μόλις ξεμπερδέψω με το σχολείο να γραφτώ σε μια σχολή μοντέλων... έχω και την κάρτα και όλα... Ένα χρόνο είναι η φοίτηση... και στο μεταξύ μπορώ να κάνω και δουλειές, γιατί υπάρχει μεγάλη ζήτηση από μικρές, ειδικά με τα δικά μου προσόντα (χούφτωσε τα στήθια της)... και μέχρι και σε τίποτα σήριαλ λέει μπορεί να δουλέψω... Δεν είναι απίστευτο;

Αναστέναξα.

—Ακριβώς αυτό που είπες, λέω. Απίστευτο. Κοίτα... άφησέ μου όλα τα στοιχεία που έχεις να το ψάξω μέσω κάτι φίλων που έχω στην Αθήνα.

—Έχεις τέτοια κονέ; θαύμασε η μικρή.

—Ξέρω ένα-δυο ανθρώπους που ήμασταν μαζί στο σχολείο και βρίσκονται τώρα στον χώρο. Να το δούμε.

—Θα το κάνεις αυτό για μένα; φώναξε ενθουσιασμένη.
—Εμ, σου έχω μια άλφα αδυναμία, δεν είπαμε; γέλασα.
Μου έσκασε ένα φιλί και τεντώθηκε ηδονικά.
—Έχω κι άλλο ένα νέο, αλλά ντρέπομαι..., είπε.
—Λέγε τώρα κι άσε τις ντροπές... σε ξέρω, γέλασα.
—Όχι... εδώ αλήθεια ντρέπομαι...
—Λέγε...
Με κοίταξε.
—Την Ξένια, τη μπατσίνα, την ξέρεις;
—Όχι. Γιατί να την ξέρω;
—Με ρώταγε για σένα.
Όπα της! Ανασηκώθηκα αλαφιασμένος στον αγχώνα.
—Γιατί; Και πρώτα απ' όλα γιατί ρώτησε εσένα;
Η Κάτια ξεροκατάπια.
—Μα γι' αυτό σου λέω πως ντρέπομαι..., είπε.
Εντάξει... κοίτα... Νά, τη βρίσκουμε καμιά φορά μαζί...
—Τι, με χόρτο; φώναξα αγριεμένος.
Έβαλε τα γέλια.
—Όχι μωρέ... Τι φαντάστηκες;... Δεν είμαι κανένα μα-
λαχισμένο να μπλέξω με ντρόγκες και τέτοια... Απλά...
νά... καμιά φορά το κάνουμε, ρε παιδί μου... πώς να στο
πω;!...
—Με τη... μπατσίνα;!!!
—Ναι, γιατί με τον καθηγητή μου είναι πιο ελαφρύ;
—Αυτό να μου πεις, μουρμούρισα.
—Αυτό σου λέω... Οπότε, μετά που... τέλος πάντων,
καταλαβαίνεις... Εκεί που χαλαρώναμε και πιάσαμε κου-
βέντα για γχομενικά και τέτοια αρχίζει να μου λέει κάτι

«πολύ γκόμενος ο καθηγητής σου ο έτσι... και τον κόβω να την έχει μεγάλη...» και τέτοια. Εγώ το κορόϊδο. «Τον έχει πάρει καμιά σας;...» μου πετάει μετά η μπατσίνα, οπότε μου μπήκαν φύλλοι στ' αυτιά. «Μπα» της λέω «είναι σοβαρό άτομο, δεν υπάρχει περίπτωση... έτσι και είχε γίνει κάτι θα το 'χα μάθει... Αλλά εσύ γιατί ενδιαφέρεσαι;» της κάνω. «Γχομενικώς ή υπηρεσιακώς;» Γελάει η έτσι... «γχομενικώς μωρέ» μου λέει... κι αυτά.

—Κάποιος, κάτι, κάπου..., μουρμούρισα. Δεν μου λες, Κάτια, έχεις πει εσύ σε κανένα τίποτα;

Η Κάτια αγρίεψε.

—Δεν είμαστε καλά! φώναξε. Για κανένα βλίτο με περνάς;

—Τότε κάποιος μπορεί να σε είδε να 'ρχεσαι εδώ, μουρμούρισα.

—Γαμώτο!

—Οπότε... χρειάζεται προσοχή για λίγο...

—Γαμώτο!... γαμώτο...

Διαολισμένη σηκώθηκε και πήγε στο μπάνιο. Όταν βγήκε ντύθηκε στα γρήγορα, πάντα μουτρωμένη.

—Να μην έρχομαι δηλαδή; μου πέταξε.

—Μέχρι να ηρεμήσουν τα πράγματα...

—Μέχρι τότε θα 'χουμε τελειώσει το σχολείο...

—Τώρα που το λες... Μην ξεχάσεις να μου αφήσεις τις κάρτες που είπαμε..., της λέω προσπαθώντας ν' αλλάξω την κουβέντα.

Βγάζει τις κάρτες από την τσέπη του παντελονιού της και τις αφήνει στο τραπέζι.

—Και η Μίνα που έρχεται κάθε μέρα; μου πετάει.

—Η Μίνα έρχεται για μάθημα.

—Ε, βέβαια, η Μίνα σου είναι κυρία, ενώ η Κάτια που-
τάνα, φωνάζει φουρκισμένη και φεύγει κοπανώντας την
πόρτα πίσω της.

Το καλό νέο ήταν πως λύσαμε το «πρόβλημα Κάτια».
Το άσχημο η περιέργεια της μπατσίνας Ξένιας.

Κράτησα τον λόγο μου στην Κάτια και σε λίγες μέρες
είχα τις πληροφορίες που χρειαζόμουν. Σ' ένα από τα δια-
λείμματα της είπα να με συναντήσει μετά το σχόλασμα στο
«Kapris».

Ήρθε να καθίσει απέναντί μου μουτρωμένη.

—Τι έγινε; Με πεθύμησες;

Άνοιξα το ντοσιέ, έβγαλα τελετουργικά ένα χαρτί και
την κάρτα του ατζέντη Τζίμη. Της έδωσα την κάρτα κι άρ-
χισα να διαβάζω από το χαρτί που κρατούσα.

«Τζίμης Νταν ή Δημοσθένης Ντάντουλας ή Γειτονού-
λης ή «Ξυλέμπορας» ή «Κοκοβιός». Οχτώ καταδίκες για
μαστροπεία, σωματεμπορία, εξώθηση σε πορνεία, διαφθορά
ανηλίκου, παράνομη διακίνηση μεταναστών κλπ κλπ.»

Έσπρωξα το χαρτί προς το μέρος της. Άνοιξε κάτι
μάτια πελώρια.

—Αντίγραφο ποινικού μητρώου, εξήγησα. Η πρώτη
σελίδα μόνο. Οι υπόλοιπες περιέχουν μικρότερα παρα-
πτώματα...

Δεύτερο χαρτί, δεύτερη κάρτα. Διαβάζω:

«Τζώρτζιο Παντοφλίτι ή Γεώργιος Παντελίδης ή Πα-
ντουφλίδης ή «Κόκκορας» ή «Φαχός». Φωτογράφος. Δώδε-
κα καταδίκες για μαστροπεία, σωματεμπορία, εξώθηση σε
πορνεία, διαφθορά ανηλίκου, βιασμό, κατοχή και διακίνηση
ναρκωτικών ουσιών, διακίνηση ασέμνου υλικού, οπλοκατο-
χή, οπλοχρησία...»

Της δίνω το χαρτί.

Τρίτο χαρτί, τρίτη κάρτα. Αρχίζω...

«Ευθαλία Καραμήτσου, Σχολή Μανεκέν «Γραμμή»...
Έξι καταδίκες για μαστροπεία...»

—Ω, γαμώτο! Ω, γαμώτο!... έλεγε και ξανάλεγε η Κάρτια πηγαίνοντας από το ένα χαρτί στο άλλο.

Τέλος σήκωσε τα μάτια της και με κοίταξε. Υπήρχε πανικός στο βλέμμα της.

—Τι πήγαμε να πάθουμε! ψέλλισε. Ω, γαμώτο! Δεν το πιστεύω!

—Μάθημα αυτό, της λέω.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Ναι, είπε. Κρίμα όμως, ρε γαμώτο!... Για μια στιγμή πίστεψα...

—Κάρτια, της λέω. Τέτοια θα συναντήσεις πολλά. Είσαι ένα πολύ όμορφο κορίτσι και οι λύκοι караδοκούν. Βάζω και τον εαυτό μου μέσα. Υποσχέσου μου πως θα προσέχεις.

—Τώρα που κατάλαβα..., μουρμούρισε το κορίτσι με φωνή σβησμένη από απογοήτευση.

Πήρα ένα ακόμη χαρτί από το ντοσιέ και το 'σπρωξα προς το μέρος της.

—Αυτή εδώ είναι μια κανονική, σοβαρή σχολή μοντέλων. Τους έστειλα τις φωτογραφίες που σου έβγαλα ο ίδιος στην παραλία αυτό το φθινόπωρο και μου απάντησαν πως σου έχουν κρατήσει μια θέση για μόλις τελειώσεις με το σχολείο. Η διευθύντρια είναι γνωστή μου. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα.

Με κοίταξε τελείως αποσβολωμένη. Μετά, ξαφνικά, τα μάτια της πλημμύρισαν στα δάκρυα κι άρχισε να κλαίει. Ευτυχώς την ώρα εκείνη η καφετέρια ήταν άδεια, αλλιώς άντε να εξηγείς στις περιέργες πολισιμάνες.

Της έδωσα το μαντήλι μου και σκουπίστηκε.

—Γαμώτο, είπε με πνιχτή φωνή. Γαμώτο! Το έκανες αυτό για μένα! Έτσι... χωρίς να στο ζητήσω... Νά... αυτό είναι που σου λέω... Νοιάζεσαι.

Προσπάθησα να χαμογελάσω.

—Οτιδήποτε σε κρατήσει μακριά από κακοτοπιές, είπα.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Νοιάζεσαι, είπε. Εντάξει, με τον δικό σου τρόπο, αλλά νοιάζεσαι. Κι όχι επειδή με πηδάς... Μέχρι εκεί μου κόβει.

—Χαμογέλα μου...

Έκανε μια φιλότιμη προσπάθεια.

—Ευχαριστώ, είπε. Αυτό δεν θα το ξεχάσω ποτέ.

Σηκώθηκε, μάζεψε το τελευταίο χαρτί κι έσπρωξε προς το μέρος μου τα υπόλοιπα.

—Αυτά δεν θα χρειαστούν, είπε. Ακούς εκεί... «Τζίμη Νταν»... ο σωματέμπορας!

—Αμ, ο Παντοφλίनि!

Βάλαμε τα γέλια.

Μου 'στειλε ένα φιλί με το χέρι κι έφυγε ανάλαφρη.

Μάζευα τα χαρτιά για να φύγω μ' ένα χαμόγελο ως τα αυτιά όταν ξαφνικά μας προέκυψε Κλαδόπουλος. Ωχ!

Ο πολιτευτής πήγε να ψιθυρίσει κάτι, σίγουρα πνευματώδες, στην αμήχανη Αγγελική, όταν ξαφνικά με είδε.

—Πού 'σαι, ρε προφέσορα! φωνάζει κι έρχεται καταπάνω μου να με χαιρετήσει με θερμή, επαγγελματική χειραψία.

—Μόλις έφευγα..., του λέω.

—Κάτσε, διατάζει και θρονιάζεται στην πολυθρόνα

όπου λίγο πριν καθόταν η Κάτια. Θα πιούμε ένα παρέα και μετά φεύγουμε.

Στην Αγγελική...

—Φιτ, μωρό... Πιάσε μας δυο από «το δικό μου».

Με τον Κλαδόπουλο ή αλκοολικός θα γινόταν κανείς ή νευρασθενής –διαλέγεις και παίρνεις.

—Δεν είσαι εντάξει, ρε προφέσορα, μου λέει σκύβοντας εμπιστευτικά προς το μέρος μου. Τι είπαμε;

—Τι είπαμε; απορώ εγώ.

Τα δυο «από το δικό του» έφτασαν, ο «πολιτευτής» τράβηξε μια γουλιά και πλατάγισε μ' ευχαρίστηση τη γλώσσα του.

—Δεν είπαμε πως θα κοιτάγες ν' αλλάξεις τα μυαλά αυτής της χαζοβιόλας της κόρης μου; μου κάνει.

—Ως προς τι;

—Για το γιο του Μπερμπάντη, δεν είπαμε; Το παιδί που ενδιαφέρεται;...

—Η Μίνα έχει τη δική της προσωπικότητα, του λέω ξερά. Ξέρει τι θέλει και τι δεν θέλει.

—Τι θέλει, μωρέ, τι θέλει; ξέσπασε με δίκαιη αγανάκτηση ο απελπισμένος πατέρας. Τον κακό της τον καιρό θέλει, η αγαθομούνα! Εδώ της παρουσιάζεται τύχη βουνό κι αυτή μου τσαμπουνάει για Παρίσια και Σορβόνες κι εγώ δεν ξέρω τι μαλακίες! Σκατά! Κομμένα αυτά. Και κομμένα τα μαθήματα... Ένα σωρό έξοδα τζάμπα και βερεσέ!

—Τι έξοδα; ρωτάω κατάπληκτος. Σου ζήτησα εγώ λεφτά για τα μαθήματα;

—Που λέει ο λόγος, απαντάει ο πάντα ετοιμόλογος «πολιτευτής». Τρόπος του λέγειν. Εγώ πάντως τα δήλωσα κανονικά στην Εφορία, οπότε θα 'χω κι επιστροφή... Αλλά γάμησέ τα... Πού να βγάλεις άκρη με τις μαλακισμένες τις

γυναίκες!... Πάει στο διάλο... Ότι θέλει ας κάνει... Σορβόννη θέλει;... Σορβόννη. Από την πάρτη μου πάντως δεν θα δει δεκάρα –εξόν κι αν τσιμπήσουμε καμιά υποτροφία που λέγαμε... οπότε... Εντάξει μωρέ...

Μόνος του τα 'λεγε, μόνος του απαντούσε. Η ταχύτητα που άλλαζε γνώμη αυτός ο άνθρωπος ήταν κάτι το ασύλληπτο!

Άλλη μια γουλιά «από το δικό του».

—Και μιας και ήρθε η κουβέντα... Με τα μαθήματα πώς τα πάει το καμάρι μου, ρε προφέσορα; Καλά; Θα προκάνει, τι λες;

—Θα προκάνει, τον διαβεβαίωσα. Άνετα.

Κούνησε το κεφάλι του δύσπιστα.

—Λες; Γιατί δεν έχει μείνει πολύς χρόνος, ε; Μήπως... Μήπως λέω χρειαστεί να το εντατικοποιήσουμε λίγο το πρόγραμμα;

—Εσύ ήθελες να της τα κόψεις τελείως, του θύμισα. Και τώρα ανησυχείς μην και δεν προφτάσει;

—'Ντάξ' μωρέ, γέλασε ο Κλαδόπουλος. Λέμε και καμιά μαλακία πάνω στα νεύρα μας! Δεν ξέρεις εσύ τι είναι η αγωνία του πατέρα... Δεν έχεις παιδιά... Είσαι τυχερός, μπαγάσα. Για ρώτα και μένα...

—Αμ δεν το βλέπω;

Ο Κλαδόπουλος άδειασε το ποτήρι του.

—Εγώ λέω να τα εντατικοποιήσουμε λίγο τα μαθήματα, μου λέει. Ειδικά τα Σαββατοκύριακα.

Κάπου το πήγαινε ο δαιμόνιος, αλλά δεν μπορούσα να δω πού.

—Δεν χρειάζεται, είπα πεισμωνμένος.

Ο Κλαδόπουλος αναστέναξε. Μετά άναψε τσιγάρο κι έσκυψε προς το μέρος μου εμπιστευτικά.

—Κοίτα, φίλε μου Άρη, μου λέει χαμηλοφώνως. Σε κόβω για άντρα κιμπάρη και μπεσαλή. Δεν μπορείς, τα Σαββατοκύριακα να το κρατάς το κορίτσι κάνα-δυο ώρες παραπάνω, να 'ούμ'; Πες ότι την προγυμνάζεις και στα αρχαία, ρε παιδί μου... Ό,τι περιπλέον για καλό είναι... Κάνα-δυο ωρίτσες...

—Μα γιατί;

Ο «πολιτευτής» κάνει μια γκριμάτσα.

—Κάτι... μεταξύ μας, λέει. Μη σου ξεφύγει κουβέντα... Όχι τίποτις δηλαδή, αλλά ο κόσμος δεν χρωστάει καλό, έτσι;...

—Έτσι...

—Μπράβο, γειάσου. Κιμπάρης και μπεσαλής... Κοίτα... υπάρχει εκεί μια φάση... μαζευόμαστε πεντέξι ζευγάρια κάθε που μπορούμε... και πότε μπορούμε;... ναι, γειάσου, το ΣουΚού... Μαζευόμαστε το λοιπόν και τη βρίσκουμε όμορφα κι ωραία... Δεν μπορώ να σου πω ποιοι είναι και πώς, το καταλαβαίνεις... εχεμύθεια... αλλά ένα θα σου πω... Κάτι γκομενάκια μπουκιά και συχώριο! Ε, εντάξει... περπατημένο παιδί είσαι ξέρεις πώς είναι αυτά... Με πιάνεις τώρα γιατί δεν θέλω να 'ναι το παιδί στο σπίτι; Δεν κάνει. Κάνει;...

Ο τυπάκος δηλαδή μου μίλαγε για παρτούζα; Είδε που τον κοίταζα με το στόμα ανοιχτό κι έβαλε τα γέλια.

—Εμ, τι, ρε δικέ μου, αναφώνησε. Επειδή ζούμε στην επαρχία νόμισες πως είμαστε τίποτις βλαχαδερά; Να σου πω για φάσεις εγώ να σου φύγει ο τάκος!

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Εντάξει, λέω. Τι ώρα να τη φέρνω σπίτι; Μην τύχει και πέσει το παιδί σε σκηνές από το έργο της Δευτέρας...

Ο Κλαδόπουλος ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

—Μ' αρέσεις, ρε! φώναξε. Έχεις χιούμορ... σαν εμένα. Τι ώρα;... ξέρω και 'γώ... κατά τις δέκα; Μπα, κάντο έντεκα να 'μαστε μέσα. Έντεκα μωρέ... ναι, είναι καλά.

—Από τις τέσσερις μέχρι τις έντεκα μάθημα θα βαρέσει μπιέλα, το άχαρο! εξανίσταμαι.

—'Ντάξει μωρέ... Κάν' της και κάνα διάλειμμα. Παίξ' της και κάνα ντιβιντί στο βίντεο... Όχι τσόντα όμως... έτσι, μάγκα; Respect!

* * *

Κείνο το βράδυ, Παρασκευή, δεν είχαμε μάθημα γιατί η Μίνα θα πήγαινε με τη μάνα της στην Καλαμάτα για ψώνια. Κάθισα μπροστά στη φωτιά και βυθίστηκα σε σκέψεις μέχρι αργά. Όταν πήγα για ύπνο είχα πάρει την απόφασή μου. Για ένα σωρό σημαντικά πράγματα, αλλά κυρίως για τη Μίνα.

Σάββατο απόγευμα κατέφθασε με τα μάγουλα κόκκινα από το κρύο κι έπεσε στην αγκαλιά μου μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω μας.

—Έχουμε μείνει πίσω στα μαθήματα, ψιθύρισα φιλώντας τα υπέροχα χείλη της.

—Σε λίγο... Μου έλειψες χθες...

—Κι εσύ σε μένα. Αλλά τα μαθήματα προέχουν. Και γι' αυτό σήμερα και κάθε Σαββατοκύριακο θα κάνουμε επιπλέον ώρες.

Με κοίταξε σαστισμένη.

—Ως τις έντεκα, είπα χαμογελώντας.

Άνοιξε κάτι μάτια πελώρια.

—Ε;!!!

—Εισηγήθηκα παράταση στον πατέρα σου και το αίτημα έγινε δεκτό, εξήγησα.

—Ω!

Μ' αγκάλιασε και με γέμισε φιλιά.

—Αλλά...

—Α, μη μου το χαλάς!...

—Θα κάνουμε μια συμφωνία. Όλη τη βδομάδα, όλες μας οι ώρες θα είναι μάθημα. Το Σαββατοκύριακο πάλι θα είναι δικό μας. Μόνο για ξεκούραση.

—Ούτε ένα φιλί όλη τη βδομάδα;

—Ένα φιλί το πολύ πέντε λεπτών, όχι μιας ώρας.

—Καλά, θα δούμε...

Έβγαλε το παλτό της και με παρέσυρε στη φλοκάτη, μπροστά στο τζάκι.

—Σήμερα πάντως είναι Σάββατο, είπε. Κι αύριο Κυριακή.

—Στάσου, έχω κι άλλες ανακοινώσεις να κάνω, είπα.

—Καλές ή άσχημες;

—Θα δούμε... Θυμάσαι που με ρώτησες αν θα 'ρχόμουν να σε δω στο Παρίσι;

—Ναι, είπε κοιτάζοντάς με με αγωνία.

—Κανονικά δεν θα 'πρεπε να στο πω γιατί θέλω να σιγουρευτώ πρώτα, είπα. Αλλά πήρα μερικές αποφάσεις χθες και θέλω να τις μοιραστώ μαζί σου. Αποφάσισα να κάνω το διδακτορικό μου. Μάλλον αργά, αλλά έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα μου ταίριαζε. Σήμερα το πρωί έστειλα την αίτηση μου στη Σορβόνη. Αν γίνει δεκτή...

Μ' αγκάλιασε και με φίλησε μ' έναν ενθουσιασμό που με εξέπληξε.

—Κι αν δεν γίνει δεκτή; ρώτησε ξαφνικά συνειδητοποιώντας το ενδεχόμενο.

Χαμογέλασα.

—Κάτι θα βρω να κάνω, είπα. Γι' αυτό σου το λέω άλλωστε. Όπως και να 'χει το πράγμα θα είμαι εκεί κοντά κάπου για να σε βοηθάω, όταν με χρειάζεσαι.

—Τι θα πει «όταν», είπε. Πάντα σε χρειάζομαι.

—Καλά, αυτό θα το δούμε. Άσε πρώτα να δεις πώς είναι τα πράγματα εκεί, πώς θα είναι η ζωή σου και μετά μου λες.

Με κοίταξε συνοφρυωμένη.

—Πιστεύεις δηλαδή πως μόλις βρεθώ μακριά από εδώ θα πάψω να νιώθω όπως νιώθω τώρα; είπε με εριστική διάθεση.

—Πώς νιώθεις δηλαδή τώρα; ρώτησα.

—Ξέρεις πώς νιώθω, δεν ξέρεις; Τι θέλεις να σου πω; Ό,τι και να σου πω θα το αντικρούσεις. Δεν καταλαβαίνεις πως είσαι ο πιο κοντινός μου, ο πιο αγαπημένος μου άνθρωπος σ' ολόκληρο τον κόσμο; Πως σε σκέφτομαι συνέχεια, πως μου λείπεις ακόμα κι όταν είσαι κοντά μου; Τι θες να σου πω;

Είχε θυμώσει κι αυτό την έκανε πιο όμορφη —και πιο ώριμη. Πήγα να την αγγίξω, αλλά παραμέρισε το χέρι μου.

—Θα έρθεις στο Παρίσι και θα είσαι «κάπου εκεί», συνέχισε. Τέλεια! Και θα βλέπόμεστε για έναν καφέ ή για να πάμε σινεμά. Ονειρεμένη ζωή, τι να σου πω! Μα τότε γιατί να τρέχουμε στο Παρίσι, αφού κι εδώ μπορούμε να το κάνουμε; Μόλις τελειώσω το σχολείο δηλαδή, οπότε κανείς δεν θα μπορεί να σε κατηγορήσει πως αποπλανείς τη μαθήτριά σου. Όχι, ευχαριστώ. Αν είναι έτσι, καλύτερα μόνη μου.

Είχε στ' αλήθεια θυμώσει.

—Μίνα, είπα μαλακά. Κάνε έναν απλό λογαριασμό. Έχω πάνω από τα διπλά σου χρόνια.

Λάθος επιχείρημα.

—Είσαι σαρανταοχτώ και είμαι δεκαοχτώ. Όταν θα είσαι εκατό εγώ θα είμαι εβδομήντα και θα τρέχω να βρω εραστή για να σε απατήσω.

Δεν μπόρεσα να μην χαμογελάσω.

—Σκέφτεσαι να μείνεις μαζί μου έως ότου φτάσω τα εκατό; είπα.

Με κοίταξε σκυθρωπή. Μετά, σιγά-σιγά, ένα χαμόγελο άρχισε να διαγράφεται στα χείλη της.

—Θα με θέλεις κι όταν είμαι εβδομήντα; αντέστρεψε την ερώτηση.

Κοιταχτήκαμε... μας έπιασαν τα γέλια. Αγκαλιαστήκαμε.

—Όρες-ώρες αναρωτιέμαι ποιος είναι ο έφηβος από τους δυο μας, μουρμούρισε.

Ξάπλωσε στη φλοκάτη και με κοίταξε.

—Εσύ τι θέλεις; ρώτησε τέλος. Όλο τι θέλω εγώ και τι είναι καλό για μένα μου λες, αλλά ποτέ τι θέλεις εσύ.

Την κοίταξα σκεπτικός.

—Μέχρι πριν λίγο καιρό δεν ήθελα τίποτα, είπα.

—Και τώρα;

Παρέμεινα σιωπηλός. Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Σηκώθηκα ν' ανάψω φως. Με σταμάτησε αρπάζοντας με από το χέρι.

—Όχι, είπε. Έλα κοντά μου.

Ξάπλωσα δίπλα της. Κοιταχτήκαμε. Χαμογέλασε.

—Δεν είναι κακό να με θες, είπε ξαφνικά. Έτσι δεν θα νιώθω πως είμαι η μόνη που το θέλω σ' αυτή την ιστορία.

Τη φίλησα απαλά.

—Δεν είναι τόσο απλό, μουρμούρισα.

—Γιατί; Τι φοβάσαι; Σίγουρα όχι τους άλλους... κοινή γνώμη, γονείς και τέτοια. Δεν είσαι απ' αυτούς. Τότε τι; Εμένα; Μα εγώ σου δείχνω κάθε φορά πόσο ευτυχισμένη με κάνει το άγγιγμα σου. Τότε; Εσένα τον ίδιο; Γιατί; Μήπως γιατί αυτό που νιώθεις είναι απλά πόθος και θα 'θελες να 'ναι κάτι περισσότερο;

—Ακριβώς το αντίθετο, μουρμούρισα.

Ανασηκώθηκε στον αγκώνα της.

—Είναι δηλαδή περισσότερο από πόθος; ρώτησε μαλακά.

—Φοβάμαι πως ναι...

Με αγχάλιασε και με τράβηξε κοντά της.

Για πρώτη φορά κείνο το απόγευμα από τότε που ξεκινήσαμε αυτό το επικίνδυνο παιχνίδι δεν φοβηθήκαμε ν' αφήσουμε τα φιλιά να μας πάνε εκεί που τόσο θέλαμε να βρεθούμε.

Την κοίταξα καθώς λαγοκοιμόταν δίπλα μου γυμνή και νόμιζα πως έβλεπα όνειρο. Άπλωσα το χέρι μου στον ώμο της για να βεβαιωθώ κι έτρεξα τα ακροδάχτυλα μου ακολουθώντας τη γραμμή του σφικτού της στήθους, των πλευρών, του στομαχιού της, της κοιλιάς, των γεμάτων μεριών... ως το γόνατο. Το δέρμα της ανατρίχιαζε κάτω από το άγγιγμα μου. Χαμογέλασε στο μισούπνι της. Έχανα την ίδια διαδρομή αντίστροφα. Άνοιξε τα μάτια της...

—Μ' αρέσει, ψιθύρισε. Μη σταματάς.

Δεν είχα πρόθεση να σταματήσω. Ήταν και για μένα μια εμπειρία ξεχασμένη και καταχωνιασμένη στα βάθη της ψυχής μου, σε μια κρυφώνα όπου σπάνια τολμούσα να κατεβώ και τότε μόνο για να κλάψω κρυφά για όσα κάποτε είχα κι έχασα.

Και τώρα, ένα κορίτσι, σαν εκείνα τα κορίτσια που αγάπησα, έρχεται να μου θυμίσει πως είμαι ακόμη ζωντανός.

—Αυτό το άγγιγμα σου έχει τόση τρυφεράδα, ψιθύρισε. Δεν το 'χω νιώσει ποτέ άλλοτε, αλλά είναι σαν να το ξέρω. Έχεις έναν τρόπο να μου λες αυτό που νιώθεις για μένα χωρίς λέξεις.

—Κι εσύ να μου θυμίζεις πράγματα που είχα ξεγράψει, είπα.

—Όπως τη μαγεία να ερωτεύεσαι;

Την αγκάλιασα.

—Αν ήξερες τι λες!... μουρμούρισα.

Χαμογέλασε.

—Αν ήξερες τι λέω!... είπε.

Πού την είχε βρει αυτό το κορίτσι τέτοια διαίσθηση;

—Κοιμήσου, είπα. Είσαι πιο ακίνδυνη έτσι.

Με κοίταξε.

—Θα κοιμηθώ, είπε. Αλλά θέλω να με κρατάς αγκαλιά. Έτσι θα νιώσω αν θες να φύγεις.

Θεέ μου!

Την αγκάλιασα και τη φίλησα απαλά στα χείλη. Χαμογέλασε.

—Τώρα μπορώ να κοιμηθώ ήσυχη, ψιθύρισε. Κράτα με έτσι.

Την ίδια ώρα οι δικοί της θα παρτουζάριζαν του καλού καιρού. Τι τεράστια διαφορά της μιας ερωτικής πράξης με την άλλη!

Αφέθηκα να χαλαρώσω στη ζεστή αγκαλιά του κοριτσιού. Ίσως τελικά να μην ήταν όσο αργά νόμιζα για μια

τελευταία ευκαιρία –αλλά, όπως οι άλλες ήταν κι αυτή πολύ δύσκολη, απελπιστικά δύσκολη!

Ξύπνησα από έναν απίστευτα ηδονικό σπασμό που διέτρεχε τη ραχοκοκαλιά μου, η ηδονή ήταν σαν ηλεκτρικό ρεύμα που απλώθηκε σε όλο μου τον κορμό. Τραβήχτηκα ενστικτωδώς καθώς ένας πίδακας σπέρματος τινάζοταν πάνω στην πυκνή λόχμη της ήβης του κοριτσιού. Ένας δεύτερος σπασμός, ένας ακόμη πίδακας στην ήβη, στη χνουδωτή κοιλιά... Ηδονή! Ηδονή απερίγραπτη!

Αφέθηκα να σωριαστώ δίπλα της εξουθενωμένος. Με κοίταζε χαμογελώντας, με μάτια ακόμα γλαρωμένα από τον ύπνο.

—Με θες λοιπόν τόσο πολύ; ψιθύρισε.

—Ίσως μέχρι να συνηθίσω πως δεν ονειρεύομαι, βόγκηξα.

—Τότε συνέχισε να ονειρεύεσαι.

Είχε ρίξει τα μπράτσα της πάνω από το κεφάλι της και οι τριχωτές μασχάλες παρουσίαζαν ένα θέαμα φοβερά αισθησιακό. Πάντα είχα μια αδυναμία στις τριχωτές μασχάλες και στην πλούσια ήβη και σιχαινόμουν κατάφωρα την αμερικανόφερτη μόδα του ξυρίσματος του αιδοίου, που έκανε τις γυναίκες να μοιάζουν με κακότεχνες φουσκωτές πλαστικές κούκλες για μοναχικό σεξ.

Της το είπα και γέλασε.

—Τότε δεν θα ξυριστώ ποτέ ξανά, δήλωσε.

—Όμως πολλούς άντρες αυτό τους απωθεί, παρατήρησα.

—Δεν με νοιάζουν οι πολλοί, αλλά αυτός που βρίσκειται εδώ μαζί μου. Αυτό δεν περίμενες ν' ακούσεις; είπε γελώντας.

—Αυτό ακριβώς.

—Το άκουσες λοιπόν.

Τη φίλησα.

—Πώς ήσουν στην ηλικία μου; ρώτησε ξαφνικά.

—Όπως κι εσύ, είπα. Δεν ήξερα τι μου γινόταν.

Γέλασε.

—Ήσουν ερωτευμένος;

—Ναι, μ' ένα κορίτσι που δεν μπορούσα να έχω.

—Αλλά που τελικά βρεθήκατε μαζί;...

Την κοίταξα κατάπληκτος.

—Πώς το κατάλαβες;

—Από τη λάμψη που πήραν τα μάτια σου...

Γύρισε μπρούμυτα και στήριξε το σαγόνι στα χέρια της. Για μια ακόμη φορά αφέθηκα να θαυμάζω το θεικό κορμί με την υπέροχη κλίση γοφών, τα σφιχτά μεριά και τις θεσπέσιες γάμπες. Ο Κλαδόπουλος και η κυρία του είχαν γεννήσει αυτό το πλάσμα;

—Ξέρω για την Κάτια, πέταξε ξαφνικά.

Απόμεινα άφωνος να την κοιτάζω. Χαμογέλασε.

—Την είχα δει να έρχεται κάμποσες φορές όταν έφευγα, είπε. Αλλά δεν με νοιάζει... Τότε είχα θυμώσει. Νόμισα πως σ' ένοιαζε μόνο να κουτουπώνεις τις μαθήτρες σου. Σκέφτηκα να μην ξανάρθω... Αλλά μετά είδα πώς μου φερόσουν και κατάλαβα πως είχα κάνει λάθος... Στο κάτω-κάτω η Κάτια δεν είναι από τα κορίτσια που μπορεί ν' αγνοήσει ένας άντρας εύκολα.

Δεν είπα τίποτα. Τι θα μπορούσα να πω; Με κοίταξε λοξά.

—Έρχεται ακόμα; ρώτησε.

Κούνησα το κεφάλι αρνητικά.

—Δεν με πειράζει... στο ξαναλέω... Αλλά θέλω να ξέρω.
—Όχι, είπα. Η Κάτια είναι ένα κορίτσι που παραλίγο να χάσει τον δρόμο του. Νομίζω πως τον ξαναβρήκε τώρα.
—Τη βοήθησες εσύ;
—Νομίζω πως βοήθησε η ίδια τον εαυτό της, είπα.
—Κι εγώ; ρώτησε. Τι ρόλο έπαιζα εγώ όλον αυτό τον καιρό;
—Εσύ ήσουν το ανέφικτο, είπα.
Γέλασε.
—Όχι και τόσο ανέφικτο, αν κρίνω από τη σημερινή εξέλιξη, είπε. Αλήθεια... πόσες φορές το κάναμε απόψε;
—Δεν ξέρω, είπα τρέχοντας τα ακροδάχτυλα μου στην πλάτη της. Όχι αρκετές πάντως.
Γέλασε ενώ το κορμί της ανατρίχιαζε κάτω από το άγγιγμα μου.
—Όχι αρκετές, επανέλαβε. Γι' αυτό νιώθω ερείπιο;
Τη φίλησα στον ώμο.
—Όταν ζεις ένα όνειρο τίποτα, ποτέ δεν είναι αρκετό, είπα.
—Τα όνειρα όμως κάποτε τελειώνουν, είπε.
—Μόνο αν το θελήσουμε.
Στράφηκε και με κοίταξε.
—Κι εσύ; ρώτησε. Θες να τελειώσει αυτό το όνειρο;
—Όχι.
—Αλλά θα υπάρξουν δυσκολίες.
—Μεγάλες.
Κούνησε το κεφάλι της.
—Τι ώρα είναι; ρώτησε. Δεν θέλω να κοιτάξω εγώ το ρολόϊ.

—Έντεκα παρά είκοσι, είπα.

Τινάχτηκε στα γόνατά της.

—Πωπώ! Απίστευτο πόσο γρήγορα περνάει ο χρόνος, φώναξε. Πρέπει να ετοιμαζόμαστε.

Μπήκαμε μαζί κάτω από του ντους κι αφήσαμε το ζεστό νερό να χαλαρώσει τα κορμιά μας, ενώ αγκαλιασμένοι φιλιόμασταν, λες και δεν υπήρχε αύριο.

Σε λίγο βρισκόμασταν να περπατάμε αγκαλιασμένοι στον δρόμο με κατεύθυνση στο σπίτι της Μίνας, ανταλλάσσοντας φιλιά σε κάθε πέντε βήματα.

—Αν μας δει κανείς αυτό ήταν, μου είπε σε μια στιγμή.

—Ευτυχώς που ο φωτισμός στο χωριό είναι ανύπαρκτος, γέλασα. Θα μπορέσουμε να ισχυριστούμε πως δεν ήμασταν εμείς.

—Δεν σκέφτομαι εμένα, εσένα σκέφτομαι...

Είχε δίκιο. Μαζεύτηκα και την πήρα από το χέρι.

—Μου είναι αδύνατο να μην σ' αγγίζω καθόλου, είπα.

—Κι εγώ, απάντησε σφίγγοντας μου το χέρι. Θα είναι ατελείωτες οι ώρες μέχρι αύριο.

* * *

Την επομένη ήταν ακόμα πιο όμορφα, ακόμα πιο παραμυθένια. Είχαμε πια μπαρκάρει οι δυο μας σ' ένα ταξίδι που δεν ξέραμε πού θα μας έβγαζε. Το μόνο που ξέραμε ήταν πως δεν θα ήταν καθόλου εύκολο.

* * *

Δευτέρα, λίγο πριν από το σχολασμα ο επιστάτης ήρθε να μου πει πως με ζητούσαν στο τηλέφωνο.

—Έλα, κύριε Ιακωβίδη μας. Εδώ Σαράντης, ο αστυνόμος, ήρθε η γνωστή φωνή του όργανου από την άλλη άκρη της γραμμής και μου πάγωσε το αίμα. Πώς πάμε;

—Παραπατώντας, κύριε αστυνόμε μας, απάντησα. Αργά, αλλά σταθερά.

—Χαχαχαχά... Πάντα ο γνωστός καλαμπουρτζής! Κοίτα... δεν περνάς μια βόλτα από 'δώ να πιούμε κι ένα καφεδάκι μετά που θα σχολάσεις; ήρθε η επίφοβη πρόταση.

—Συμβαίνει τίποτα; ρώτησα με την ψυχή στο στόμα.

—Όχι, μωρέ, τι να συμβαίνει; Ρουτίνες υπερεσιακές... Εξόν κι αν έκανες τίποτις και μας το κρύβεις... χαχαχαχά!

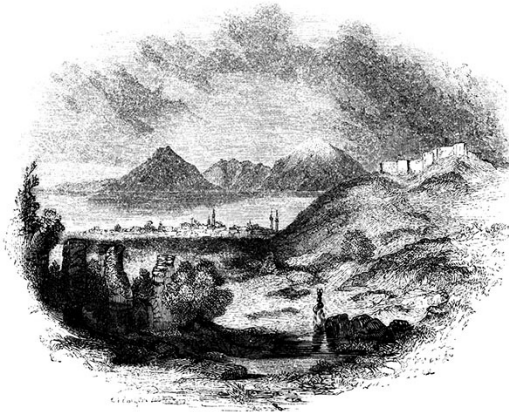
—Αν έκανα κάτι, κύριε αστυνόμε μας, εσείς θα το μαθαίνατε πριν από μένα.

—Χαχαχαχά... Μέσα είσαι... Μέσα... Λοιπόν, σε περιμένω.

—Να μην έχω έτσι, μια ιδέα, περί τίνος πρόκειται;

—Όπως λέμε στην Υπερεσία... «δι' υπόθεσίν σας», γέλασε ο Σαράντης. Δεν λέγονται αυτά στο τηλέφωνο, ρε δικέ μου. Άντε, σε περιμένω.

Δι' υπόθεσίν σας λοιπόν και δεν χρειαζόταν πτυχίο από τη Σορβόνη για να καταλάβει κανείς τι μπορεί να ήταν αυτή η «υπόθεση».

5) Οικογενειακή Υπόθεση

Ο αστυνόμος Σαράντης, γνωστός στους φίλους του και ως «Dirty Harry της Μεσσηνίας», βρισκόταν σήμερα στα κέφια του. Όπως ήταν από τους κολητούς του Κλαδόπουλου το μυαλό μου πήγε αμέσως στις κοινωνικές επαφές τρίτου τύπου του Σαββατοκύριακου που μας πέρασε.

Μου πρόσφερε καφέ, όπως υποσχέθηκε, και μ' έβαλε να καθίσω απέναντί του στο γραφείο του.

—Λοιπόν, κύριε καθηγητή μας, πώς πάμε; ρώτησε εύθυμα.

—Εσύ θα μου πεις, κυρ-αστυνόμε μας, απάντησα στον ίδιο τόνο. Να ετοιμάζω πυτζάμες;

Ο τυπάκος γέλασε.

—Όχι μωρέ. Αν και μ' όλα αυτά τα φοβερά μουνάκια που κυκλοφοράνε στο σχολείο σου κανονικά θα 'πρεπε να σε μαντρώσω για προληπτικούς λόγους.

—Επιτελούμε λειτούργημα, κυρ αστυνόμε μας.

—Αμ δεν το ξέρω;! Αλίμονο! γέλασε ο αστυνόμος. Όλοι το καλό της πατρίδας έχουμε κατά νου.

Χαμήλωσε τη φωνή του.

—Πώς τα βλέπεις τα πράγματα; ρώτησε.

—Έχω έτσι, σαν μια αμυδρή υποψία πως την έχουμε πουτσίσει, απάντησα.

Κούνησε το κεφάλι του.

—Πουτσίσει δεν θα πει τίποτις, αναστέναξε. Μας τον έχουν φορέσει κανονικά και χωρίς βαζελίνη. Αααχ, Παπαδόπουλε, πού είσαι!

Δεν χρειάζεται να εξηγήσω την πολιτική θέση του θεματοφύλακα του Νόμου και της Τάξης στην Τερψιθέα.

Ο Σαράντης ρούφηξε θορυβωδώς μια γουλιά από τον καφέ του κι έπιασε ένα χαρτί από το γραφείο του.

—Γνωρίζεις κάποιον Καρακατζώλη Σάββα, δικηγόρο το επάγγελμα; ρώτησε.

—Πρώτη φορά τον ακούω, απάντησα απορημένος.

—Σε ψάχνει, εξήγησε ο Σαράντης.

—Μέσω της Αστυνομίας;

—Και πώς αλλιώς, ρε δικέ μου; Οδός πουρναριών, αριθμός μηδέν; Και άνευ τηλεφώνου, σταθερού ή κινητού; Πού θ' απευθυνθούν οι άνθρωποι; Στην οικεία αστυνομική αρχή, πού αλλού; Εν πάση περιπτώσει, έχει εδώ ένα νούμερο Αθηνών, να επικοινωνήσεις λέει κατεπειγόντως «δι' υπόθεσίν σας».

Δικηγόρος, κατεπειγόντως... Αθήνα... Δεν μπορούσε ν' αφορά κάποια καταγγελία απ' εδώ... αλλά πάλι... ξέρει κανείς ποτέ;...

Ο Σαράντης έσπρωξε το τηλέφωνο του γραφείου του προς το μέρος μου.

—Για τους φίλους η υπερεσία γίνεται θυσία, γέλασε. Πάρε να δούμε τι θέλουν.

«Να δούμε!» Αν το απέφευγα θα φαινόταν σαν να έχω κάτι να κρύψω —κι ένας θεός ξέρει αν είχα! Σχημάτισα τον

αριθμό στο αρχαίο καντράν και ζήτησα τον κύριο Καρακατζώλη δίνοντας το όνομά μου.

—Ο κύριος Άρης Ιακωβίδης, ανεψιός Χαριλάου Ιακωβίδη; ζήτησε να πληροφορηθεί ο δικηγόρος.

—Μάλιστα.

—Κύριε Ιακωβίδη, ευρίσκομαι εις την δυσάρεστον θέσιν να σας γνωστοποιήσω τον θάνατον του προσφιλούς σας θείου, ανάγγειλε με στόμφο και προσήκουσα επαγγελματική επισημότητα ο δικηγόρος.

—Καλосύνη σας, μουρμούρισα ανακουφισμένος που μάθαινα πως δεν με κυνηγούσαν για ασέλγεια, αποπλάνηση ανηλίκων και δεν συμμαζεύεται.

—Επίσης να σας αναγγείλω πως είστε εις εκ των δικαιούχων εις την κληρονομίαν του εκλιπόντος, συνέχισε ο επαγγελματίας.

Αυτό κι αν ήταν έκπληξη!

—Δικαιούχος; Μα υπάρχουν σύζυγος και τέκνα, είπα.

—Δυστυχώς, αγαπητέ μου, τόσο η σύζυγος όσο και οι θυγατέρες του εκλιπόντος απεβίωσαν προ καιρού, με πληροφόρησε ο τύπος. Αυτό καθιστά εσάς και τα εναπομείναντα μέλη της οικογενείας ομοτίμους κληρονόμους, αν και υπάρχει και διαθήκη, η οποία δέον όπως ανοιχθεί παρουσία σας. Πότε ημπορείτε να έλθετε εις Αθήνας;

—Πότε με χρειαζόσαστε; μουρμούρισα.

—Έχω ήδη έλθει σε επαφή με τους υπολοίπους των δικαιούχων και θα ήταν δυνατόν να κανονίσουμε μίαν συνάντηση στα γραφεία μας, ας πούμε... μεθαύριο. Τι λέτε;

—Θα είμαι εκεί, είπα κι έκλεισα παραζαλισμένος.

—Κληρονομιά κατάλαβα; ρώτησε ο Σαράντης μ' ένα πλατύ χαμόγελο. Άντε, μπαγασάκο, πάλι οικονομήθηκες! Αλίμονο από μας να λες που πρέπει να τη βγάλουμε μ' έναν μισθουλάκο.

—Άτιμη κενωνία! μουρμούρισα.

Σε όλη τη διαδρομή ως το σπίτι μου ήμουν σαν ζόμπι. Προσπαθούσα να αναγκάσω το μυαλό μου να δουλέψει στοιχειωδώς, αλλά αυτό αρνιόταν πεισματικά να μου κάνει τη χάρη. Όλα ήταν μια θολούρα κι ένα μπέρδεμα, μια ανακατωσούρα κι ένας κουρνιαχτός. Έφτασα κάποτε, ούτε κι εγώ ξέρω πώς, έφτιαξα με μηχανικές κινήσεις καφέ και πήγα να καθίσω έξω, στο πεζούλι, στον καθαρό αέρα. Ένα καΐκι πέρασε στ' ανοιχτά με κατεύθυνση νότια. Μερικά τεμπέλικα θαλασσοπούλια το ακολουθούσαν ανόρεχτα.

Εκεί με βρήκε η Μίνα όταν ήρθε για μάθημα. Μου έδωσε ένα πεταχτό φιλί και κάθισε δίπλα μου παίρνοντας το χέρι μου στο δικό της.

—Συμβαίνει κάτι; με ρώτησε ανήσυχη.

Της είπα. Το πρόσωπό της χαλάρωσε σ' ένα πλατύ χαμόγελο.

—Ω! είπε. Τώρα δηλαδή θα είσαι ένας πλούσιος κληρονόμος;

—Αμφιβάλω, γέλασα. Ξέροντας τον σκατόψυχο...

Σήκωσε τους ώμους της.

—Τι να τα κάνεις τα λεφτά εσύ, έτσι κι αλλιώς, είπε χαμογελώντας. Έχεις εμένα.

Την αγκάλιασα από τους ώμους.

—Μόνο αυτό μου χρειάζεται και τίποτ' άλλο, είπα.

—«Εκείνην και μίαν καλύβην», είπε γελώντας και δείχνοντας το παλιό λιοτριβειό. Τα έχεις και τα δυο. Οπότε είσαι ευτυχισμένος.

—Είμαι, παραδέχτηκα.

Μπήκαμε μέσα, αμπαρώσαμε την πόρτα και φιληθήκαμε σαν να 'χαμε να ιδωθούμε μήνες.

—Μετά το Σαββατοκύριακο ξέρεις πώς νιώθω; Ψιθύρισε χωμένη στην αγκαλιά μου. Σαν... σαν γυναίκα σου.

—Είσαι η γυναίκα μου, είπα φιλώντας την. Ξέρω πως χάνω το μυαλό μου, αλλά ούτε θέλω, ούτε μπορώ να κάνω αλλιώς.

Σφίχτηκε πάνω μου.

—Όλα θα πάνε καλά, είπε χαμηλόφωνα. Θα δεις...

Δεν το είχα ξανακούσει αυτό άλλοτε; Από ένα άλλο κορίτσι; Κάτι αιώνες πριν;

Δεν ήθελε να κάνουμε μάθημα, αλλά την κατάφερα στο τέλος θυμίζοντάς της τη συμφωνία μας. Στραβομουτσούνιασε.

—Δεν μπορώ να συγκεντρωθώ, παραπονέθηκε.

—Ούτε κι εγώ, αλλά πρέπει. Θα χάσεις τρία μαθήματα έτσι κι αλλιώς.

—Θ' ανέβεις στην Αθήνα; ρώτησε. Πότε;

—Αύριο. Μεθαύριο είναι η συνάντηση... Δεν ξέρω αν προφτάσω να επιστρέψω την Πέμπτη... Μπορεί να χρειάζονται διατυπώσεις...

—Θα με παίρνεις στο κινητό;

Έβαλα τα γέλια.

—Το ξέρεις πως μισώ τα κινητά, είπα. Δεν είχα ποτέ κινητό, ούτε πρόκειται ν' αποκτήσω. Αλλά θα σε πάρω από το τηλέφωνο του ξενοδοχείου μου.

—Τι διαστροφή κι αυτή! αναφώνησε. Δεν ξέρω άλλον άνθρωπο χωρίς κινητό.

* * *

Ο κύριος Λυκειάρχης μου έκανε κόνξες βέβαια, αλλά στο τέλος πείστηκε να μου χορηγήσει δυο μέρες άδεια. Όπως δεν είχα μάθημα τις δυο τελευταίες ώρες της Τρίτης

έφυγα νωρίτερα από το σχολείο. Ένας γνωστός που πήγαινε στην Καλαμάτα με πήρε μαζί του κι έτσι στις τρεις το απόγευμα βρισκόμουν στο τραίνο για την Αθήνα. Δεν ήθελα να σκέφτομαι, δεν ήθελα να διαβάσω, κοιμήθηκα σε όλη τη διαδρομή με τον ανήσυχο ύπνο του ταξιδιώτη.

Από τότε που πέθανε η μητέρα μου –όταν ακόμα ταξίδευα– το διαμέρισμά της παρέμενε κλειστό. Δεν πάτησα ποτέ το πόδι μου εκεί. Όταν χρειαζόταν να βρεθώ στην Αθήνα έμεινα σ' ένα μικρό ξενοδοχείο της Πλάκας. Αυτό έκανα και τώρα.

Έπεσα για ύπνο νωρίς και ξύπνησα χειρότερα απ' ότι ήμουν πριν κοιμηθώ. Το ραντεβού ήταν για τις τέσσερις το απόγευμα κι έκανε ένα ψωφόκρυο να σου κόβεται η ανάσα.

Το γραφείο του κυρίου Καρακατζώλη ήταν χωμένο σ' έναν παράδρομο της Γ' Σεπτεμβρίου, στον πρώτο όροφο μιας βρωμερής και συφοριασμένης πολυκατοικίας. Ο μακαρίτης θα διάλεγε φυσικά τον φθηνότερο του σιναφιού για τη δουλειά του. Τρεις φορές ανεβαίνοντας τη σκάλα σταμάτησα για να γυρίσω πίσω. Και κάθε φορά κάτι μ' έσπρωχνε να συνεχίσω. Ήξερα τι με περίμενε πίσω από την ξεφλουδισμένη πόρτα, όπως ήξερα ότι όσο κι αν είχα προετοιμάσει τον εαυτό μου όλα αυτά τα χρόνια δεν ήταν καθόλου σίγουρο πως θα τα 'βγαζα πέρα.

Ο καρραφλός μεσόκοπος που μου άνοιξε με κοίταξε από πάνω ως κάτω με περιέργεια. Σίγουρα η εμφάνισή μου δεν ήταν κάτι που τον εντυπωσίασε.

—Περάστε, μου είπε με μισή καρδιά όταν του έδωσα το όνομά μου.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και βούτηξα στο κενό.

Ήταν όλοι τους εκεί, καθισμένοι σε άβολες καρέκλες γύρω από το γραφείο του δικηγόρου. Η Κατερίνα, κομψή, στεγνή, αγέλαστη κι αγνώριστη. Η Χριστίνα είχε πάρει βάρος, αλλά η παλιά της ομορφιά παρέμενε ανέπαφη. Ο

σκυθρωπός κουστουμαρισμένος με τα μάγουλα και τα προγούλια δίπλα της μου ήταν άγνωστος —ο άντρας της μάλλον. Τέλος ο Κώστας, καλοθρεμμένος, φαλακρός, ντυμένος στην πένα και με κείνο το γνωστό περιπαιχτικό ύφος στα χείλη.

Σήκωσαν όλοι τα κεφάλια τους και κάρφωσαν το βλέμμα τους πάνω μου.

Un ange passe λένε οι Γάλλοι για να περιγράψουν μια στιγμή απόλυτης σιγής κι ακινησίας.

Η Χριστίνα ήταν η πρώτη —και μοναδική— που σηκώθηκε από την καρέκλα της και ήρθε κοντά μου.

—Άρη!... έκανε με φωνή πνιγμένη.

Με αγχάλιασε και την πήραν τα κλάματα. Την κρατούσα στην αγκαλιά μου, ανίκανος να αρθρώσω λέξη, μην ξέροντας τι να κάνω και πώς να φερθώ.

Ο Κώστας έδωσε τη λύση με τον δικό του χοντροκομμένο τρόπο.

—Έλα τώρα... μην το κάνουμε Μάρθα Βούρτση - Νίκος Ξανθόπουλος και μας πάρουν όλους τα ζουμιά, είπε.

Ήρθε και μου 'σφιξε χαλαρά το χέρι με μια τελείως προσποιητή οικειότητα.

—Τι έγινε, ρε ξάδερφε, κατευθείαν από το μπάρκο έρχεσαι; αστειεύτηκε δείχνοντας τον παλιό ναυτικό επενδύτη που φορούσα.

Κούνησα το κεφάλι, ανήμπορος ακόμα να μιλήσω. Τα σαγόνια μου άρχισαν να πονούν από το σφίξιμο.

Η Κατερίνα!

Με φίλησε σταυρωτά στα μάγουλα και χαμογέλασε μαγκωμένη.

—Τριάντα πόσα χρόνια; είπε αντί για προσφώνηση. Πάλι καλά... Αναγνωρίσιμος είσαι ακόμα.

—Τι αναγνωρίσιμος; χωράτεψε ο Κώστας. Δεν τον βλέπεις πώς γκριζάρισε και σούρωσε; Πάντως η μουστακιά του πάει... Βατσιμάνης είσαι ακόμα, ρε ξάδερφε, ή μήπως και σε κάναν λοστρόμο;

Κούνημα του κεφαλιού, ένα χαμόγελο... ή μάλλον μια απόπειρα χαμόγελου... ό,τι είμαι ικανός τη στιγμή αυτή να προσφέρω. Το μπράτσο της Χριστίνας είναι ακόμα γύρω από τη μέση μου. *Here's looking to you, kid!... We'll always have Paris...*

Ο κουστουμαρισμένος, σοβαρός, αυτοσυστήνεται προτείνοντας το χέρι του σε μια χαλαρή, ιδρωμένη χειραψία.

—Σαρολόγος Ευθύμιος, σύζυγος της Χριστίνας.

Άριστος προσδιορισμός. «Σύζυγος Χριστίνας»!

Ο σκηνοθέτης τα 'κανε θάλασσα. Πού είναι η μουσική; Τι έγιναν τα δραματικά εφέ;

Η Χριστίνα με καθίζει δίπλα της. Με κρατάει από το χέρι.

—Άρη μου..., ψιθυρίζει φορτισμένη. Άρη...

Ο «σύζυγος» δυσανασχετεί.

—Άστον τον άνθρωπο, τον έπνιξες, της λέει. Έχετε όλον τον καιρό να τα πείτε μετά. Τώρα ν' ακούσουμε τι έχει να μας πει ο κύριος Καρακατζώλης.

—Σωστά, γελάει ο Κώστας. Το παραδάκι πρώτα, ε, γαμπρέ μου; Οι συγχινήσεις έπονται.

Η Κατερίνα μου ρίχνει μια λοξή ματιά.

—Είσαι καλά; μου πετάει.

Κάνω «ναι» με το κεφάλι ενώ ο κύριος δικηγόρος έχει αρχίσει την εισαγωγή του περί διαγραμμάτου.

—Άκου, μάστορη, τον κόβει ο Κώστας. Άσε τις περιεχλάδες και μπες κατευθείαν στο ψητό. Το τι ήταν ο συχωρε-

μένος και πόσο μας λάτρευε το ξέρουμε. Άντε, γιατί έχουμε και δουλειές.

Σοκαρισμένος ο κύριος Καρακατζώλης αφήνει την αγόρευση κι ανοίγει ένα ντοσιέ.

—Υπάρχει διαθήκη του εκλιπόντος που συνετάχθη προ του θανάτου της γυναικός και των θυγατέρων του. Θα σας διαβάσω το σημείο που σας αφορά, λέει.

—Χμ... Ναι... εδώ... «Εις τα αγαπημένα μου ανήψια Κωνσταντίνον Ιακωβίδη, Κατερίνα Ιακωβίδη και Χριστίνα Ιακωβίδη, τέκνα του αγαπημένου μου αιμνήστου αδελφού Μιλτιάδη, κληροδοτώ το ποσόν των 5.000 ευρώ εις έκαστον εξ' αυτών μαζί με την ευχή μου για πρόοδον κι ευημερίαν...»

—Τι λε ρε χουβαρντά! γέλασε ο Κώστας.

Ο δικηγόρος ξερόβηξε και συνέχισε.

— «Στον δε ανεψιόν μου Άρην Ιακωβίδη, υιόν του αιμνήστου αδελφού μου Γεωργίου, κληροδοτώ το ποσόν των διακοσίων ευρώ, γνωρίζοντας εκ των προτέρων πως θα τα κατασπαταλήσει ασκόπως...»

—Σπάταλε! μου φωνάζει ο Κώστας γελώντας.

Ο δικηγόρος απόθεσε τη διαθήκη στο γραφείο του.

—Αυτά είναι τα σημεία που σας αφορούν, εξηγεί. Βέβαια τα ποσά που σας κληροδοτούνται υπόκεινται στις διατάξεις περί φόρου κληρονομιών. Μετά την αφαίρεση του εν λόγω φόρου είμαι εξουσιοδοτημένος να σας παραδώσω επιταγάς με το ποσόν που αναλογεί εις έκαστον εξ' υμών.

Οι τέσσερις τους κοιτάχτηκαν ξαφνιασμένοι.

—Συγγνώμη, πετάχτηκε ο «σύζυγος». Γι' αυτές τις πενταροδεκάρες μας κουβαλήσατε εδώ πέρα;

—Ειδικά ο Άρης έκανε την τύχη του! γέλασε ο Κώστας. Πάντως μια μπύρα θα του φτάσουν να πιει εις μνήμην του εκλιπόντος.

Ο δικηγόρος ξερόβηξε.

—Αυτά αναφέρονται εις την διαθήκην όπως ήδη σας ανέφερα, εξήγησε. Την υπόλοιπη περιουσία του ο αείμνηστος, δια της ίδιας διαθήκης, κληροδοτεί εις την σύζυγον και τις θυγατέρες του, πλην ενός μικροποσού που αφήνει εις την ενορίαν του Αγίου Χαριλάου, εν Νάξω.

Ο κύριος Καρακατζώλης σταύρωσε τα χέρια μπροστά του.

—Ωστόσο..., συνέχισε μετά από μια μικρή παύση για να δώσει μεγαλύτερη έμφαση. Δεδομένου του ότι οι εν λόγω δικαιούχοι δεν ευρίσκονται πλέον εν ζωή καθίστασθε αυτοδικαίως οι μοναδικοί νόμιμοι κληρονόμοι του συνόλου της περιουσίας του θείου σας.

—Η οποία συνίσταται σε τι ακριβώς; ενδιαφέρθηκε ο σύζυγος.

Ο δικηγόρος ψάρεψε ένα έγγραφο από το ντοσιέ κι άρχισε να διαβάζει.

—«Οικία διώροφος μετά οικοπέδου 1500 τ.μ. εις Χώραν της Νάξου, εις τοποθεσίαν... Οικία τριώροφος, άνευ οικοπέδου εις χωρίον... της Νάξου και ξενοδοχείον χωρητικότητος 75 κλινών εις περιοχήν... της Νάξου μετά βοηθητικών χώρων...»

—Ξενοδοχείο; αναφώνησε ο Κώστας. Ο караβασαράς του... «επίγειου παράδεισου» έγινε ξενοδοχείο;!!!

—Επερατώθη προ τριετίας και λειτουργεί κανονικώς τον πληροφόρησε ο δικηγόρος. Συνεχίζω... «Διαμέρισμα εκ τεσσάρων δωματίων και λοιπών βοηθητικών χώρων εις περιοχήν Παγκρατίου Αθηνών εκ 230 τ.μ. Και τέλος 3.000.000 ευρώ εις μετρητά κατατεθειμένα εις διαφόρους τραπεζικούς λογαριασμούς».

Έβγαλε τα γυαλιά του και μας ατένισε χαμογελώντας.

—Αυτά είναι όλα, είπε. Καλορίζικα.

Οι κληρονόμοι αλληλοκοιτάχτηκαν αλαφιασμένοι.

—Και πότε μπορούμε να κάνουμε χρήση της κληρονομίας μας; ενδιαφέρθηκε να μάθει ο σύζυγος.

—Μόλις υπογράψετε την αποδοχή κληρονομίας, φέρουμε εις πέρας τις τυπικές διαδικασίες και ρυθμίζετε τις δόσεις του φόρου κληρονομίας, εξήγησε ο δικηγόρος.

—Που θα είναι ένα χέρι κι ένα πόδι, γκρίνιαξε ο Κώστας. Κι όταν τα διαιρέσουμε δια του τέσσερα δεν θα μας μείνει ούτε για μια βόλτα στην Καραϊβική μετ' επιστροφής.

—Μην γίνεσαι άπληστος, τον αποπήρε η Κατερίνα. Είναι ολόκληρη περιουσία. Το μόνο πρόβλημα είναι το πώς θα τα μοιράσουμε.

—Εξ' αδιαιρέτου θα 'λεγα, πρότεινε ο σύζυγος. Μόνο το ξενοδοχείο να υπολογίσουμε αξίζει τον κόπο και με το παραπάνω.

—Δεν έχει κι άδικο ο προικοθήρας, είπε ο Κώστας.

—Κώστα, δεν είναι ώρα για άνοστα αστεία τον αποπήρε ο Σαρολόγος. Εδώ έχουμε μια σοβαρή απόφαση να πάρουμε. Όσο πιο γρήγορα τόσο πιο καλά.

—Εγώ συμφωνώ, πέταξε η Κατερίνα.

Η Χριστίνα κούνησε κι αυτή καταφατικά το κεφάλι της.

—Μέσα, είπε κι ο Κώστας. Φέρε να υπογράψουμε την αποδοχή, να τελειώνουμε.

Ο δικηγόρος παρουσίασε ένα έγγραφο και οι δικαιούχοι, συν ο Σαρολόγος, πλησίασαν στο γραφείο. Δεν κουνήθηκα από την θέση μου.

Υπέγραψαν κι ο Καρακατζώλης εξέτασε τα χαρτιά ένα-ένα. Ξαφνικά συνοφρυώθηκε. Σήκωσε το κεφάλι και με κοίταξε πάνω από τα γυαλιά του.

—Κύριε Ιακωβίδη, εσείς δεν υπογράψατε, είπε.

Κούνησα το κεφάλι μου.

Οι κληρονόμοι αλληλοκοιτάχτηκαν.

—Έλα, ρε ξάδερφε, να τελειώνουμε... ιδιαίτερη πρόσκληση θες; μου λέει ο Κώστας.

Κούνησα και πάλι το κεφάλι μου.

—Τι, δεν αποδέχεστε την κληρονομιά; ρώτησε έκπληκτος ο δικηγόρος.

—Ακριβώς αυτό, είπα και σηκώθηκα.

Άρχισαν να μιλούν όλοι μαζί και η Κατερίνα στράφηκε προς το μέρος μου φουριόζα.

—Τι βλακεία είναι αυτή πάλι; μου φώναξε.

—Μια στιγμή... μια στιγμή..., πετάχτηκε αλαφιασμένος ο σύζυγος. Τι γίνεται αν ένας εκ των δικαιούχων αποποιηθεί του δικαιώματός του;

—Το μερίδιό του μοιράζεται ακριβοδικαίως μεταξύ των αποδεχομένων την κληρονομιά, εξήγησε ο δικηγόρος.

—Τότε γιατί τον πιέζουμε τον άνθρωπο, βρε παιδιά, αφού έχει πάρει την απόφαση του; απευθύνθηκε ο σύζυγος προς τους άλλους.

Η Χριστίνα του έριξε μια σκοτεινή ματιά και ήρθε κοντά μου.

—Γιατί το κάνεις αυτό; ρώτησε.

—Γιατί δεν μου χρειάζονται αυτά τα λεφτά, είπα.

—Δεν του χρειάζονται του ανθρώπου, της λέει ο άντρας της πιάνοντας την από το μπράτσο. Θα έχει φαίνεται δικά του.

Η Χριστίνα ελευθέρωσε το μπράτσο της με μια απότομη κίνηση και με πήρε παράμερα.

—Μην είσαι κουτός, μου λέει χαμηλόφωνα. Δεν μπορείς να πετάς μια τέτοια περιουσία στα σκουπίδια –για οποιονδήποτε λόγο.

Της χάρεισα απαλά το πρόσωπο.

—Για μένα δεν είσαστε σκουπίδια, είπα.

Είδα τα μάτια της να βουρκώνουν.

—Αχ, βρε Άρη!...

Ο Σαρολόγος κατέφθασε ανεμίζοντας θριαμβευτικά ένα χαρτί.

—Ορίστε, είπε βάζοντάς μου στο χέρι ένα Bic. Δήλωση αποποίησης δικαιώματος κληρονομίας. Μια τζίφρα εδώ και γλιτώνεις μια και καλή από τρεχάματα και σκοτούρες.

Η Χριστίνα πήγε να του πει κάτι, αλλά τη σταμάτησα. Πήρα το χαρτί, το υπέγραψα και του το έδωσα. Ο προικοθήρας έσπευσε πασιχαρής στον δικηγόρο.

—Άρη μου... Τι βλαχεία!...

—«*Mais quelle geste!*», χαμογέλασα οικειοποιούμενος την αθάνατη ατάκα του Cyrano de Bergerac.

Η Κατερίνα ήρθε κοντά. Με κοίταξε...

—Δεν άλλαξες καθόλου, είπε (και δεν το εννοούσε σαν κομπλιμέντο). Καθόλου!

Μου έδωσε ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο κι απομακρύνθηκε.

Ο δικηγόρος ζήτησε την ταυτότητά μου για να κρατήσει τα στοιχεία που του χρειάζονταν.

—Αν σας χρειαστούμε πού θα σας βρούμε; ρώτησε.

Του έδωσα τη διεύθυνση του σχολείου στην Τερψιθέα.

—Τι δουλειά έχεις εσύ εκεί πέρα; ρώτησε ο Κώστας παραξενεμένος.

—Με πληρώνουν για να στραβώνω τα παιδιά του κόσμου, απάντησα.

—Δασκαλάκος δηλαδή, ρε ξάδερφε;

Χαμογέλασα. Πήρα την ταυτότητα από τον δικηγόρο και στράφηκα να φύγω. Δεν θ' άντεχα για πολύ ακόμα.

Ο Σαρολόγος έτρεξε να μου σφίξει το χέρι.

—Χάρηκα πολύ, ξάδερφε, μου είπε.

Πήγα προς την πόρτα.

—Άρη...

Στράφηκα.

—Έλα να φάμε μαζί το βράδυ στο σπίτι, είπε η Χριστίνα με μια παρακλητική έκφραση στο πρόσωπό της.

—Άστον τον άνθρωπο, της κάνει ο σύζυγος. Μπορεί να έχει άλλα σχέδια...

Ξαφνικά η Κατερίνα πήρε φωτιά.

—Βούλωστο πια, αρουραίε! του φώναξε. Αρχετά! Αρχετά!

Έρθε κοντά μου και μ' αγκάλιασε.

—Για μένα και τη Χριστίνα, είπε. Έλα...

—«*Play it again Sam...*», ψιθύρισα.

—«*...for old time's sake*», συνέχισε εκείνη με σπασμένη φωνή ενώ δάκρυα άρχισαν να κυλούν στα μάγουλά της.

Στράφηκα και βγήκα από το άθλιο αυτό μέρος με το ζοφερό περιβάλλον. Όλα γύρω μου ήταν πια θολά, σκεπασμένα από τις ομίχλες ενός παρελθόντος στο οποίο δεν είχα πια καμιά πρόσβαση και κανένα δικαίωμα —εκτός από τις αναμνήσεις μου βέβαια.

* * *

Ήταν η πιο δύσκολη απόφαση που είχα να πάρω εδώ και πολύ καιρό. Ως τις οχτώ ήμουν σίγουρος πως δεν θα πήγαινα. Μετά... τα βήματά μου μ' έφεραν στη στάση του τρόλεϋ.

Μου άνοιξε την πόρτα ένα παχουλό αγόρι γύρω στα δέκα.

—Είσαι ο θείος μου ο Άρης; ρώτησε.

—Νομίζω, απάντησα χαμογελώντας.

—Δεν είσαι σίγουρος δηλαδή; απόρησε ο μπόμπιρας.

—Όχι και τόσο...

Το σκέφτηκε.

—Η μαμά λέει πως είσαι μοναδικός, είπε κοιτάζοντάς με δύσπιστα.

—Κανείς δεν είναι μοναδικός.

Ένα γλυκό κοριτσάκι γύρω στα οχτώ είχε έρθει να προστεθεί στην παρέα μας.

—Η αδερφή μου η Ειρήνη, κάνει τις συστάσεις ο μπόμπιρας. Εμένα με λένε Βασίλη.

Η Ειρήνη ήταν φτυστή η Χριστίνα. Ένωσα τα μάτια μου να θολώνουν πάλι κι έκανα τεράστια προσπάθεια ν' ανακτήσω την αυτοκυριαρχία μου.

—Για να μπω πρέπει να σου δείξω ταυτότητα; ρωτάω τον μπόμπιρα πορτιέρη.

—Εμ! Άμα δεν είσαι σίγουρος ποιος είσαι;...

—Είναι ο θείος Άρης, συνηγόρησε η Ειρήνη. Μοιάζει στη φωτογραφία που έχει η μαμά στο δωμάτιό της... μόνο πιο γέρος.

Η Κατερίνα κατέφθασε χαμογελαστή να σώσει την κατάσταση.

—Γνωριστήκατε βλέπω, είπε.

—Λέει πως είναι ο θείος Άρης, αλλά πως δεν είναι σίγουρος, εξήγησε ο μπόμπιρας.

—*Είναι* ο θείος Άρης, επέμεινε πεισματικά η μικρή.

Η Κατερίνα έβαλε τα γέλια.

—Είναι πράγματι ο θεός σας ο Άρης, είπε. Αλλά αμφιβάλλω αν μεγάλωσε καθόλου από τότε που τον ξέρω.

Με έμπασε μέσα.

—Βρήκες την πόρτα εύκολα μετά από τριάντα χρόνια; ρώτησε.

—Τριανταένα.

Χαμογέλασε.

—Η Χριστίνα είναι στην κουζίνα, είπε. Πήγαινε στο σαλόνι να βρεις τα άλλα αγόρια.

Το διαμέρισμα είχε αλλάξει τελείως. Δεν αναγνώριζα τίποτα πια εκεί μέσα. Απόφευγα να κοιτάζω πολύ γύρω μου άλλωστε.

Ο Κώστας με τον Σαρολόγο καθισμένοι στον καναπέ παρακολουθούσαν ειδήσεις στην τηλεόραση.

—Ουϊσκάκι, ξάδερφε; πρότεινε ο σύζυγος.

—Όχι, ευχαριστώ, είπα να πήγα να σταθώ στο παράθυρο. Με ξέχασαν γρήγορα.

Και το τοπίο έξω είχε αλλάξει. Προσπάθησα να βρω σημεία αναφοράς —δεν τα κατάφερα. Όλα ήταν αλλιώς.

Ένωσα να με τραβούν από το μανίκι και στράφηκα ξαφνιασμένος. Οι δυο μπόμπιρες, με ευσυνειδησία αστυνομών της δίωξης απατεώνων, με σύγκριναν με μια φωτογραφία που κρατούσαν.

—Μπορεί να είναι κι αυτός, αποφάνθηκε σε μια στιγμή ο Βασίλης. Αλλά μικρός.

—Για να δω..., είπα.

Μου έδωσαν τη φωτογραφία, μια μαυρόασπρη σε μέγεθος carte postale κλεισμένη σε μια απλή ξύλινη κορνίζα. Ένα αγόρι κι ένα κορίτσι αγκαλιασμένα μπροστά στη

Notre Dame. Το χαρτί είχε σκιστεί στη μέση και ξανακολληθεί με επιμέλεια. Η Κατερίνα κι εγώ στην πρώτη μας χρονιά στο Παρίσι, μέσ από τον φακό ενός πλανόδιου φωτογράφου.

Απόμεινα να την κοιτάζω σαν χαμένος. Η φωνή της μικρούλας με έσωσε.

—Η θεία Κατερίνα λέει στη μαμά να την πετάξει, αλλά η μαμά λέει «δεν την πετάω».

—Και μετά κλαίνε και οι δυο, συμπλήρωσε ο μπόμπιρας απορημένος. Γιατί;

—Ίσως επειδή καμιά φορά οι αναμνήσεις σε κάνουν να κλαις, είπα μαλακά.

—Επειδή είναι καχές;

—Ή επειδή είναι καλές, εξήγησα. Αυτό λέγεται νοσταλγία.

—Εγώ δεν κλαίω, δήλωσε ο μπόμπιρας με περηφάνια.

—Κλαις όταν παίρνεις κακούς βαθμούς και σε μαλώνει ο μπαμπάς, τον κάρφωσε η αδερφή του.

—Όμως κλαίω κρυφά και δεν με βλέπουν, οπότε δεν πιάνεται, διαμαρτυρήθηκε ο μπόμπιρας.

—Τότε μη λες ότι δεν κλαις.

—Δεν είναι κακό να κλαίει κανείς κάπου-κάπου, είπα χαμογελώντας.

—Ο μπαμπάς λέει πως οι άντρες δεν κλαίνε, δήλωσε ο Βασίλης αβέβαια.

Προτίμησα να το αφήσω ασχολίαστο.

Η Χριστίνα ήρθε κοντά μας. Με φίλησε στα πεταχτά.

—Τι λέτε εσείς εδώ; ρώτησε.

Μετά είδε τη φωτογραφία που μόλις είχα επιστρέψει στον μπόμπιρα.

—Δεν σας έχω πει να μην πειράζετε τα πράγματά μου; είπε με προσποιητή αυστηρότητα. Γρήγορα να τη βάλετε στη θέση της.

Τα μικρά έφυγαν γρήγορα και η Χριστίνα μου έριξε ένα απολογητικό βλέμμα.

—Ήθελα να σας έχω κοντά μου και τους δυο, είπε. Μου λείπετε τόσο πολύ!...

Η φωνή της τσάκισε.

Την άγγιξα στον ώμο.

—Πώς είσαι, Χριστίνα; ψιθύρισα.

—Καλά..., είπε χωρίς να με κοιτάζει. Καλά. Πάμε στο τραπέζι τώρα... Οι άντρες βιάζονται... Έχει μπάλα μετά.

Μάλιστα.

Ήξερα πως θα είχα την τιμητική μου αυτό το βράδυ και είχα προετοιμαστεί. Στην πραγματικότητα προετοιμαζόμουν γι' αυτό τριάντα χρόνια τώρα. Ωστόσο, μέχρι στιγμής, τίποτα δεν πήγαινε όπως το έπαιζα όλο αυτό το διάστημα στο μυαλό μου.

Με βάλαν να καθίσω ανάμεσα στην Κατερίνα και τη Χριστίνα. Απέναντί μου ο Κώστας με τον Σαρολόγο. Τα παιδιά είχαν φάει πιο πριν κι έπαιζαν τώρα στο δωμάτιό τους.

Ήταν ο Κώστας που έδωσε το σύνθημα –φυσικά.

—Τι έγινες, ρε ξάδερφε; ρώτησε μπουκωμένος. Πού χάθηκες τόσους αιώνες; Πέτρα έριξες πίσω σου! Ούτε ένα τηλεφώνημα, ούτε μια κάρτα;... Κάτι για καράβια ακούσαμε κάποτε... Τι, μπαρκάρισες; Πότε;

—Μόλις πήρα το πτυχίο μου, είπα μαγκωμένος.

—Βατσιμάνος με πτυχίο Σορβόνης! γέλασε ο Κώστας. Καλός είσαι!... Αλλά, εδώ που τα λέμε, πάντα ήσουν κομμάτι λοξός, ε;...

—Και το απέδειξε σήμερα το απόγευμα περίτρανα, είπε ξερά η Κατερίνα. Δεν φαντάζομαι να σας χαλάει και πολύ αυτό, ε; Πόσα εκατομμύρια σας πέταξε στα μούτρα αυτό το απόγευμα ο... λοξός, ε;

Ο Σαρολόγος έσπευσε πανικόβλητος να γυρίσει την κουβέντα αλλού.

—Κι όλα αυτά τα χρόνια ταξίδευες, ξάδερφε; ρώτησε κάνοντας νοήματα στη Χριστίνα να μαζέψει την αδερφή της.

—Τα περισσότερα..., απάντησα ανακατεύοντας τον αρακά με το πηρούνι μου.

—Η καλύτερη δουλειά, επικρότησε ο σύζυγος. Ούτε ευθύνες, ούτε τίποτα. Και καλά λεφτά!

—Κι αυτό το κουφό με το δασκαλίκι τι είναι πάλι; ρώτησε ο Κώστας.

—Σχετικά πρόσφατο..., απάντησα. Είπα ν' αλλάξω ρουτίνα.

—Και καλά... στη Μεσσηνία πήγες να χωθείς; Πώς το λένε το χωριό;

—Τερψιθέα.

—Πρώτη φορά τ' ακούω.

—Καλύτερα μακριά από το κέντρο, επιδοκίμασε ο Σαρολόγος. Δεν βλέπεις πώς καταντήσαμε εμείς εδώ; Δεν τολμάμε να ξεμυτίσουμε με όλους αυτούς τους αραπάδες και τους Αλβανούς.

Στράφηκα στην Κατερίνα.

—*Round up the usual suspects*, της λέω χαμογελώντας.

Το πρόσωπό της φωτίστηκε. Σήκωσε το ποτήρι της προς το μέρος μου.

—*Here's looking to you, kid*, απάντησε.

—Μα τι λέτε; ανησύχησε ο Σαρολόγος.

Η Χριστίνα έβαλε τα γέλια.

—Κάτι δικά τους, είπε. Και να στο εξηγήσουν δεν θα καταλάβεις.

—Είχαν τρέλα με την «Καζαμπλάνκα» όταν ήταν πιτσιρίκια, ανέλαβε να διαφωτίσει τον γαμπρό του ο Κώστας. Έμαθαν όλους τους διαλόγους απέξω.

—Ποια «Καζαμπλάνκα»; απόρησε ο Σαρολόγος.

—Μα σου είπα... δεν θα καταλάβαινες, είπε η Χριστίνα.

Ο Κώστας στράφηκε σε μένα πάλι.

—Και τώρα τι σκέφτεσαι να κάνεις, ρε ξάδερφε; ρώτησε. Μια ζωή δασκαλίκι;

—Δεν είναι άσχημα, απάντησα.

—Εντάξει, τεμπέλικη δουλειά... εισπράττεις αραχτός, παραδέχτηκε ο Κώστας. Αλλά με τι μισθό; Χίλια; Χίλια διακό;...

—Τόσα πρέπει να 'ναι, συμφώνησα.

—Υπεραρκετά για μια άνετη διαβίωση στην επαρχία, πετάχτηκε ο γαμπρός. Θα περισσεύουν κιόλας μπορώ να σου πω...

—Κι από τη θάλασσα δεν έκανες μια καλή μπάζα όλα αυτά τα χρόνια; ρώτησε ο Κώστας. Άσε... μη μου απαντάς... Τα τσάκισες, έτσι;

—Έτσι, χαμογέλασα.

—Μια ζωή την έχουμε, σιγοντάρισε ο Σαρολόγος. Ο ξάδερφος έχει πιάσει τη φιλοσοφία της ζωής.

Είδα τα κορίτσια ν' ανταλλάσσουν ένα βλέμμα.

—Δηλαδή, σαν να λέμε... δεν έχεις μία, είπε η Κατερίνα.

—Έχω ότι μου χρειάζεται, απάντησα.

—Ορίστε! αναφώνησε ο Σαρολόγος. Ο άνθρωπος είναι ολιγαρχής. Φιλόσοφος! Αυτό είναι το νόημα της ζωής. Ουκ εν τω πολλώ το ευ.

Ένωσα τη Χριστίνα ν' αγριεύει και την άγγιξα στο μπράτσο.

—Πείτε μου τα δικά σας τώρα, είπα.

—Τα δικά μας τα βλέπεις... δεν τα βλέπεις; είπε μέσα από τα δόντια της η Χριστίνα.

—Εμείς, δόξα τω θεώ, μια χαρά, ανέλαβε να με πληροφορήσει ο Κώστας.

Εκείνος ανακατεύτηκε νωρίς στο μεγάλο φαγοπότι των Ευρωπαϊκών Επιδοτήσεων. Δημόσια έργα μαϊμού, προμήθειες και μίζες, προγράμματα-φαντάσματα, υπεργολαβίες και τώρα τελευταία συμμετοχή σε κόλπα που δεν τα χωράει ο νους του ανθρώπου. Παντρεμένος, «με καλή προίκα», έδρα Θεσσαλονίκη, δυο παιδιά, αγόρια, που σίγουρα θ' ακολουθήσουν τα χνάρια του μπαμπά.

Η Κατερίνα στο Παρίσι. Κυρία βουλευτού –ναι μωρέ, αυτός ο Jean Paul, της καθηγήτριάς της ο γιος... τον γνώρισα;... όχι;... Χάνω... πρώτης τάξεως μαλάκας!... Έλα, ρε Κατερινάκι... πλάκα κάνουμε... Στο κάτω-κάτω δεν τον είπαμε λαμόγιο, τον άνθρωπο, μαλάκα τον είπαμε...

Η Χριστίνα πάλι, βολεύτηκε στην Πολεοδομία... ναι, βέβαια, στα υψηλά κλιμάκια... Όλα καλά... γνωρίζει το φρούτο, τον Σαρολόγο –γεια σου μεγάλε!– πρώτο εργολάβι στην πιάτσα και μεγάλο λαμόγιο κι όλα ωραία και καλά. Αυτά εν συντομία κι εμάς να μας συγχωρείτε, ένεκα που παίζει η Πανάθα σήμερα και δεν είναι από τα πράγματα που χάνονται.

Βοήθησα τα κορίτσια να μαζέψουμε τα πιάτα και μετά, οι τρεις μας, καταπιαστήκαμε με το πλύσιμο.

—Δεν έφαγες τίποτα, παρατήρησε η Χριστίνα. Δεν είσαι καλά;

—Όχι και πολύ.

—Μα πώς να 'ναι με τις χοντράδες που άκουσε όλο το βράδυ; πέταξε η Κατερίνα ανάβοντας τσιγάρο.

Η Χριστίνα της έριξε μια προειδοποιητική ματιά. Τη σκούντηξα... μου χαμογέλασε.

—Όρες-ώρες με κάνει τρελή, δικαιολογήθηκε.

—Εγώ; της πέταξε η Κατερίνα έτοιμη για καυγά. Εγώ ή...

—Κατερίνα!...

—Καλά... καλά... Αφήνω εσένα και πιάνω το άλλο φρούτο... Δεν μου λες εσύ;... Τι καραγκιοζλίκια ήταν αυτά σήμερα;

—Ως προς τι;

—Ξέρεις πολύ καλά ως προς τι. Για την κληρονομιά του σκατόψυχου λέω.

—Τα... διακόσια ευρώ;

Βάλαν και οι δυο τους τα γέλια. Τρανταχτά γέλια. Ένα ξέσπασμα που το είχαν ανάγκη, όσο κι εγώ.

—Άκου τον τσιφούτη!...

—Διακόσια ευρώ!...

—Υπεραρκετά για μια ζωή στην επαρχία, σιγοντάρισα.

Η Κατερίνα έσκασε στα γέλια, ενώ η Χριστίνα μου έριξε μια δήθεν άγρια ματιά... αλλά δεν κρατήθηκε κι έβαλε κι αυτή τα γέλια στο τέλος.

Τα πιτσιρίκια μας άκουσαν κι έτρεξαν στην κουζίνα.

—Η μαμά γελάει! θαύμασε η μικρή.

—Κάποιος φούρνος θα γκρεμίστηκε, σχολίασε ο θυμόσοφος αδερφός της.

Γελώντας ακόμα η μητέρα τους τα κυνήγησε στο δωμάτιό τους. Η Κατερίνα με κοίταξε με σημασία... «Κατάλαβες τώρα πόσο ωραία περνάει η Χριστίνα σου εδώ μέσα;».

—Δεν μου απάντησες, είπε η Κατερίνα σκουπίζοντας το πιάτο που της έδωσα. Γιατί το έκανες;

—Για να είμαι σίγουρος πως θα είσαστε καλά, είπα.

—Η Χριστίνα κι εγώ;

Κούνησα το κεφάλι καταφατικά.

—Κι εσύ;

—Εγώ είμαι μια χαρά.

—Αμ δεν το βλέπω;...

Δεν απάντησα.

Η Χριστίνα επέστρεψε.

—Έχουν ζετρελαθεί με τον «θείο Άρη», είπε γελώντας.

—Είναι κληρονομικό φαίνεται, πέταξε η Κατερίνα.

Η Χριστίνα κοκκίνισε. Στράφηκε προς το μέρος μου.

—Θα μείνεις λίγες μέρες;

—Φεύγω το πρωί.

Είδα τα πρόσωπά τους να συννεφιάζουν. Η Κατερίνα άναψε κι άλλο τσιγάρο.

—Θα κοιμηθείς δίπλα; ρώτησε.

—Όχι. Μένω σε ξενοδοχείο.

—Γιατί;

Το άφησα αναπάντητο.

—Μόνος σου; ρώτησε η Κατερίνα.

—Ναι.

Η Χριστίνα δίστασε.

—Όλα αυτά τα χρόνια... Δεν παντρεύτηκες ποτέ; ρώτησε τελικά.

—Όχι.

Κοιτάχτηκαν πάλι. Η Κατερίνα πέταξε το τσιγάρο της στον νεροχύτη με μια φουρκισμένη κίνηση.

—Δεν μπορώ να σε καταλάβω, μουρμούρισε. Μα το θεό δεν μπορώ να σε καταλάβω... Εξαφανίζεσαι από προσώπου γης για τριάντα χρόνια... δεν ξέρουμε αν ζεις ή πέθανες... δεν έχουμε ιδέα αν υποφέρεις... αν πονάς... Και ξαφνικά εμφανίζεσαι σαν τον κομήτη, μας αναστατώνεις και τώρα μας λες πως θα χαθείς και πάλι;... Δεν το μπορώ αυτό, ρε γαμώτο!... Δεν το μπορώ...

Ξαφνικά την πήραν τα δάκρυα... Και το πρόσωπό της έγινε και πάλι το πρόσωπο του κοριτσιού που αγαπούσα.

Την πήρα στην αγκαλιά μου. Μ' έσπρωξε και μετά μ' αγκάλιασε σφιχτά κι άρχισε να κλαίει με λυγμούς στον ώμο μου. Είδα με την άκρη του ματιού μου τη Χριστίνα να γλιστράει αθόρυβα έξω από την κουζίνα κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

—Δεν μπορώ... δεν μπορώ..., έλεγε και ξανάλεγε η Κατερίνα μέσα στ' αναφιλητά της. Το ξέρω... ήταν δικό μου λάθος... το ξέρω... Όμως δεν το αντέχω άλλο... Μια ζωή χαμένη... έτσι... για το τίποτα... Για το τίποτα...

Σήκωσε το πρόσωπό της, βουτηγμένο στα δάκρυα και με κάρφωσε με το βλέμμα της.

—Μίλα..., φώναξε. Πες κάτι... Δεν μιλάς καθόλου πια... δεν λες τίποτα... Μίλα μου... Βρίσε με... Γιατί δεν το 'κανες τότε;... Γιατί δεν το κάνεις τώρα;

Της χείδεψα τα μαλλιά.

—Ξέρεις γιατί, είπα μαλακά.

—Θέλω να τ' ακούσω... Πες μου...

—Γιατί είσαι το μοναδικό κορίτσι στον κόσμο, είπα. Γι' αυτό.

Αφέθηκε να πέσει στον ώμο μου.

—Γιατί δεν μ' αναζήτησες; Όλα αυτά τα χρόνια;... Με πιάνει τρέλα μόνο που το σκέφτομαι.

—Γιατί δεν είχα το κουράγιο, απάντησα. Το ξέρεις αυτό.

—Όχι, είπε. Ήταν επειδή νόμισες πως δεν το ήθελα. Δεν μπορούσες να καταλάβεις πως φοβήθηκα; Πως τρομοκρατήθηκα όταν κατάλαβα τι σημαίνεις για μένα; Όταν δεν μπορούσα πια να το αντέξω;...

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο Κώστας. Μας κοίταξε και γέλασε.

—Άντε πάλι Ξανθόπουλος - Βούρτση! είπε. Καλά, έχετε σαλτάρει όλοι μου φαίνεται σήμερα.

—Τι θες; αγριεύει η Κατερίνα χωρίς να τον κοιτάξει.

—Δυο μπύρες ήρθα να πάρω, ο άμοιρος! Μη φάω και ξύλο κιόλας...

—Πάρε από το ψυγείο και δίνε του.

Ο Κώστας κούνησε το κεφάλι του, πήρε τις μπύρες και βγήκε κάνοντάς μου νόημα... «της έστριψε».

Η Κατερίνα τραβήχτηκε από την αγκαλιά μου και σκούπισε το πρόσωπό της σε μια πετσέτα της κουζίνας. Μετά πήρε ένα χαρτί κι έγραψε πάνω του ένα νούμερο κινητού τηλεφώνου. Μου το έδωσε χωρίς να με κοιτάξει.

—Κάνε ότι θες, είπε. Κάψτο... πέταξε το, ξέχασε το... Αλλά θέλω να ξέρω πως το έχεις.

Και βγήκε από την κουζίνα.

* * *

Το να φύγω ήταν το ίδιο δύσκολο με το να 'ρθω. Η Χριστίνα με πήγε ως την πόρτα. Με φίλησε και χαϊδεψε το πρόσωπό μου με τα δυο της χέρια.

—Μη μας ξεχνάς, ψιθύρισε δακρύζοντας.

Την έσφιξα πάνω μου κι έφυγα από τη σκάλα.

Έξω το κρύο είχε σπάσει. Ο ουρανός ήταν γεμάτος αστέρια. Αλλά χωρίς φεγγάρι.

6) Το Πλοίο Γέρνει

Είχα προσέξει την ανεπαίσθητη αλλαγή συμπεριφοράς σχεδόν αμέσως μετά την επιστροφή μου από την Αθήνα, αλλά προτίμησα να το αποδώσω στη δική μου φόρτιση. Όταν όμως εκείνη την Παρασκευή η Μίνα μου έσκασε το μυστικό για το επικείμενο πάρτυ αναγκάστηκα να αντιμετωπίσω την κατάσταση με μεγαλύτερη σοβαρότητα

Την επομένη, Σάββατο, κάτι παιδιά από την τάξη της έδιναν, λέει, ένα πάρτυ και θα με πείραζε αν πήγαινε; Το ήθελε πολύ. Και τι θα λέγαμε του πατέρα της; Α, δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα. Αυτός της είπε πως αν έλεγα εγώ το ναι από κείνον είχε όλο το ελεύθερο. Μπορούσα να μην πω το ναι;

Το ότι δεν ήρθε ούτε την Κυριακή δεν με εξέπληξε. Ούτε της είπα τίποτα τη Δευτέρα που αρχίσαμε και πάλι κανονικά τα μαθήματα. Ούτε εκείνη ένιωσε την ανάγκη να δώσει εξηγήσεις.

Ήταν φως φανάρι πως κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά.

Το επόμενο Σαββατοκύριακο θα κοιμόταν, λέει, σε μια φίλη της. Το μεθεπόμενο είχε ένα ακόμη πάρτυ... Και η απόδοσή της άρχισε να πέφτει. Όλο και πιο αφηρημένη την έβλεπα, όλο και πιο απόμακρη. Το είχα ξαναδεί αυτό

το έργο, πολλά χρόνια πριν και ήξερα τι να περιμένω. Ωστόσο, κάπου μέσα μου βαθιά με πείραζε.

Ήταν πάνω από μήνας τώρα πια που η σχέση μας είχε επανέλθει στην αρχική της μορφή. Καμιά επαφή, καμιά κουβέντα που θα μπορούσε να εκληφθεί σαν «απρεπώς οικεία», όπως θα το έθεταν οι ηθικολόγοι. Το άφηνα να πηγαίνει έτσι, δίνοντάς της τη δυνατότητα να παίζει τα χαρτιά της μ' όποιον τρόπο εκείνη ήθελε. Μου στοίχιζε; Ναι, πάρα πολύ, αλλά δεν θα γινόμουν ρεζίλι για τίποτα στον κόσμο.

Κρατούσα λοιπόν μια τυπική στάση, απρόσωπη θα έλεγα, και περίμενα.

Η βόμβρα έσκασε στο σχολείο μια Δευτέρα πρωί.

Η αστυνομία είχε κάνει έφοδο, λέει, την προηγούμενη στο σπίτι ενός τελειόφοιτου μαθητή –κατόπιν καρφώματος σίγουρα, από «αγνώστους»– και είχε συλλάβει μια ντουζίνα παιδιών του σχολείου, αγόρια και κορίτσια, που βρίσκονταν «υπό την επήρεια ναρκωτικών ουσιών». Ανάμεσά τους και η... Μίνα!

—Αποβολή δια παντός, διαλαλούσε στομφωδώς ο κύριος Λυκειάρχης πλημμυρισμένος από ιερή οργή. Ποτέ εις την μακρόχρονη καριέρα μου δεν ευρέθην προ παρομοίου απαραδέκτου συμβάντος. Ουδέποτε! Ο πέλεκυς της δικαιοσύνης θα πίψει αμείλικτος επί των κεφαλών των. Θα υπάρξω αμετακίνητος. Α-με-τα-κί-νη-τος.

—Τα χάλια της σημερινής νεολαίας!... σιγοντάριζε ο Πανουργιάς. Διαφθορά και ακολασία!

—Εσείς να τα βλέπετε αυτά, κύριε συνάδελφε, που παίρνετε πάντα το μέρος τους, μου πέταξε ο Πανάγος. Και ιδού τα αποτελέσματα. Τι έχετε να πείτε τώρα;

Δεν είχα να πω τίποτα. Τα παράτησα όλα κι έτρεξα στο τμήμα. Τα παιδιά είχαν αφεθεί ελεύθερα, αφού είχαν περάσει τη νύχτα στη στενή, κι ο Σαράντης, καμαρωτός, σαν

να είχε διαλευκάνει το έγκλημα του αιώνα, με υποδέχτηκε στο γραφείο του και μου πρόσφερε καφέ.

—Έλα, ρε προφέσορα, μου κάνει. Κι ότι θα 'στελνα να σε φωνάξω. Τα 'μαθες, ε;

—Τα 'μαθα, είπα. Τι έγινε;

Ο Σαράντης πήρε ύφος αστυνομικό.

—Κατόπιν πληροφοριών μου κάναμε ντου στο εν λόγω σπίτι του μαθητή και βγάλαμε λαβράκι, μου λέει. Όλα τα παιδιά μαστουρωμένα, που να μην ξέρουν τι τους γίνεται μιλάμε. Πάλι καλά να λες που δεν είχαμε κανένα μοιραίο... Θα 'πρεπε να τα 'βλεπες... είχαν μπερδέψει τα μπούτια τους λέμε. Άσε...

—Πού τα βρήκαν τα ναρκωτικά; απόρησα.

Ο Σαράντης χαμογέλασε.

—Έλα, ρε δικέ μου, λέει. Πού ζεις; Έτσι να κάνεις βρίσκεις τα πάντα. Ωστόσο εγώ έκανα την έρευνά μου —κι ακόμα αυτή τη στιγμή που μιλάμε μ' αυτό ασχολούμαι— και με κάμποσα χαστούκια και μερικές φωνές έβγαλα μια άκρη. Αυτό το καθήκι, ο μπάρμαν του «Karpis», ήταν ο κύριος προμηθευτής φαίνεται. Κάναμε ντου στο σπίτι του και βρήκαμε της Παναγίας τα μάτια! Μη σου ξεφύγει τίποτις όμως, γιατί το πράγμα είναι ακόμα απόρρητο, έτσι;

Έσκυψε προς το μέρος μου εμπιστευτικά.

—Κοίτα..., μου λέει. Επειδή είσαι φίλος και τσίφτικο παιδί. Αν έχεις τίποτις πράμα μυστήριο στο τσαρδί σου... ρίχτο στο κύμα. Καταλαβαίνεις... Είμαι υποχρεωμένος ν' ακολουθήσω τις προβλεπόμενες διαδικασίες.

—Σε μένα; απόρησα. Γιατί;

—Ε, δεν κάνεις μάθημα σ' αυτή τη μουνίτσα του Κλαδόπουλου; είπε. Ήταν κι αυτή ανάμεσα στους συλληφθέντες. Οπότε, υπερεσιακώς υποχρεούμαι να διερευνήσω

τις άκρες. Γι' αυτό σου λέω... αν υπάρχει τίποτις... δεν θέλω να ξέρω... Ρίχτο.

—Τι θα γίνει με τα παιδιά; ρωτάω.

Ο Σαράντης σήκωσε τους ώμους του.

—Τίποτις, είπε. Πεντέξι χαστούκια κι άει στο διάολο, τσογλάνια... Οι προμηθευτές μας ενδιαφέρουν. Τον έναν τον πιάκαμε... εντάξει, βαποράκι ήταν... Τους άλλους όμως;... Τα μεγάλα ψάρια;... Μπορούμε να τ' αγγίξουμε; Δεν μπορούμε.

Έκανα να σηκωθώ, αλλά ο Σαράντης με σταμάτησε.

—Κάτσε ν' ακούσεις το καλύτερο, μου λέει. Το φαντάζεσαι ότι τα τσογλάνια είχαν στήσει κανονική παρτούζα; Μετα τσουτσούνια μέσα τα πιάκαμε. Εκεί να σε είχα από καμιά μεριά να 'κανες χάζι! Σκηνές από το έργο προσεχώς, δικέ μου! Μιλάμε και γαμώ τις φάσεις, τα γαμημένα! Σου μιλάω εντίμως... πολύ προχωρημένα πράματα! Μαστούρα και σεξ! Α, ρε νιάτα!

Μάλιστα.

Βγαίνοντας έπεσα πάνω στην Ξένια, την πολισιμάννα. Με άρπαξε από το μπράτσο και με τράβηξε παράμερα.

—Κοίτα..., μου λέει χαμηλόφωνα. Αν δεις την Κάτια πες της να τα πετάξει όλα... Έχω φάει τον κόσμο και δεν τη βρίσκω πουθενά.

—Πιάσατε και την Κάτια; ρώτησα.

—Όχι, είπε η πολισιμάννα. Της έστειλα SMS να φύγει πριν κάνουμε ντου. Αλλά έχει εξαφανιστεί.

Τη βρήκα να με περιμένει έξω από το σπίτι μου. Είχε τα μαύρα της τα χάλια.

—Δεν ήξερα πού να πάω, δικαιολογήθηκε.

Της είπα αυτά που παρήγγειλε η φίλη της. Κούνησε το κεφάλι.

—Τα 'ριξα όλα, είπε. Και πίστεψέ με αν θες... δεν πρόκειται να ξαναμπλέξω. Ο φόβος που πήρα χθες μου φτάνει.

Της μετέφερα τα καθησυχαστικά λόγια του αστυνόμου κι έφυγε ανακουφισμένη.

Λίγο αργότερα ο Σαράντης μ' ένα «όργανο» κατέφθασαν για την «έρευνα». Ο αστυνόμος μου 'κλεισε το μάτι.

—'Όλα εντάξει, κύριε καθηγητά, μου είπε για ν' ακούει ο μπάτσος. Μας συγχωρείτε, πλην το καθήκον...

Πήγα στο σπίτι του Κλαδόπουλου και τον βρήκα, ως αναμενόταν, άνω-κάτω.

—Πού 'σαι, ρε προφέσορα, και σ' έφαχνα! φώναξε ο πολιτευτής βλέποντάς με. Τα 'μαθες; Έμαθες τις πομπές μας; Τώρα εγώ με τι μούτρα θα βγω στην κοινωνία, μου λες; 'Όχι, πες μου!...

—Το παλιοκόριτσο! Το παλιοκόριτσο! Που την είχαμε βασίλισσα και... νά το ευχαριστώ, έλεγε και ξανάλεγε η κυρία του σπιτιού.

— Ο Κλαδόπουλος έχει ένα όνομα, βροντοφώναξε ο κομματάρχης. Μια υπόληψη! Δεν θα έρθει το κάθε πουτανάκι να το σύρει στη λάσπη. Φιλήσαμε κατουρημένες ποδιές εμείς για να φτάσουμε εδώ που φτάσαμε.

Στράφηκε προς το μέρος μου.

—Κι εσύ, ρε Άρη..., είπε με παράπονο. Εσύ που την έχεις όλη μέρα από κοντά, πού το 'χες το μυαλό σου; Δεν κατάλαβες τίποτις;

—Δυστυχώς..., μουρμούρισα.

—Μας δούλευε όλους φιλό γαζί, πάτησε τις φωνές ο εξοργισμένος πατέρας. Ψιλό γαζί! Αλλά θα της κοπούν αυτά. Τέρμα και τα Παρίσια και οι σπουδές κι οι μαλακίες. Δεν θα πληρώνω εγώ για να μαστουρώνει το τσογλάνι και

να γαμιέται δεξιά κι αριστερά εις υγείαν του κοροΐδου! Τέρμα τα γαμισιάτικα. Τέρμα!

Προσπάθησα να τον καλμάρω.

—Άσε να της μιλήσω εγώ, του λέω.

—Μίλα της, φώναξε ο Κλαδόπουλος. Πες της ότι ο Στάθης ο Κλαδόπουλος δεν πρόκειται ν' αφήσει ένα γαμημένο να του μουτζουρώσει το πρόσωπο στην κοινωνία. Πες της ότι θα την κάνω εγώ να πει τον δεσπότη Παναγιώτη. Γαμώ τη φαμίλια μου, γαμώ, στα τελευταία.

Ανέβηκα στο δωμάτιο της Μίνας ενώ οι φωνές του Κλαδόπουλου συνεχίζονταν με αμείωτη ένταση. Τη βρήκα ξαπλωμένη στο ντιβάνι της με μάτια πρησμένα από το κλάμα. Στα μάγουλά της υπήρχαν ακόμα σημάδια από τα χαστούκια της πατρικής αγανάκτησης.

Κάθισα στην άκρη του ντιβανιού και προσπάθησα να της χαμογελάσω. Έστρεψε το κεφάλι της από την άλλη μεριά.

—Αν ήρθες για κήρυγμα σε πρόλαβαν άλλοι, είπε απότομα.

—Δεν πρόκειται να σου κάνω κήρυγμα, είπα μαλακά. Ήρθα να δω πώς είσαι.

—Όπως βλέπεις θαυμάσια. Ούτε ένα σπασμένο πλευρό.

Δεν είπα τίποτα. Μείναμε για κάμποση ώρα αμίλητοι.

Σηκώθηκα.

—Χρειάζεσαι κάτι; ρώτησα.

—Την ησυχία μου.

—Εντάξει.

Πήγα προς την πόρτα.

—Άρη...

Στράφηκα.

Με κοίταζε με μάτια πλημμυρισμένα στα δάκρυα.

—Συγγνώμη..., ψιθύρισε.

Κούνησε το κεφάλι μου και βγήκα.

Ο Κλαδόπουλος με περίμενε αγριεμένος.

—Τι σου είπε; ρώτησε.

—Τίποτα, απάντησα. Δεν τη ρώτησα.

Έκανε να ξαναρχίσει τις φωνές... Τον σταμάτησα.

—Δεν βγαίνει τίποτα έτσι, του είπα. Αυτή τη στιγμή χρειάζεται ψυχραιμία. Μια λάθος κίνηση και την έχασες. Αυτό θες;

Με κοίταζε συνοφρυωμένος.

—Τι λες, ρε μάγκα; είπε. Θα της ζητήσουμε και συγγνώμη από πάνω;

—Όχι, αλλά μην την σπρώχνεις ακόμα πιο μακριά, είπα. Γιατί, αν καταλάβει πως δεν έχει από πού να πιαστεί, πάει...

—Μα τι της έλειψε; Πες μου, τι της έλειψε; Εγώ για ποιον χτυπιέμαι μέρα-νύχτα. Γι' αυτήν χτυπιέμαι... Για να τη βγάλω αύριο στην κοινωνία μ' ένα όνομα...

—Έκανε ένα λάθος... Μην την αναγκάζεις να κάνει κι άλλα...

—Εγώ;!!! Εγώ που...

—Άστο, του κάνω. Άστο αυτό το «εγώ» κι «εγώ» γιατί, αν το καλοξετάσεις, θα δεις ότι δεν είσαι και τελείως άψογος πια...

—Τι λες, ρε προφέσορα;

Τον κοίταξα στα μάτια. Ξερόβηξε και κοίταξε αλλού.

—Τι να κάνω δηλαδή; Εσύ που είσαι ειδικός...

—Τίποτα, είπα. Άστην ήσυχη. Αυτό μόνο. Άστην ήσυχη. Μπορείς;

Ο Κλαδόπουλος άναψε τσιγάρο.

—Θα το προσπαθήσω, είπε. Μόνο να πιάσουμε τον Σαράντη, μην κάνει καμιά μαλακία και βγάλει στη φόρα τα ονόματα... οπότεν ζήτω που καήκαμε.

—Δεν θα το κάνει, είπα.

—Σου το 'πε εσένα θετικά;

Τον διαβεβαίωσα κι έφυγα νιώθοντας απείρως γεροντότερος κι αποκαρδιωμένος ως εκεί που δεν παίρνει άλλο.

Το να πεισθεί ο κύριος Λυκειάρχης να μην αποβάλει «δια παντός» τους παραπτωματίες ήταν πάλι άλλου παπά ευαγγέλιο και μόνο όταν του επέστησα την προσοχή στις συνέπειες που θα είχε ο ίδιος από τη δημοσιοποίηση ενός τέτοιου σκανδάλου φάνηκε να ηρεμεί.

—Δεν θα είναι και ότι καλύτερο για το βιογραφικό σας, να βγει προς τα έξω πως ένας τόσο μεγάλος αριθμός μαθητών σας κάνει χρήση ναρκωτικών, του είπα. Ο κόσμος, αλλά και οι προϊστάμενοί μας, θα σκεφτούν πως χάσατε τον έλεγχο.

—Έστω... Ας φανούμε για πρώτη και τελευταία φορά επιεικείς, αναστέναξε ο Κάβουρας. Πλην απαιτώ απ' όλους σας να χρησιμοποιήσετε το βαθμολόγιο ως μέσον σωφρονισμού και παραδειγματισμού.

—Μωρέ, θα τα τσακίσω εγώ, έννοια σου, υποσχέθηκε ο Πανουργιάς.

—Θα τρίβουν τα μάτια τους, σιγοντάρισε ο Πανάγος.

—Κι έτσι θα επανέλθουν στον ίσιο δρόμο, ειρωνεύτηκα.

—Και τι θέλετε, κύριε συνάδελφε, να τους πούμε και μπράβο από πάνω; γέλασε χαιρέκακα ο Πανουργιάς.

—Ωραία, είπα. Βλέπω ότι τα επιχειρήματα δεν έχουν

πέραση εδώ μέσα μιας και είναι αδύνατον να διαπεράσουν το χοντροκόκαλο γεροντικό σας καύκαλο. Θα σας το θέσω λοιπόν αλλιώς, μήπως και το καταλάβετε. Όποιος ξεφτιλισμένος από σας τολμήσει να χτυπήσει αυτά τα παιδιά στο βαθμό θα 'χει να κάνει μαζί μου.

—Τι θα κάνετε δηλαδή, κύριε συνάδελφε, θα μας δείρετε; σάρκασε ο Πανάγος.

—Θα σας σπάσω κυριολεκτικά τα παιδιά, υποσχέθηκα. Σας δίνω το λόγο μου πως μέχρι τον επόμενο Σεπτέμβρη θα πηγαίνετε στον καμπινέ με πατερίτσες.

Και βγήκα κοπανώντας την πόρτα πίσω μου.

Αργότερα ο Προκόπης, ο γυμναστής, ήρθε να μου σφίξει το χέρι γελώντας.

—Γειάσου, ρε μεγάλε! είπε. Τους έκανες να χεστούν πάνω τους τα κωλοφασισταριά του κερατά. Κανονικός Ζορρό, δικέ μου.

Η Πηνελόπη ήταν η μόνη που κατάλαβε και κάτι περισσότερο.

—Το πήρες απόφαση, έτσι; μου είπε. Η τελευταία σου χρονιά αυτή.

—Ναι, παραδέχτηκα. Η τελείως τελευταία. Αν είχα και την παραμικρή αμφιβολία ότι δεν κάνω για δάσκαλος τώρα ξέρω σίγουρα.

—Και τι θα κάνεις;

—Δεν έχω ιδέα, ομολόγησα. Κάτι είχα στο μυαλό μου, αλλά τώρα αρχίζουν όλα πάλι από το μηδέν.

Με κοίταξε σκεφτική.

—Ήταν και η δική σου, η Μίνα, με τα παιδιά που πιάστηκαν, έτσι; ρώτησε.

—Ναι, κι αυτό ομολογώ πως με ταρακούνησε. Πίστευα στο μυαλό αυτού του κοριτσιού.

Χαμογέλασε.

—Καταλαβαίνεις τώρα γιατί αποφεύγω να τα πλησιάσω τόσο κοντά; είπε. Η απογοήτευση είναι πάντα πολύ πιο δυνατή και συχνή από την αίσθηση πως κάνεις κάτι που πιάνει τόπο.

Είχε δίκιο; Δεν ήθελα ακόμη να το πιστέψω.

* * *

Τρεις μέρες αργότερα μια παρέα παιδιών με περίμενε στο σχολασμα λίγο πιο κάτω από το σχολείο. Όλοι τους ήταν συλληφθέντες παραπτωματίες.

—Κύριε καθηγητά, μπορούμε να σας πούμε;... είπε ένα ψηλό αγόρι της Γ' Λυκείου, που έπαιζε και καλό μπάσκετ.

—Είμαι όλος αυτιά, απάντησα.

Ο Γιώργος, όπως ήταν τ' όνομά του, ξερόβηξε, κοίταξε τους άλλους για να πάρει θάρρος —προφανώς οι άλλοι τον είχαν εκλέξει εκπρόσωπό τους— στο τέλος το αποφάσισε.

—Εεε... μάθαμε τι κάνατε για μας τις προάλλες στο συμβούλιο των καθηγητών..., είπε. 'Ντάξ'... έγινε εκεί μια στραβή... κάναμε λάθος... αλλά, έτσι και μας κοπανήσουν στο βαθμό... καταλαβαίνετε, να πούμε... Πάμε στις Πανελλήνιες κουτσοί.

Πήρε μια βαθιά ανάσα.

—Καλύτερα λοιπόν μια αποβολή εκεί... δυο-τρεις μέρες... δεν τρέχει τίποτα... 'ντάξ'... παρά η βαθμολογία...

—Δεν σκέφτονταν τριήμερη, του λέω. Ήθελαν να σας αποβάλουν δια παντός.

Τα παιδιά αλληλοκοιτάχτηκαν αλαφιασμένα.

—Δια... παντός!!!...

Χαμογέλασα.

—Εντάξει, είπα. Άλλαξαν γνώμη. Κι όσο για τη βαθ-

μολογία δεν πρόκειται να σας πειράξει κανείς, αν δεν τους δώσετε το δικαίωμα.

—Σίγουρα;

—Σίγουρα.

Είδα την ανακούφιση να ζωγραφίζεται στα πρόσωπά τους.

Ο Γιώργος κούνησε το κεφάλι του, αδέξιος στην εκδήλωση ευγνωμοσύνης, πήγε να φύγει... κοντοστάθηκε.

—Είναι αλήθεια ότι είπατε πως θα τους πλακώσετε στο ξύλο έτσι και κάνουν καμιά στραβή με τους βαθμούς; ρώτησε μ' ένα αβέβαιο χαμόγελο.

Μ' έπιασαν τα γέλια.

—Δεν φαντάζομαι να περιμένετε απάντηση; είπα και στράφηκα να φύγω.

—Κύριε καθηγητά...

—Τι πάλι;

—Είσαστε πολύ εντάξει μάγκας, είπε ο πιτσιρικάς. Μιλάμε... και γαμώ!... Ευχαριστούμε.

—Άντε ρε, ν' ανοίξετε κανένα βιβλίο μπας κι εμπλουτισθεί το λεξιλόγιό σας λίγο πάνω από τις τριάντα λέξεις που χρησιμοποιείτε τώρα, τους πρόγkηξα.

Γέλασαν. Ο Γιώργος μου 'δωσε το thumbs up.

—Πρώτος!... είπε. Respect!

Ένας ακόμα μελλοντικός Κλαδόπουλος υπό εκκόλαψη.

* * *

Η Μίνα ήρθε στ' απογευματινά μαθήματα πάλι μια βδομάδα αργότερα. Δεν είπε τίποτα και δεν της είπα τίποτα σχετικά με τα τελευταία γεγονότα. Τα Σαββατοκύριακα κόπηκαν.

Καθώς και οι ιδιαίτερες μας διαχύσεις.

* * *

Στο σχολείο η ατμόσφαιρα ήταν βαριά. Με εξαίρεση την Τατιάνα, την Πηνελόπη και τον Προκόπη δεν μου μιλούσε κανείς από τους «κυρίους συναδέλφους» —ούτε καν η Ελπινίκη. Έμαθα πως για μια ακόμη φορά ο Λυκειάρχης μου είχε κάνει δυσμενή αναφορά, ζητώντας παράλληλα να τεθώ πάραυτα σε διαθεσιμότητα (για αντισυναδελφική και αντιπαιδαγωγική συμπεριφορά) και για άλλη μια φορά το έγγραφο επιστρεφόταν ως «απαράδεκτον».

Θα τα 'χα βροντήξει από μόνος μου, αλλά δεν μου 'κανε καρδιά ν' αφήσω τα παιδιά βορά των θηρίων σε μια τόσο κρίσιμη περίοδο της ζωής τους. Άλλωστε πλησίαζε και η ώρα των εξετάσεων της Μίνας για τη γλώσσα κι αυτό ήταν η μόνη μου προτεραιότητα τη στιγμή αυτή.

Η μέρα είχε μεγαλώσει πολύ τώρα κι έτσι μπορούσα να φεύγω μετά το απογευματινό μάθημα για μεγάλους περιπάτους στην παραλία πασχίζοντας να βάλω σε μια τάξη το μυαλό μου. Το όνειρο του Παρισιού, εκ των πραγμάτων πλέον, είχε γίνει κομμάτια. Τι θα 'κανα από 'δώ και πέρα; Δεν είχα διάθεση για τίποτα. Η τελευταία ευκαιρία στη ζωή, που νόμισα πως μου δόθηκε, αποδείχτηκε σαπυνόφουσκα. Και ίσως να ήταν καλύτερα έτσι, αλλά... Τι θα έκανα; Πού θα πήγαινα; Πώς θα ζούσα χωρίς πόρους και εισοδήματα; Αυτά ήταν τα ερωτήματα που ζητούσαν επιτακτικά απάντηση και που δεν μπορούσα με κανέναν τρόπο να κουμαντάρω.

Απογοήτευση; Ναι, απέραντη, απύθμενη! Αβυσσαλέα!

Διέξοδος; Καμία.

Κι ο χρόνος να κυλάει απελπιστικά αργά...

Μια βδομάδα πριν από τις εξετάσεις της η Μίνα μου 'σκασε ξαφνικά το μαντάτο.

—Άλλαξα γνώμη για το Παρίσι, είπε.

Την κοίταξα χωρίς να καταλαβαίνω.

—Δεν είναι για μένα, συνέχισε. Το σκέφτηκα από 'δώ, το σκέφτηκα από κει... Δεν μου βγαίνει. Στόχευσα πολύ πιο ψηλά από κει που μπορώ να φτάσω. Ευτυχώς το κατάλαβα νωρίς.

Αυτή η μεταστροφή δεν με βρήκε εντελώς απροετοίμαστο. Κάτι μου έλεγε πως η αλλαγή της δεν είχε να κάνει μόνο με τα αισθήματά της απέναντί μου, ωστόσο, στο βάθος, ήλπιζα να κάνει η διαίσθησή μου λάθος.

—Φαντάζομαι πως είναι περιττό να προσπαθήσω να σε μεταπεισω, είπα.

—Τελείως περιττό. Πήρα την απόφασή μου. Αν τα καταφέρω στις Πανελλήνιες θα κοιτάξω να μπω στη Νομική της Αθήνας ή της Πάτρας, αν και απαιτούν πολύ ψηλό όριο. Μέχρι εκεί. Το Παρίσι τελείωσε.

Μα είχε τελειώσει πολύ πριν το συνειδητοποιήσεις, γλυκό μου κορίτσι!

Έκλεισα το λεξικό και τη γραμματική. Μια κίνηση που με πόνεσε.

—Δως μου ένα τσιγάρο, είπα.

—Πώς ξέρεις ότι καπνίζω; με ρώτησε ξαφνιασμένη.

—Το ξέρω.

Έβγαλε το πακέτο της και μου πρόσφερε.

—Εσύ όμως δεν καπνίζεις, παρατήρησε ανάβοντας μου το τσιγάρο.

—Καπνίζω τώρα.

—Εξ' αιτίας μου;

—Εξ' αιτίας μου.

Σηκώθηκα και πήγα ν' ανοίξω το παράθυρο. Χαρά θεού έξω.

—Στενοχωρήθηκες, ε;

Με κοίταζε με μια έκφραση γεμάτη τρυφερότητα. Μια έκφραση από τα παλιά.

—Πολύ, παραδέχτηκα.

—Δεν το 'θελα, είπε αγγίζοντας με στον ώμο. Ειλικρινά, είσαι ο τελευταίος άνθρωπος στον κόσμο που θα 'θελα να στενοχωρήσω. Όμως... σου είπα... Το σκέφτηκα πολύ. Και κατέληξα πως δεν είναι τελικά αυτό που ήθελα.

—Είναι η δική σου ζωή, αναστέναξα. Μόνο εσύ μπορείς ν' αποφασίσεις.

—Ακριβώς, είπε.

Κοντοστάθηκε διστάζοντας.

—Σκέφτηκα πάρα πολύ τον τελευταίο καιρό, είπε. Σκέφτηκα κι αυτό... αυτό που είχαμε οι δυο μας... Είχες δικιο όταν έλεγες πως δεν βγάζει πουθενά. Τώρα το βλέπω κι εγώ...

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Πάντως, ήταν υπέροχο, όσο κράτησε, συμπλήρωσε.

—Ναι, ήταν.

Έπεσε μια βαριά σιωπή. Πήγε να μαζέψει τα πράγματά της.

—Είναι και κάτι άλλο..., είπε διστακτικά.

—Πες μου.

Απέφυγε το βλέμμα μου.

—Μην πεις τίποτα του πατέρα μου ακόμα... Θα του το πω εγώ αργότερα.

Έξοχα!

—Καλά, είπα. Φρόντισε μόνο να μείνεις μακριά από τις καχοτοπιές.

Χαμογέλασε.

—Μη φοβάσαι γι' αυτό, είπε. Το πήρα το μάθημά μου.

—Εντάξει.

Στην πόρτα κοντοστάθηκε.

—Θα σε πείραζε να 'ρχομαι να σε βλέπω πότε-πότε, να μιλάμε; ρώτησε δειλά.

—Θα μου 'κανε μεγάλη χαρά, είπα.

—Τότε θα 'ρχομαι, είπε και βγήκε.

Exit Μίνα! Τέλος εποχής.

Μάζεψα τα βιβλία των γαλλικών και τα στοίβαξα σ' ένα ράφι. Δεν θα χρειάζονταν πια, αλλά δεν μου 'κανε καρδιά να τα πετάξω.

* * *

Κείνο το βράδυ βρέθηκα παρέα με τον Σαράντη, τον αστυνόμο, σ' ένα κουτούκι μ' ένα παλιό κασετόφωνο που έπαιζε βαριά, νταλκαδιάρικα λαϊκά.

«Εϊ, καπετάνιε... Θέλεις έναν ναύτη ακόμα;...», κλαψούριζε ο Στελάρας.

—Και τι λες να κάνεις, ρε μεγάλε, όταν σχολάσεις με το καλό από το κάτεργο; με ρώτησε σε μια στιγμή ο Σαράντης.

—Άκου..., είπα.

Ο Σαράντης έστησε αυτί στον κλαυθμό του λαϊκού βάρδου και χαμογέλασε.

—Τόσο πολύ, ρε δικέ μου; είπε. Μπάρκο κι έτσι; Τι έγινε; Ηθικόν μεδέν, να 'ούμ'...;

—Μηδέν, Σαράντη, παραδέχτηκα. Μηδέν κι ακόμα παρακάτω.

Μου 'βαλε άλλο ένα ποτήρι ρετσίνα.

—Το παρακάτω από το μηδέν παραπέμπει σε γχομενικές καταστάσεις, συμπέρανε με μεθυσμένη θυμοσοφία. Μόνο μια γχόμενα μπορεί να ρίξει κάτι αντράκια σαν την πάρτη μας τόσο χαμηλά. Μιλάω σωστά, ρε Άρη;

—Το ευαγγέλιο, Σαράντη... Το ευαγγέλιο!

—Έτσι είναι, οι πουτάνες... Τη μια σε πάνε βόλτα στο φεγγάρι, που λέει και το άσμα, και την άλλη σου δίνουν μια και πιάνεις πάτο. Μιλάω σωστά;

—Είπαμε, το ευαγγέλιο...

—Γαμώ την καψούρα μου γαμώ! φώναξε ο Σαράντης κάνοντας τους άλλους πελάτες ν' αναπηδήσουν. Πού 'σαι, κάπελα... βάλε ξανά το άσμα του Στελάρα για τον φίλο μου τον προφέσορα...

Κι άντε ξανά ο «καπετάνιος»...

—Με όλο το θάρρος της φιλίας μας, ψευδίζει ο αστυνόμος. Ο νταλκάς είναι καμιά από τις μαθητριούλες;... Με το μπαρδόν δηλαδή... δεν ρωτάω υπερεσιακώς... Από κατανόηση κι ενδιαφέρον ρωτάω.

—Μακάρι να 'ταν αυτό, ρε συ Σαράντη...

—Το οποίον;...

—Το οποίον πάει πίσω... πολύ πίσω, ρε φίλε...

—Και πόσο πίσω, ρε δικέ μου, μιλάμε;...

—Τριάντα και βάλε...

Ο Σαράντης χτύπησε την παλάμη του στο τραπέζι.

—Φτου! φώναξε. Τώρα μ' έστειλες, μεγάλε!... Μιλάμε... μ' έστειλες κανονικά, γαμώ την καψούρα μου!... Τι μου είπες τώρα, ρε προφέσορα;... Τριάντα χρόνια νταλκάς;... Όχι, ρε γαμώτο!... Όχι...

Δάκρυα κυλούσαν τώρα στα τραχιά του μάγουλα. Ο Σαράντης είχε πάθει.

—Πες μου, ρε μεγάλε..., ψέλλισε. Στείλε με κι άλλο...
Στρίψε το μαχαίρι το πούστικο στην πληγή... Τριάντα
χρόνια νταλκά, ο άνθρωπος!...

—Ήταν το ομορφότερο κορίτσι στον κόσμο..., άρχισα.

Τον πήγα στο σχολείο, τον περπάτησα στους δρόμους
της Αθήνας, στο Παρίσι, στη *Rue des Amants Perdus*, στη
Νάξο... πίσω στο Παρίσι... πίσω στην Αθήνα... στο τώρα...

Όταν τελείωσα το ταξίδι ο Σαράντης έκλαιγε μ' αναφι-
λητά κι εγώ του κρατούσα το πρίμο σεγόντο.

—Ξεφτιλισμένη κοινωνία! φώναξε ο αστυνόμος, τελείως
λιώμα τώρα. Αυτός είναι νταλκάς, ρε τσουτσέκια! Αυτό θα
πει ν' αγαπάς, ρε φλούφληδες!... Αυτό θα πει να 'χεις ζή-
σει...

Έβγαλε το πιστόλι του και το κοπάνησε πάνω στο τρα-
πέζι.

—Φεύγουμε, ρε φίλε; μου λέει. Τι φτουράει η πουτάνα η
ζωή χωρίς το ένα κορίτσι, ρε;... Φεύγουμε τώρα, ρε;... Ζή-
σαμε.

—Φεύγουμε, φωνάζω.

Ο κάπελας, τρομοκρατημένος, ορμάει και βουτάει το
όπλο από το τραπέζι.

—Φέρτο πίσω, ρε φλούφλη, του φωνάζει ο Σαράντης
προσπαθώντας, ανεπιτυχώς, να σηκωθεί από την καρέκλα
του. Εγώ κι ο φιλάρας μου απόψε φεύγουμε...

Ήρθε να μας παραλάβει το περιπολικό.

Όταν συνήλθα είχε ήδη ξημερώσει. Το πρώτο που αντί-
κρισα ήταν η Ξένια, η μπατσίνα, που με ατένιζε χαμογε-
λώντας.

—Τι..., άρχισα να λέω, αλλά η σουβλιά στο κεφάλι μου
'κοψε την ανάσα.

—Άντρες! σχολίασε η Ξένια γελώντας. Δυο ποτηράκια
και τέζα.

Πήρε μια κομπρέσα από ένα μπωλ με νερό και μου την απίθωσε στο μέτωπο.

Βρισκόμουν στο κρεβάτι μου, χωρίς ρούχα, σκεπασμένος με μια ελαφριά κουβέρτα. Η πολισιμάννα είδε την έκφρασή μου κι έβαλε τα γέλια.

—Έννοια σου κι έχουμε ξαναδεί άντρες, είπε. Τόσο τύφλα που να θέλουν να τινάξουν τα μυαλά τους στον αέρα βέβαια σπάνια. Και καλά εσύ, με τον νταλκά σου... αλλά αυτός ο έρμος, ο αστυνόμος, τι σου χρώσταγε και κόντεψες να τον πάρεις μαζί, άναυλο;

Μια-μια οι χθεσινοβραδινές εικόνες άρχισαν να παραλαύνουν μπροστά στα μάτια μου, συνοδεία Καζαντζίδη.

Ωχ!

—Εσύ μ' έφερες εδώ; ρώτησα αδύναμα.

—Δεν λες καλά που ήμουν υπηρεσία!... Και δεν ήταν παίξε-γέλασε να σας κουμαντάρουμε και τους δυο... πίστεψέ με.

—Ευχαριστώ.

—Τον θεό.

Σηκώθηκε.

—Ξεκουράσου, είπε. Θα έρθω μετά να σου φέρω μια σούπα, να στανιάρεις.

—Το σχολείο!... βόγκηξα.

—Σαββατιάτικα; γέλασε η Ξένια. Τυχερός είσαι... Άντε, γεια...

Στην πόρτα κοντοστάθηκε.

—Ποιες είναι η Κατερίνα και η Χριστίνα; ρώτησε. Δεν σταμάτησες όλη νύχτα να τις ζητάς.

Κοκκίνισα ολόκληρος. Κούνησε το κεφάλι της, χαμογέλασε και βγήκε.

Βυθίστηκα σ' έναν βαθύ λήθαργο από τον οποίο μ' έβγαλε ο ερχομός της Ξένιας. Μαζί της, φρέσκος-φρέσκος, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα, ο... Σαράντης!

—Ρε μαλακιστήρι, κόντεψες να με σκοτώσεις με τις μαλακίες σου χθες βράδυ, φώναξε.

—Εσύ έβγαλες το πιστόλι, για «να φύγουμε», του θύμισα.

—Και τι να 'κανα, ρε αρχίδι! ανέκραξε ο αστυνόμος. Αφού μ' έστειλες με τις μαλακίες σου... το «ομορφότερο κορίτσι στον κόσμο» και τα σάπια... Μην ξεράσω!... Τι να γίνει... τυγχάνουμε κι αισθηματίες άντρες...

—Όσο γι' αυτό..., γέλασε η Ξένια και μ' ανασήκωσε στα μαξιλάρια, να φάω τη σούπα μου.

Ο Σαράντης πέταξε το πηλίκιο στο τραπέζι και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

—Δεν ξέρω πώς το κάνεις, ρε μπαγάσα, και τρέχουν όλα τα γκομενικά από πίσω σου, αναστέναζε. Να, η Ξενούλα για παράδειγμα... Δυο χρόνια την έχω από κοντά και δεν λέει να μου καθίσει... Ενώ εσύ, να πούμε, όλη τη νύχτα την είχες δικιά σου.

—Για ρώτα τον πού ταξίδευε όλη νύχτα..., γέλασε η Ξένια.

—Άσε, ξέρω..., αναστέναζε ο Σαράντης. Ευτυχώς, δεν έχω φέρει το όπλο μαζί.

Κάθισαν για λίγο σαχλαμαρίζοντας και φροντίζοντας με και μετά σηκώθηκαν να φύγουν. «Έχουμε και υπερεσία, έτσι...;».

—Είσαι καλά, ρε; με ρώτησε ο Σαράντης χαμηλόφωνα. Γιατί χθες σε φοβήθηκε το μάτι μου.

—Και για να με φέρεις στα ίσια μου ήθελες να μου τη μπουμπουνίσεις στο δοξαπατρί, χαμογέλασα. Καλά είμαι...

Το ξέσπασμα μου 'κανε καλό.

Στράφηκα στην Ξένια.

—Σ' ευχαριστώ, είπα. Και... συγγνώμη...

—Συχωρεμένος, χαμογέλασε και βγήκε.

Αποκοιμήθηκα πάλι για λίγο. Μετά έκανα ένα μπάνιο, να διώξω τη φρίκη της νύχτας από πάνω μου κι αφέθηκα να πέσω και πάλι στο κρεβάτι εξουθενωμένος.

Γύρω στις πέντε είχα έναν απρόβλεπτο επισκέπτη.

Η Κάτια μπήκε με τον αέρα κυρίας του σπιτιού, αμπάρωσε την πόρτα πίσω της, έκλεισε τα παντζούρια, γδύθηκε και ήρθε να χωθεί κάτω από τα σκεπάσματα κοντά μου.

—Τι μου είπε η Ξένια; ρώτησε. Τι ήταν αυτές οι μαλακίες πάλι; Το 'χεις χάσει τελείως πια;

Η επαφή του λαχταριστού κορμιού της πάνω μου με ηλέκτρισε. Είχα ξεχάσει πόσο απίστευτα επιθυμητό ήταν αυτό το κορίτσι!

—Είχαμε πει, δικαιολογήθηκα.

—Και ιδού τ' αποτελέσματα!

—Εγώ είμαι ο δάσκαλος, μουρμούρισα. Εγώ πρέπει να κάνω κήρυγμα.

—Τότε πες μου πως κακώς βρίσκομαι εδώ, να τα μαζέψω και να φύγω, είπε χαμογελώντας.

—Μάζεψέ τα και φύγε...

—Α, όχι έτσι... Πιο πειστικά.

—Δεν έχω το κουράγιο... Ούτε για να σε βρίσω...

—Τότε κάτσε φρόνιμος και μη μιλάς.

—Κι αν ξανάρθουν οι πολισμάνοι;

—Δεν θα ξανάρθουν. Είπα στην Ξένια πως θα 'μαι εγώ εδώ.

—Α, πολύ ωραία! Ο επόμενος επισκέπτης θα 'ναι ο εισαγγελέας!

—Μη φοβάσαι κι έχω αμπαρώσει.

—Τώρα μάλιστα!...

Στριμώχτηκε πιο σφιχτά πάνω μου.

—Κοιμήσου, είπε. Δεν ήρθα να σε βιάσω. Για να σε δω ήρθα.

—Έτσι;!!!

—Με το θάρρος της παλιάς μας φιλίας, γέλασε η Κάτια.

Την αγκάλιασα κι έκλεισα τα μάτια μου. Ένιωθα καλά. Παράδοξα καλά.

Όταν ξύπνησα είχε νυχτώσει και η Κάτια είχε φύγει.

Βγήκα να καθίσω έξω, στο πεζούλι. Ένα λειψό μισοφέγγαρο ταξίδευε τεμπέλικα στον έναστρο ουρανό.

Ο θόρυβος της μηχανής ενός σκούτερ μ' έφερε πίσω. Η Ξένια ήρθε να καθίσει δίπλα μου ακουμπώντας ένα τάπερ στα γόνατά μου.

—Σου 'φερα κάτι να φας, γιατί με τη σούπα μόνο δεν τη βγάζεις, είπε.

—Πάλι; διαμαρτυρήθηκα.

—Πάλι.

Σηκώθηκε, μπήκε στο σπίτι σαν νοικοκυρά κι επέστρεψε μ' ένα πηρούνι και μια πετσέτα. Άνοιξε το τάπερ... πατάτες και φασολάκια γιαχνί.

—Τρώγε, διέταξε.

Υπάκουσα πειθήνια. Το φαγητό ήταν έξοχο!

—Ήρθε η Κάτια το απόγευμα; ρώτησε.

—Ναι... Μ' έβαλε να κοιμηθώ.

Γέλασε.

—Απίθανο κορίτσι, είπε. Απίθανο! Σου 'χει φοβερή αδυναμία ξέρεις... Και δεν μιλάω περί γκομενικά, που δεν μου πέφτει λόγος —εξόν κι αν λάβω εντολή εισαγγελέως... Σαν άνθρωπο εννοώ. Λέει ότι δεν υπάρχουν άνθρωποι σαν ελόου σου στον πλανήτη Γη.

—Κι εγώ της έχω αδυναμία, είπα. Είναι τελείως ξεχωριστό παιδί.

—Δεν είναι παιδί, είναι γυναίκα, διόρθωσε η Ξένια. Όχι όμως και για τον εισαγγελέα. Γι' αυτό σου λέω... Πρόσεχε! Υπάρχουν άτομα εδώ πέρα που δεν θέλουν να σε δουν ούτε ζωγραφιστό.

Δεν χρειαζόταν να ρωτήσω ποια ήταν αυτά τα άτομα. Ήξερα.

—Από την άλλη μεριά υπάρχουν άλλοι που θα πέφταν στη φωτιά για την πάρτη σου, συνέχισε. Και μιλάω για άτομα που ούτε πάει ο νους σου.

—Όπως εσύ για παράδειγμα; την πείραξα.

Έβαλε τα γέλια.

—Μωρέ μεγάλη ιδέα έχεις για τον εαυτό σου, είπε. Επειδή δηλαδή σε είδα ξεβράκωτο νομίζεις πως θαμπώθηκα;

—Πλάκα κάνω, Ξένια.

—Το ξέρω, είπε χαμογελώντας. Αλλά ναι, μπορείς να με συμπεριλάβεις σ' αυτούς που σε πάνε, όπως και τον αστυνόμο άλλωστε.

Ακούμπησα το άδειο τάπερ δίπλα, στο πεζούλι.

—Αλήθεια... Γιατί φρικάρισε έτσι χθες βράδυ; ρώτησα.

Κούνησε το κεφάλι κι άναψε τσιγάρο. Μου το 'δωσε κι άναψε ένα άλλο για την ίδια.

—Τον άγγιζες χωρίς να το καταλάβεις στο ευαίσθητο του σημείο, είπε. Κοίτα... μη σου ξεφύγει κουβέντα... Δεν το 'μαθες από μένα... Άλλωστε, υποτίθεται πως εγώ δεν το ξέρω...

—Τι πράγμα;

—Χρόνια πίσω, όταν ο Σαράντης ήταν παληκαράκι είκοσι χρονών, αγαπούσε ένα κορίτσι από το χωριό του και κείνη τρελή και παλαβή γι' αυτόν. Μη μπορώντας να κάνουν αλλιώς τα δυο παιδιά κλέφτηκαν κι έφυγαν όσο πιο μακριά μπορούσαν. Δυστυχώς γι' αυτούς τους βρήκαν τ' αδέρφια της κοπέλας, έδειραν τον Σαράντη μέχρι αναισθησίας, τον παράτησαν για σκοτωμένο στην ερημιά και φέραν την αδερφή τους πίσω στο χωριό, να την παντρέψουν με το ζόρι μ' έναν γερο-παραλή. Το βράδυ του γάμου το κορίτσι έπεσε πάνω σ' ένα τραπέζομάχαιρο και μέχρι να την παν στο νοσοκομείο ξεψύχησε. Τυπική επαρχιακή ιστορία θα μου πεις, αλλά όταν συμβαίνει σε σένα σε σημαδεύει για όλη σου τη ζωή. Την κοπέλα τη λέγαν Κατερίνα. Κατάλαβες τώρα;

Ήταν ευτύχημα που στο σκοτάδι δεν μπορούσε να διακρίνει τα μάτια μου που θόλωσαν όλως με μιας.

—Και γιατί η οικογένεια της αντέδρασε μ' αυτόν τον τρόπο; ρώτησα μουδιασμένος, για να πω κάτι.

—Υπήρχε ένα πρόβλημα, αναστέναξε η Ξένια. Βλέπεις, η Κατερίνα και ο Σαράντης ήταν πρώτα ξαδέρφια.

7) Ο Άσσος των Γηπέδων

Ο Λευτέρης Γεωργούτσος ήταν τοπικός ήρωας πρώτου μεγέθους. Απόφοιτος Δημοτικού, πριν η φοίτηση στο Γυμνάσιο γίνει υποχρεωτική, στήριξε το μέλλον του –κι άριστα έπραξε– στη δεξιοτεχνία του με τη «στρογγυλή θεά», που τόσα και τόσα παιδιά σαν αυτόν κατά καιρούς ξελάσπωσε. Τυχερός, επειδή το ταλέντο του ανιχνεύτηκε νωρίς από τους ειδικούς, βρέθηκε ν' ανεβαίνει τις βαθμίδες της τέχνης του μια-μια έως ότου κατέληξε στα ρόστερ μεγάλων ομάδων του Κέντρου, όχι σαν πρώτη επιλογή, αλλά πάντως σαν χρήσιμο εναλλακτικό εργαλείο. Τεράστια καριέρα δεν έκανε ποτέ, αλλά αυτό μικρή σημασία είχε για τους κατοίκους της Τερψιθέας, που έβλεπαν ένα δικό τους παιδί να διαπρέπει, ανεβάζοντας τους κι αυτούς μια σκάλα παραπάνω, αφού μπορούσαν να καυχηθούν στις παρέες τους πως «ο Γεωργούτσος είναι γειτονάκι μου». Τώρα, στη δύση της καριέρας του, ο άσος των γηπέδων, όπως τόσοι και τόσοι συνάδελφοί του, είχε επιστρέψει στα πατρώα, καταδεχόμενος να παίζει στη μεγάλη ομάδα της Καλαμάτας «για να κολλήσει τα ένσημα που του έλειπαν». Αυτό τον έκανε να επισκέπτεται συχνότατα το χωριό του με την απαστράπτουσα BMW και να κάνει το κομμάτι του στους χωριανούς πίνοντας τη φραπεδιά του με ύφος χιλίων πιθήκων στο «Kapris».

Χαμηλοκώλης και κοντοπόδαρος, με αφύσικα ψηλό θώρακα, είχε μια φάτσα που δικαίωνε πανηγυρικά τον Δαρβίνο, πλασιωμένη από μια τεχνηέντως φουντωτή λιγδιάρικη κόμη, αποτελούσε το άπιαστο όνειρο του ντόπιου κοριτσόκοσμου.

Αυτόν τον απίθανο έμελλε να γνωρίσω από κοντά, τελείως απροειδοποίητα, ένα απόγευμα που έπινα ανύποπτος τον καφέ μου στο «Karpis». Είχαν μαζευτεί πολλά από τα παιδιά του σχολείου από νωρίς κείνη τη μέρα κι εγώ στη γωνία μου ήμουν ένας τέλειος αναχρονισμός. Ετοιμαζόμουν να την κάνω διακριτικά όταν βλέπω ξαφνικά τη Μίνα να έρχεται καταπάνω μου σέρνοντας από το χέρι τον εν λόγω τσικλεβέντη.

—Κύριε καθηγητά, να σας γνωρίσω τον φίλο μου τον Λευτέρη, μου λέει αστράφτοντας με καμάρι.

—Γεωργούτσος, μου συστήνεται ο μπαλαδόρος προτείνοντας το ελεύθερο χέρι του σε χειραψία, ενώ η χοντρή αλυσίδα στον καρπό βρόνταγε επιβλητικά.

Χαρήκαμε (λέμε τώρα...) αμοιβαίως.

—Ο Λευτέρης είναι διάσημος ποδοσφαιριστής, μου αναγγέλλει η Μίνα.

—Γεωργούτσος, αν έχετε ακουστά, επαναλαμβάνει με καμάρι ο στραβοκάνης.

—Ο γνωστός Γεωργούτσος; τον τσιγκλίζω εγώ.

—Ο ίδιος.

Και βγάζοντας από την κωλότσεπη μια φωτογραφία υπογεγραμμένη με μαρκαδόρο μου τη δίνει γενναιόδωρα.

—Έτσι, για ενθύμιο, μου λέει μ' ένα στραβό χαμόγελο.

—Θα τη βάλω στο εικονοστάσι, του υπόσχομαι. Δίπλα στον Άγιο Φραγκίσκο της Ασίζης.

Ο ιδιοφυής δεν το 'πιασε.

—Ε, όχι και δίπλα στον Άγιο..., λέει σεμνά.

Κοιτάζω τη Μίνα. Είχε συννεφιάσει.

—Καθίστε, λέω για να την εξευμενίσω. Τι θα πάρετε;

—Α, όχι, διαμαρτύρεται ο μπαλαδόρος φέρνοντας το γεμάτο δαχτυλίδια χέρι στην καρδιά. Πρώτη φορά που γνωριζόμαστε... το κέρασμα είναι δικό μου.

Φωνάζει την Αγγελικούλα μ' ένα σφύριγμα και μια στράκα των δαχτύλων.

—Πού 'σαι, μωρό... Τρία από «το δικό μου»... Περιποιημένα.

Κλαδόπουλος σε γηπεδική έκδοση!

—Λοιπόν, τι νέα, πώς πάει; με ρωτάει με αποπλιστική οικειότητα αράζοντας φαρδύς-πλατύς στην πολυθρόνα (αφήνοντας τη Μίνα να ψάχνει για καρέκλα).

—Ησυχία, του λέω. Τα δικά σου.

—'Ντάξ'... Τα γνωστά... Μπάλα, μπίζνες, σουλάτσο... Όλα cool.

Η Αγγελική φέρνει τρία ουίσκυ «περιποιημένα». Ο τυπάκος σηκώνει το ποτήρι του με το μικρό δαχτυλάκι στον αέρα.

—Χάρηκα, μου λέει.

—Αμ εγώ...!

Αγριοκοιτάζω τη Μίνα που πάει να δοκιμάσει το ουίσκυ της. Με αγνοεί. Της το παίρνω από τα χέρια και φωνάζω την Αγγελική.

—Αγγελική μου, κάνε μου τη χάρη, της λέω. Δώσε αυτό σε κάποιον ενήλικο και φέρε έναν χυμό για τη Μίνα.

Η Μίνα έχει γίνει παπόρι. Ο μπαλαδόρος καγχάζει.

—Καλά σου λέει ο κύριος προφέσορας, ρε μωρό, της λέει. Από τώρα στις καταχρήσεις; Σε λίγο θα μας ζητήσεις και μαύρη, που λέει ο λόγος.

Και γυρνώντας σε μένα...

—Η Μίνα μου 'χει πει τα πάντα όλα για την πάρτη σας, κύριε καθηγητά, μου λέει. Της έχεις βάλει τα δυο πόδια σ' ένα παπούτσι και πολύ καλά της κάνεις, καθόσον πρέπει να μαθαίνει από μικρή στην πειθαρχία. Εμένα που με βλέπεις...

Χτυπάει το κινητό του... Ringtone «Ένα λεπτό περιπτερά...». Μας κάνει νόημα «μισό...» και απαντά.

—Έλα, ρε μαλάκα!... Τι έγινε;... Τι σου 'πε;... Να του πεις να πάει να γαμηθεί, ο χοντρομαλάκας... Όχι, όχι... Να πάει να γαμηθεί... Μια κατοσταρού ακατέβατα... Έτσι;... Ναι, ρε... Αφού είπαμε... Πού;... Όχι, ρε... εδώ είμαι, με το μωρό... Όχι, ρε μαλάκα... όχι μ' αυτό το μωρό... Τώωωρα!... πάει, σκόλασε... Ναι, ρε μαλάκα, άμα λέμε μια κουβέντα... Ναι, εκατό να του πεις... Οκέϋ... Μιλάμε... Φιλάκια...

Κλείνει το τηλέφωνο και το ακουμπάει στο τραπέζι.

—Ο ατζέντης μου, δικαιολογείται. Μπίζνες.

Δεύτερο τηλεφώνημα. Κι άλλο νόημα «μισό».

—Έλα, μαλάκα... τι έκανες;... Ποιο;... την SXL750SA;... Όχι, ρε μαλάκα... την SX;!!!... Ναι... ενδιαφέρομαι... Πόσο;... Καλά... πες του να πάει να γαμηθεί... Όχι, ρε... αν είναι από έτσι πάω και στην αντιπροσωπεία... Ναι... 'ντάξ'... ενδιαφέρομαι... Για κοίταξέ το... Μιλάμε... Φιλάκια...

«Sorry» πάλι... γουλιά ούϊσκυ...

—Προσπαθώ να ξεφορτωθώ το σαραβαλάκι, μου εξηγεί δείχνοντας την παρκαρισμένη αστραφτερή BMW. Έχω βάλει στο μάτι μια Porsche ευκαιρία. Εσύ κύριε Άρη, τι ρόδα τσουλάς;

—Δυστυχώς δεν διαθέτω ρόδα, απαντάω μαγκωμένος.

—Δεν διαθέτεις ρόδα;!!!...

Κινητό... «Μισό»...

Κοιτάζω τη Μίνα. Τον ατενίζει με λατρεία. Μα τι παθαίνουν οι έξυπνες γυναίκες όταν διαλέγουν άντρες; Ο Γεωργούτσος μιλάει μ' έναν άλλο «μαλάκα»... Γιατί όλο αυτό το σκηνικό μου κάνει déjà vu;

Σηκώνομαι να φύγω. Η Μίνα μου χαμογελάει. Ο μπαλαδόρος ούτε που το παίρνει είδηση. Διαπραγματεύεται ζάντες.

* * *

Ηθικό μηδέν. Απόγευμα στην παραλία... Καμιά όρεξη για τίποτα. Ούτε καν για διάβασμα.

—Α, το φαντάστηκα πως θα σ' έβρισκα εδώ...

Η Μίνα έρχεται να καθίσει δίπλα μου στην άμμο.

—Γεια, μου λέει.

—Καλώς την, απαντώ. Πώς από τα μέρη μας;

—Σε πεθύμησα, μου λέει γελώντας.

—Θαυμάσια!

Πετάει ένα βότσαλο στη θάλασσα.

—Λοιπόν; ρωτάει. Πώς σου φάνηκε ο Λευτέρης;

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου! Η Μίνα ρωτάει εμένα πώς μου φάνηκε ο άνθρωπος του Νεάντερταλ;!!!

—Ομιλητικός, λέω.

Γελάει.

—Ναι, δεν είναι γλύκας;! Να σκεφτείς ακόμα κι ο πατέρας μου, που συνήθως δεν τους πάει τους φίλους μου, τον έχει πάρει με καλό μάτι.

Αλίμονο! Βρήκε ο γύφτος τη γενιά του...

—Ε, άμα τον πήρε ο πατέρας σου με καλό μάτι τότε είμαστε σε καλό δρόμο, λέω.

Με κοιτάζει δύσπιστα.

—Τώρα εσύ με δουλεύεις..., λέει. Δεν σου άρεσε. Γιατί;

—Εσύ γιατί λες;

Χαμογελάει κοχέτικα.

—Γιατί ζηλεύεις μήπως; λέει.

—Και ποιος δεν θα ζήλευε; Αλλά κάμε μια ακόμη προσπάθεια...

—Γιατί δεν είναι μορφωμένος; αγριεύει η Μίνα. Και τι σημασία έχει; Δεν είναι η μόρφωση το παν στον άνθρωπο. Υπάρχει κι ο ψυχικός κόσμος...

—Κι έχει ο Γεωργούτσος ψυχικό κόσμο;

Έχει πεισμώσει.

—Έχει και παραέχει. Κι εμένα μ' αρέσει έτσι αν θες να ξέρεις... γιατί είναι αυθεντικός.

Παρέμεινα σιωπηλός.

—Όταν δεν λες τίποτα είναι επειδή δεν συμφωνείς, είπε. Σε ξέρω πια σαν την κάλπικη δεκάρα.

Την κοίταξα καλά-καλά.

—Μίνα, είπα. Το ξέρεις πως σε συμπαθώ πολύ και κάτι παραπάνω. Παρά τα λάθη που κάνεις το ένα πίσω από τ' άλλο εξακολουθώ να πιστεύω πως έχεις ξεχωριστές δυνατότητες. Μ' αυτή την έννοια κι απ' αυτή την οπτική γωνία και μόνο με θλίβει όταν σε βλέπω να αδικείς και να χαρμίζεις τον εαυτό σου.

Σηκώθηκε και τίναξε την άμμο από το τζην της.

—Ναι, είδαμε τι ωραία τα κατάφερες κι ελόου σου, που είχες δυνατότητες και δεν τις χαράμισες, είπε.

Γύρισε να φύγει, αλλά ξαφνικά, σαν ν' άλλαξε γνώμη, γονάτισε δίπλα μου και μ' αγκάλιασε.

—Ξέχασε το, είπε φιλώντας με απανωτά. Είμαι μια ηλίθια! Σε παρακαλώ... Δεν το εννοούσα έτσι... Δεν το εννοούσα καθόλου έτσι...

Της χείδεψα τα μαλλιά και σηκώθηκα τραβώντας την μαζί μου.

—Το ξέρω, είπα. Μη νιώθεις άσχημα... Δεν το κρατάω αυτό...

—Είχα θυμώσει... Ήθελα να σε πληγώσω... Δεν το εννοούσα.

—Σου είπα... Το ξέχασα...

—Αλήθεια;

—Αλήθεια.

—Είμαστε πάντα φίλοι; ρώτησε.

—Τώρα είμαστε και πάλι στο «σχεδόν», είπα χαμογελώντας.

Γέλασε.

—Καλά να πάθω, είπε. Πήγα γυρεύοντας.

Περπατήσαμε ως τον δρόμο, όπου είχε αφήσει το καινούργιο της ποδήλατο.

—Με γεια, της λέω.

—Μου το πήρε ο πατέρας μου, εξήγησε. Του είπα πως διακόψαμε τα μαθήματα και πως θα δώσω Πανελλήνιες για τη Νομική... ή όπου μπω... κι ενθουσιάστηκε.

Μα πώς να μην ενθουσιαστεί ο άνθρωπος; Με το δικίο του!

* * *

Δευτέρα πρωί έφτασε στο σχολείο ένας φάκελος για μένα με courier. Μέσα είχε ένα φύλλο χαρτί και μια τραπεζική επιταγή για 300.000 ευρώ!

Το σημείωμα ήταν σύντομο.

«Εξακολουθεί να μην είναι δίκαιο, αλλά εκτιμώντας τη χειρονομία σου πείσαμε τον Κώστα να μοιραστούμε μαζί σου τα μετρητά που άφησε ο σκατόψυχος. Αφαιρώντας φόρους και έξοδα αναλογούν σε 300.000 στον καθένα μας.

Με αγάπη, Κατερίνα και Χριστίνα»

Το ίδιο απόγευμα τηλεφώνησα στη Χριστίνα, από το «Kapris». Ευτυχώς βγήκε η ίδια, αντί του Σαρολόγου.

—Ήταν το λιγότερο, είπε. Μην το συζητάμε γιατί νιώθω πάρα πολύ άσχημα.

—Είσαι καλά, Χριστίνα μου; ρώτησα.

—Θα είμαι αν σε ξαναδώ σύντομα, είπε. Δεν μπορείς να φανταστείς τι ήταν για μας να σε δούμε, έστω για τόσο λίγο, έστω κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, μετά από τόσα χρόνια.

—Και για μένα, είπα.

—Μην αφήσεις να περάσει άλλος τόσο χρόνος...

—Όχι. Αυτή τη φορά...

Δεν μπορούσα να τελειώσω τη φράση μου.

—Κοίτα, ήρθε διστακτική η φωνή της Χριστίνας. Όταν μπορέσεις... πάρε την Κατερίνα. Από κείνο το βράδυ είναι αναστατωμένη.

—Είναι εκεί, μαζί σου; ρώτησα με χτυποκάρδι.

—Όχι, έφυγε για το Παρίσι, είπε. Αλλά θα επιστρέψει σύντομα.

Έκανε μια μικρή παύση.

—Χωρίζει, είπε. Επιτέλους!

Σαν υπνοβάτης πήγα γραμμή στην αστυνομική διεύθυνση.

—Θέλω να κάνω ένα τηλεφώνημα, είπα του Σαράντη.
Μου έδειξε τη συσκευή στο γραφείο με μια πλατιά κίνηση.

—Σ' ένα κινητό στο Παρίσι, συμπλήρωσα.
Τινάχτηκε όρθιος σαν ελατήριο.

—Μιλάμε για...;
Έκανα «ναι» με το κεφάλι.

—Ελεύθερα, μου λέει ο Σαράντης μ' ένα χαμόγελο ως τ' αυτιά. Μίλα όση ώρα θες, κερνάει η υπερεσία.
Στην πόρτα κοντοστάθηκε.

—Το μπιστόλι δεν στ' αφήνω, είπε. Αλλά άπαξες και χρειαστεί βάλε μια φωνή κι αναλαβαίνω εγώ.

Η φωνή της Κατερίνας ήρθε καθαρή, σαν να ήταν στο διπλανό δωμάτιο.

—Αιό?...
—Κατερίνα;...
—Άρη;!!!... Άρη μου...

Μιλήσαμε κι εγώ δεν ξέρω πόση ώρα. Ούτε τι είπαμε δεν ξέρω. Στο τέλος με ρώτησε.

—Μ' αγαπάς;
—Το ξέρεις... δεν το ξέρεις; απάντησα.
—Ναι, αλλά μ' αρέσει να μου το λες.
Και μ' έστειλε χιλιάδες χρόνια πίσω.

* * *

Τρεις βδομάδες πριν από τις Πανελλήνιες ο Γιώργος Καρδάκης, το ψηλό αγόρι από την υπόθεση του περιβόητου πάρτυ, με περίμενε έξω από το σχολείο στο σχολάσμα.

—Κύριε Ιακωβίδη, μπορώ να σας μιλήσω λίγο; ρώτησε μισοκακόμοιρα.

—Τι έκανες πάλι; γέλασα.

—Τίποτα, μουρμούρισε το παιδί. Δηλαδή... έτσι νομίζω...

Αρχίσαμε να περπατάμε μαζί.

—Έχω μια απορία, μου λέει το αγόρι. Αλλά δεν ξέρω πώς να τη διατυπώσω...

—Με δικά σου λόγια κι ας ελπίσουμε πως οι τριάντα λέξεις του λεξιλογίου σου θα φτάσουν, τον πείραξα.

—Μάλιστα...

Ξερόβηξε.

—Ας πούμε πως έρχεται μια γκό... ένα κορίτσι... και σας λέει «ξέρεις κάτι;... είμαι έγκυος...»...

Ωχ!

—Αλλά εσείς... λέμε... είχατε κάνει φάση μαζί και στο έτσι... αλλά όχι μόνο εσείς... Καταλαβαίνετε;

Αναστέναξα.

—Να καταλάβω δηλαδή ότι το εν λόγω κορίτσι είναι κομμάτι ζωηρό και ως εκ τούτου συνηθίζει να πηγαίνει από 'δώ κι από κει περί το πονηρόν; ρώτησα.

—Όχι, αντίθετα... Μιλάμε για καλό κορίτσι... αλλά, ας υποθέσουμε πως... ε, μια φορά... έκανε φάση με πολλούς...

Του έριξα ένα λοξό βλέμμα.

—Μιλάμε για παρτούζα δηλαδή; Όπως τη φορά που σας έκαναν τσακωτούς με το χόρτο;

Το αγόρι έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα.

—Το... το ξέρετε; ψέλλισε.

—Το ξέρω, είπα. Λοιπόν, άσε τις παραβολές και γίνε συγκεκριμένος. Ένα από τα βλαμμένα που έλαβαν μέρος στο πάρτυ έρχεται και σου λέει πως είναι έγκυος. Γιατί σ' εσένα ειδικά;

Ανασήκωσε τους ώμους του με απορία.

—Δεν ξέρω..., είπε. Μπορεί να ντρεπόταν τους άλλους.

—Με πόσους πήγε κείνο το βράδυ δηλαδή; ρώτησα.

—Πού να ξέρω... πάνω στο γα... εεε... καταλαβαίνετε... Δεν μέτραγα. Με όλους μάλλον... Σε μια φάση την πήραμε και δυο μαζί... εγώ από...

—Καλά, δεν χρειάζονται ανατριχιαστικές λεπτομέρειες, τον έκοψα. Δεν χρησιμοποιούσατε προφυλακτικά, ρε;

—Χρησιμοποιούσαμε, διαμαρτυρήθηκε το παληκαράκι. Αλλά τώρα... πάνω στο... καταλαβαίνετε... μπορεί να ξέφυγε και κανένα... μπορεί και να μη βάλαμε...

—Όταν εσύ έβγαζες τα μάτια σου με το κορίτσι φορούσες προφυλακτικό; ρώτησα.

Πήρε μια δυστυχισμένη έκφραση.

—Πού να θυμάμαι, κύριε καθηγητά; είπε. Σε μια φάση μπορεί και να μας τελείωσαν... αλλά πλην όμως εγώ τραβιέμαι πάντα γιατί μ' αρέσει να...

—Άρα φασκεοκουκούλωτα, μουρμούρισα. Μπορεί να 'σουν εσύ, μπορεί κάποιος άλλος... τρέχα γύρευε! Είσαι σίγουρος πως το κορίτσι είναι έγκυος;

—Εεεε... έχει καθυστέρηση λέει...

—Πόσο καθυστέρηση;

—Δυο μήνες.

—Γαμώτο! Το 'χει πει στους γονείς της;

—Να το πει στον Κλαδόπουλο; Θα τη σκοτώσει!

—Για τη Μίνα μιλάμε, ρε;

Ο τυπάκος έσκυψε το κεφάλι του ταπεινά.

—Ε, ναι...

Περπατήσαμε για κάμποσο σιωπηλοί.

—Εγώ δεν..., κύριε καθηγητά, τραύλισε ο δυστυχής. Η κακιά η ώρα... Τώρα τι κάνουμε;

—Θα δούμε, είπα. Εσύ κουβέντα σε κανέναν. Θα σε τσακίσω φουκαρά μου έτσι κι ακούσω το παραμικρό.

—Μα τι τώρα, κύριε καθηγητά... Παιδιά είμαστε;

Δεν ήξερα αν ήθελα να γελάσω ή να κλάψω.

Και τώρα, τι γίνεται;

Πάω να βρω τον Σαράντη.

—Θέλω μια μεγάλη χάρη από σένα, του λέω. Κάτι που απαιτεί απόλυτη εχεμύθεια.

—Πες το κι έγινε.

—Ξέρεις κανέναν καλό γυναικολόγο στην Καλαμάτα;

—Τι, ρε... άφηκες καμιά...;

—Όχι εγώ... Θυμάσαι κείνο το μυστήριο το πάρτυ των παιδιών;...

—Την παρτούζα;... Ωχ!... Μη μου πεις!...

—Έμπλεξαν... Ένα από τα κορίτσια νομίζει πως μπορεί να είναι έγκυος.

—Ωχ! Και πάλι ωχ!

—Γιατρό ξέρουμε;

—Τι... για... έκτρωση;

—Όχι, μωρέ. Για εξέταση. Να δούμε αν το κορίτσι είναι όντως έγκυος.

Ο Σαράντης έστριψε το μουστάκι του σκεφτικός.

—Έχω έναν δικό μου άνθρωπο, αλλά καλύτερα να σε πάω ο ίδιος, για μεγαλύτερη σιγουριά. Μικρός τόπος, μπορεί να σπάσει ο διάλογος το ποδάρι του και να τρέχουμε μετά. Πότε θες;

—Αύριο το μεσημέρι, μετά το σχόλασμα. Μπορείς;

Ο Σαράντης έκανε τον λογαριασμό.

—Πες ξεκινάμε από εδώ δυόμιση... Τρεις και τέταρτο, τρεις και μισή είμαστε Καλαμάτα... Τον έχω στο μεταξύ ειδοποιήσει εγώ και μας περιμένει... Βάλε μισή ώρα, βία τρία τέταρτα η εξέταση... Πεντέμιση... το πολύ έξι θα είμαστε πίσω. Α, ρε μπλέξιμο το φουκαριάρικο! Ποιο είναι, ρε, δεν μου 'πες...

—Η Μίνα του Κλαδόπουλου.

Με κοίταξε διστακτικός.

—Καλά, εσύ δεν της έκανες μάθημα τ' απογεύματα; είπε. Ρε συ... δεν φαντάζομαι να 'κανες καμιά μαλακία!... Ρε μαλάκα, αυτό είναι χοντρό μπλέξιμο!...

—Δεν έχει να κάνει με μένα, ρε Σαράντη, αναστέναξα. Μακάρι να είχε... Θα το λύναμε τότε το πρόβλημα αλλιώς.

—Τότε εντάξει. Θα πάρω το δικό μου το αμάξι, μην καρφωθούμε... Θα έρθεις μαζί, έτσι;

—Εννοείται, ρε Σαράντη. Μόνο σου θα σ' αφήσω με τη γκαστρωμένη; Να σου γεννήσει στο αυτοκίνητο και να μην ξέρεις τι να κάνεις;

—Ναι, γέλα εσύ... Έχουν δει τα μάτια μου εμένα...

* * *

Την επομένη, στο διάλειμμα, ζήτησα στη Μίνα να μείνει.

Έρθε στην έδρα ανήσυχη.

—Όταν σχολάσουμε τηλεφωνείς στο σπίτι σου και λες πως θα πας να διαβάσεις σε μια φίλη σου, της λέω. Μετά πας στη στροφή του δρόμου για την Καλαμάτα και περιμένεις.

—Συμβαίνει τίποτα; ρωτάει αλαφιασμένο το κορίτσι.

—Θα δούμε αν συμβαίνει αφού σε εξετάσει ο γιατρός στην Καλαμάτα, της λέω.

Άλλαξε δέκα χρώματα με κινηματογραφική ταχύτητα.

—Ξε... ξέρεις;... κατάφερε να ψελλίσει.

Δεν είχα όρεξη για κουβέντες. Της εξήγησα το σχέδιο που είχαμε καταστρώσει με τον Σαράντη και την έστειλα να ρίξει νερό στο πρόσωπό της που είχε πρηστεί από το κλάμα.

Η «Επιχείρηση Μίνα» εκτυλίχθηκε σύμφωνα με το πλάνο του Σαράντη. Στις τέσσερις και μισή ο γιατρός μας ανακοίνωσε το ευχάριστο.

—Η δεσποινίς είναι έγκυος περίπου δύο μηνών, είπε.

Να μας ζήσει!

Η επιστροφή ήταν κηδεία. Και οι τρεις αμίλητοι, ο καθένας βυθισμένος στις δικές του σκέψεις.

—Τι σκέφτεσαι, ρε; μου κάνει σε μια στιγμή ο Σαράντης λοξοκοιτάζοντας με.

—Άσε, δεν θες να ξέρεις, μουρμούρισα.

—Δεν φαντάζομαι να πας να κάνεις καμιά μαλακία;...

—Δες το αλλιώς, του λέω χαμηλόφωνα με την ελπίδα να μην ακούσει η Μίνα. Από τη μια μεριά η ζωή έξι, επτά παιδιών κι από την άλλη ένα καμένο χαρτί. Τι θα διάλεγες;

Μου 'ριξε ένα λοξό βλέμμα.

—Αυτό που σκέφτεσαι να το βγάλεις από το μυαλό σου, μου λέει. Γιατί, αν το κάνεις, δεν σε σώζει μετά κανείς. Ούτε εγώ, ούτε ο θεός ο ίδιος. Άκουσες;

—Τι να κάνει; έρχεται η πνιχτή φωνή της Μίνας από το πίσω κάθισμα.

—Εσύ μώκο, την αποπαίρνει ο Σαράντης. Αρκετά έκανες. Άντε, μη σου αστράψω καμιά ανάποδη και φύγεις από το παράθυρο.

Έβαλε τα κλάματα.

—Θα με σκοτώσει ο πατέρας μου, έλεγε και ξανάλεγε μέσα στα αναφιλητά της. Θα με σκοτώσει!

Φτάσαμε στο χωριό.

—Και τώρα τι κάνουμε; ρωτάει ο Σαράντης.

—Τώρα προσευχόμαστε, λέω.

Και γυρίζοντας στη Μίνα...

—Μπορείς να ηρεμήσεις για να μην καταλάβουν τίποτα στο σπίτι σου, ώσπου να σκεφτώ τι θα κάνουμε; τη ρώτησα.

—Τι να σκεφτείς... ε... σκεφτείτε...;

—Αυτό είναι δική μου δουλειά. Μπορείς εσύ να μου δώσεις τον χρόνο που χρειάζομαι;

—Μπορώ...

—Ωραία... Πήγαινε τώρα και θα τα πούμε αύριο, στο σχολείο.

Έφυγε τρέχοντας κι έμεινα με τον Σαράντη στο αυτοκίνητο.

—Δεν σκέφτεσαι αυτό που υποπτεύομαι..., είπε. Γιατί αν το σκέφτεσαι, μα το θεό, μου 'ρχεται να σε βαρέσω.

—Δεν υπάρχουν πολλές λύσεις, ρε Σαράντη, αναστέναξα.

—Πώς δεν υπάρχουν; Μπορεί να το ρίξει. Νωρίς είναι ακόμα... Μια απλή διαδικασία εκεί κι ούτε γάτα ούτε ζημιά.

—Αυτό όμως πρέπει να είναι δική της απόφαση.

—Ας το σκεφτόταν πριν ανοίξει τα πόδια της...

—Δεν είναι τόσο απλό όταν είσαι δεκαοχτώ χρονών...

—Μα τι μου λες, ρε προφέσορα τώρα; Είμαστε σοβαροί; Θα πληρώσεις εσύ τα γαμισιάτικα των άλλων;

—Έχω κι εγώ ευθύνη, Σαράντη.

Με κοίταξε συνοφρυωμένος.

—Θες να πεις...

—Εδώ και καιρό... Έχει τελειώσει αυτή η ιστορία, αλλά...

—Α, δεν μου τα 'πες αυτά, κουμπάρε! Δεν μου τα 'πες! Εδώ την πουτσίσσαμε για τα καλά. Οπότε... δεν αποκλείεται να είσαι κι εσύ ο ευτυχής πατέρας;

—Αποκλείεται. Δεν βγαίνουν οι ημερομηνίες...

Ο Σαράντης άναψε τσιγάρο και φύσηξε με μανία τον καπνό ψηλά.

—Γαμώ την τύχη μου, γαμώ! βλαστήμησε. Και συ, ρε μαλάκα, πας και τον βάζεις όπου βρεις; Θα μου πεις... τέτοιο γχομενάκι ποιος το αφήνει αν του καθίσει;... Αλλά, ορίστε τ' αποτελέσματα τώρα!

—Γι' αυτό σου λέω. Έχω ευθύνη.

Έμεινε για λίγο σιωπηλός.

—Και το κορίτσι στο Παρίσι;

—Φαίνεται πως δεν ήταν γραφτό, αναστέναξα.

—Πάμε να μεθύσουμε; πρότεινε.

—Έχεις φέρει το μπιστόλι μαζί;

—Σήμερα δεν το χρειαζόμαστε. Πυροβοληθήκαμε μόνοι μας από τα πριν.

—Τότε πάμε.

* * *

Της είπα και ήρθε την επομένη το απόγευμα σπίτι μου.

—Δεν είναι δικό σου, ήταν το πρώτο πράγμα που μου είπε καθίζοντας στο πεζούλι δίπλα μου.

—Και τότε ποιανού; ρώτησα.

Το πρόσωπό της συσπάστηκε από απελπισία.

—Δεν ξέρω, είπε. Αλήθεια δεν ξέρω... Έγιναν τόσα πολλά, τόσο γρήγορα... Ντρέπομαι... Δεν φαντάζεσαι πόσο ντρέπομαι.

—Τότε είναι δικό μου, είπα ήρεμα.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

—Μα... είναι αδύνατο, αφού..., ξεκίνησε να λέει.

Και σταμάτησε απότομα, κατανοώντας ξαφνικά τη σκέψη μου.

—Α, όχι... όχι! φώναξε. Δεν θα σ' αφήσω να το κάνεις αυτό. Αποκλείεται!

—Έχεις καμιά καλύτερη ιδέα;

—Δεν ξέρω... Δεν μπορώ να σκεφτώ...

Άρχισε να κλαίει.

Την αγκάλιασα από τους ώμους.

—Δεν χρειάζεται να με φορτωθείς για μια ζωή, της είπα. Όταν θελήσεις μπορείς να φύγεις. Έχεις το λόγο μου πως δεν θα σ' εμποδίσω.

—Δεν είναι αυτό, είπε μέσα στα αναφιλητά της. Σκέφτομαι πως σου φέρθηκα απαίσια... κι εσύ....

—Είπαμε, σου έχω αδυναμία, μουρμούρισα φιλώντας τα μαλλιά της.

* * *

Την επομένη παρουσιαζόμουν στον Κλαδόπουλο.

—Βρε, καλώς τον προφέσορα! με υποδέχτηκε. Πώς και μας θυμήθηκες;

—Ήρθα να ζητήσω την κόρη σου, είπα χωρίς περιστροφές.

Με κοίταξε χαμογελώντας αβέβαια.

—Να την κάνεις τι; ρώτησε.

—Να την παντρευτώ.

Περίμενα ένα από τα συνηθισμένα ξεσπάσματα του πολιτικάντη, αλλά αυτός έβαλε τα γέλια.

—Πάντα καλαμπουρτζής ο δικός μου, είπε τέλος. Θα πιεις ένα ούϊσκυ;

—Δεν καλαμπουρίζω, είπα. Σοβαρολογώ. Ζητάω επίσημα τη Μίνα σε γάμο.

Με κοίταξε λοξά.

—Σε... γάμο...

—Ναι.

—Εσύ;...

—Εγώ.

Έβγαλε την κιτσουλέ ταμπακιέρα κι άναψε τσιγάρο.

—Γιατί; ρώτησε μετά.

—Γιατί την ερωτεύθηκα, είπα.

—Ε, και;

Τον κοίταξα σαστισμένος. Δεν περίμενα τέτοια αντίδραση. Φύσηξε τον καπνό ψηλά.

—Κι επειδή εσένα σου καύλωσε και την ερωτεύθηκες νομίζεις πως θα σου τη δώσουμε κιόλας; Ένεκα, να πούμε, η περίοπτη θέση που κατέχεις στην κοινωνία, η τεράστια περιουσία σου, τα φοβερά κόνε και το ανθόσπαρτο μέλλον που ανοίγεται μπροστά σου; Κοίτα να δεις, προφέσορα... Σε συμπαθώ, γιατί είσαι ντόμπρο άτομο, σαν εμένα, αλλά για να πούμε τα πράγματα με τ' όνομά τους, στην πιάτσα δεν πιάνεις μία. Με παρακολουθείς; Δεν μεγάλωσα εγώ αυτό το παιδί με κόπους και θυσίες για να το δώσω στον πρώτο τυχόν που την είδε και του πετάχτηκαν τα μάτια όξω.

Εμένα που με βλέπεις κάνω όνειρα γι' αυτό το κορίτσι και δεν θα επιτρέψω στον πάσα μία κύριο Τίποτα να μου τα πατήσει κατάη. Γι' αυτό... άστο καλύτερα... Να χωρίσουμε σαν δυο καλοί φίλοι και να θεωρήσουμε αυτή την συζήτηση λήξαν. Συμφωνείς;

—Όχι, δεν συμφωνώ.

Ο Κλαδόπουλος τα πήρε.

—Στ' αρχίδια μας! φώναξε. Εδώ εγώ κάνω κουμάντο και το καλό που σου θέλω κάντην με ελαφρά πηδηματάκια, γιατί αν μπλέξεις με τον Κλαδόπουλο δεν ξεμπλέξεις ούτε του Αγίου Πούτσου ανήμερα. Πάνε να ρωτήσεις, να σου πουν.

Σηκώθηκα να φύγω.

—Να θυμάσαι ότι σου τη ζήτησα, λέω.

—Κοίτα... Και κάτι άλλα ζόρικα παιδάκια νόμισαν πως έχουν το ανάστημα να τα βάλουν μ' έναν Κλαδόπουλο και τώρα στέκονται στην ουρά να φάνε σουπίτσα στο συσσίτιο της ενορίας. Άντε και γαμήσου, μπατίρη!

* * *

Ο Σαράντης με περίμενε μέσα στο περιπολικό στη γωνία.

—Τι γίνηκε, ρε; μου λέει. Να ετοιμάζω κουφέτα;

—Μου είπε ότι θα με στείλει στο συσσίτιο της ενορίας, του λέω ακόμα αποσβολωμένος από την εξέλιξη που είχε η συνάντηση.

Ο Σαράντης έσκασε στα γέλια.

—Πάλι καλά, λέει. Φθηνά τη γλίτωσες. Θα μπορούσε να είχε πει το «ναι».

—Και τώρα;

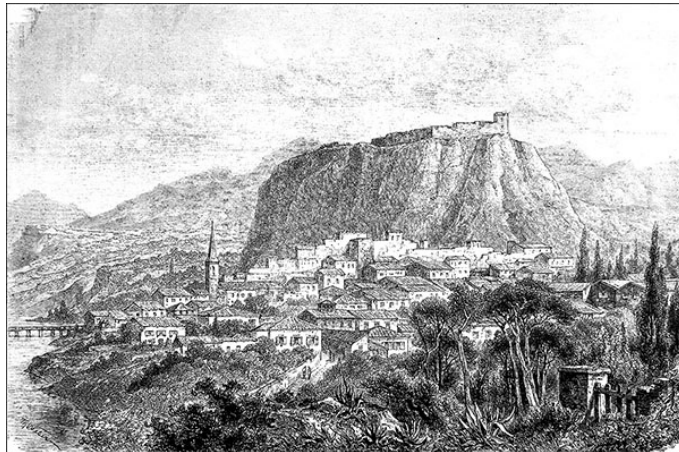
—Τώρα αρχίζουν τα όργανα, αναστέναξε ο αστυνόμος βάζοντας τη μηχανή μπροστά. Θα σε στρώσει στο κυνηγη-

τό και πού σε πονεί και πού σε σφάζει!... Αλλά άσε... Γιατί, όπως σε περίμενα να μου φέρεις τα ευχάριστα μου κατέβηκε μια ιδέα λουκούμι! Βέβαια εσύ το τρέξιμο δεν το γλιτώνεις, αλλά τουλάχιστον μπορεί να βολέψουμε το κοριτσάκι. Μιας κι έχεις τέτοια έγκαψη να το παίξεις Ζορρό.

* * *

Την επομένη η Μίνα δεν ήρθε στο σχολείο. Κι ο Κλαδόπουλος κατέθεσε αγωγή εναντίον μου για αποπλάνηση ανηλίκου, εξώθηση σε ακολασία, βιασμό κατά συρροή, κατάχρηση εξουσίας και άλλα κάμποσα το ίδιο ηχηρά κι αξιόποινα.

Ο Σαράντης είχε δίκιο. Το τρέξιμο είχε αρχίσει.

8) Απόδραση

Στις μικρές, κλειστές κοινωνίες τα σκάνδαλα σκάζουν σαν βόμβες ναπάλμ κι εξαπλώνονται αστραπιαία παντού, καταβροχθίζοντας τα πάντα στο πέρασμά τους. Ένα περιστατικό σαν ετούτο εδώ εξασφαλίζει τροφή στο κουτσομπολιό για μήνες, αν όχι για χρόνια. Καθηγητής, καθ' όλα αξιοσέβαστος –«μα δεν του φαινόταν καθόλου τι μάρκα ήταν!»– που κουτούπωνε κατ' επανάληψη αθώες μαθήτρίες, εξαναγκάζοντας τες σε ανομολόγητες πράξεις ακολασίας, καταχρώμενος την εξουσία που του είχε δοθεί, ήταν μια είδηση που θα σηματοδοτούσε μια ολόκληρη εποχή. «Τότε που αυτό το κάθαρμα, ο Ιακωβίδης, αποπλάνησε την κόρη του Κλαδόπουλου και –θε μου σχώρα με– ποιος ξέρει πόσες άλλες!».

Από τη μια μέρα στην άλλη «το κάθαρμα ο Ιακωβίδης» έγινε δακτυλοδεικτούμενος κι αν δεν τον παίρναν στο κυνήγι με τις πέτρες είναι επειδή φοβόνταν τον Σαράντη, τον αστυνόμο –καλό κουμάσι κι αυτός!– που τα 'πιναν μαζί.

Εννοείται πως συγκαλέστηκε πάραυτα συμβούλιο καθηγητών το οποίο, δίκην στρατοδικείου, επιφορτίστηκε με το θλιβερό καθήκον της δια συνοπτικών διαδικασιών κρίση του ενόχου –ουδεμία αμφιβολία περί της ενοχής υφίστατο– και την άμεση καταδίκη αυτού, που δεν θα ήταν δυνατόν τη

φορά αυτή να επιστρέψουν ως «απαράδεκτη» οι αόρατοι προστάτες του τέρατος στο Υπουργείο.

Με κάθισαν απέναντί τους, ο κύριος Λυκειάρχης, με φωνή που παλλόταν από ευτυχία, εκφώνησε πύρινο φιλιππικό και ζήτησε καταλήγοντας την αποπομπή μου δι' ανατάσεως των χειρών, χωρίς καν να κάνει τον κόπο να μου δώσει την ευκαιρία να απολογηθώ, προνόμιο «που έχασα αυτομάτως λόγω του ποταπού και ειδεχθούς της πράξης μου».

Όλα τα χέρια υψώθηκαν χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. Ακόμη και της Πηνελόπης, της Τατιάνας και του Προκόπη.

Alea iacta est και τέλος της παράστασης.

Ρίξτε τους (κακούς) Χριστιανούς στα λιοντάρια, εσείς, οι (καλοί) Χριστιανοί.

Δεν μου επετράπη καν ν' αποχαιρετίσω τα παιδιά, εγώ, ο άθλιος εκμαυλιστής παιδικών σωμάτων, ψυχών και συνειδήσεων. Η Αγγελικούλα με ειδοποίησε κρυφά πως τους είχε δοθεί εντολή στο «Καρτίς» να μη με σερβίρουν πλέον.

Στους τοίχους του σπιτιού κάποιοι, ιδιαίτερα ενθουσιώδεις υπέρμαχοι της ηθικής είχαν γράψει με σπραϊϋ ένα τεράστιο «JUDE», πλαισιωμένο με σβάστικες, συμπεραίνοντας υποθέτω πως ένας σάτυρος με το όνομα «Ιακωβίδης» (δηλαδή «γιος του Ιακώβ») δεν θα μπορούσε παρά να είναι Εβραίος!

Το κλίμα είχε αρχίσει να γίνεται εξαιρετικά ανθυγιεινό. Ο Κλαδόπουλος ήξερε τι έλεγε όταν μου υποσχόταν πως δεν θα μ' άφηνε σε χλωρό κλαρί. Ο μόνος λόγος που δεν μπορούσα ακόμα να φύγω ήταν πως έπρεπε να περιμένω την άφιξη του εισαγγελέα και του ανακριτή, οι οποίοι φαίνεται πως είχαν φόρτο εργασίας και με άλλους ακόλαστους της περιφέρειας.

Οι μόνοι άνθρωποι που έρχονταν να με δουν ήταν ο Σα-

ράντης και η Ξένια –δήθεν υπηρεσιακώς– για να μου δώσουν κουράγιο. Ήταν σε μια απ’ αυτές τις επισκέψεις τους που μου ’φεραν τα ανέλπιστα μαντάτα.

—Μάζευτα κι αύριο πρωί-πρωί θα πάμε παρεούλα Καλαμάτα, μου ανάγγειλε ο αστυνόμος. Θα πάρουμε και το Ξενάκι μαζί μας μήπως και το καταφέρουμε να μας καθίσει στο δρόμο. Έτσι, Ξένια, μανάρι μου;

—Ναι, μ’ αυτό το πλευρό να κοιμάσαι, γέλασε η Ξένια.

—Τι, ήρθε εντολή να με πας συνοδεία στον εισαγγελέα; ρώτησα ανήσυχος.

Ο Σαράντης γέλασε ικανοποιημένος με τον εαυτό του.

—Αρχίδια εντολή, είπε. Πάω να σε βάλω στο τραίνο, να πας στην ευχή του Χριστού και τση Παναγίας. Η παράσταση τελείωσε. Βγήκε να τραγουδήσει η χοντρή κυρία.

—Δηλαδή;

—Καθάρισε ο φιλάρας σου, γέλασε ο Σαράντης. Και σε παραδίδει άσπιλο στην κοινωνία, να ξεπαρθενέψεις κι άλλες πουτανίτσες απανταχού της οικουμένης. Πάντα με καπότα όμως, έτσι; Μην έχουμε πάλι ντράβαλα.

—Μα πώς; απόρησα.

—Απλό. Έφαξα... βόηθησε και η Ξένια βέβαια –μανάρι μου εσύ!– και βρήκα κάτι αμαρτίες του Κλαδόπουλου με τις επιχορηγήσεις των ελαιοπαραγωγών. Μιλάμε και γαμώ τις μπάζες! Άσε... πού να σου λέω λεπτομέρειες... Το οποίο-ον πάω και του λέω... «Έχουμε αυτό το προβληματάκι, ρε μεγάλε... Τι να κάνω;». «Δεν μπορούμε να το παραβλέψουμε –με το αζημίωτο;» μου λέει. «Κωλύομαι» του λέω εγώ «ένεκα που τη βγήκες πολύ σάρτα στο φιλαράκι μου, τον προφέσορα». «Τότε να επανορθώσουμε» μου λέει. «Μάλλον περί λάθος πρόκειται και παρασύρθηκα από τις κακές γλώσσες». Κι έτσι που λες «ως μη γενόμενη» η αγωγή και «παύση της διώξεως». Ο προφέσορας παραδίδεται άσπιλος

περιστερά –πλην άνεργος– στην κοινωνία. Έτσι, Ξένια, μανάρι μου;

—Έτσι, κυρ-αστυνόμε μου.

Τους κοίταξα συγκινημένος.

— Τι να πω; μурμουύρισα. Τι να πω...

—Τίποτις να μην πεις, γέλασε ο Σαράντης. Μάζεψε τα τσαμασίρια σου κι αύριο το απογευματάκι, με το πάσο μας –έτσι Ξενάκι;– ρολάρουμε κατά Καλαμάτα μεριά, να προλάβουμε την ωτομοτρίς. Δεν αποκλείεται δε τα όργανα να διανυκτερεύσουν εκείθεν –υπερσειακώς εννοείται. Τα λέω σωστά, αστυφύλαξ;

—Δεν τα λέτε σωστά, κυρ-αστυνόμε, αλλά, λόγω ειδικών συνθηκών, μπορούμε να το εξετάσουμε το θέμα.

Ο Σαράντης έφερε μια βόλτα ζειμπεκιά γύρω από τον άξονά του κάνοντας στράκα με την παλάμη στο σκαρπίνι του.

—Θα καούν τα κάρβουνα! φώναξε.

Με είδε να τον κοιτάζω σκεφτικός.

—Τι; αναφωνεί. Τι είναι πάλι;

—Λυπάμαι που θα στο χαλάσω, αλλά δεν είμαι έτοιμος να φύγω, είπα.

—Και γιατί περικαλώ;

—Γιατί έχω μια ακόμη εκκρεμότητα εδώ πέρα.

Ο Σαράντης ξέσπασε σε βροντερά γέλια και γυρίζοντας στην Ξένια φώναξε:

—Στο 'πα, δεν στο 'πα; Μα τι είμαι ο πούστης πια, μάγος; Δηλαδή, έτσι και το 'παιζα στο Στοίχημα θα 'χα κονομήσει τα κέρατά μου!

Τον κοίταξα χωρίς να καταλαβαίνω.

—Καμιά εκκρεμότη, αγόρι μου, φώναξε. Ουδεμία. Όλα τακτοποιημένα και τσίλικα.

Εξακολουθούσα να μην καταλαβαίνω. Ο Σαράντης τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε.

—Άκου να δεις φάση, να γελάσεις, μου λέει. Πρώτα απ' όλα πάω και πιάνω τη μικρή... τη δικιά σου ντε... την παραλίγο συμβία... «Άκου, μανάρι μου» της λέω. «Εδώ διακυβεύονται υπολήψεις ανθρώπων κι εσύ μου κάθεσαι και το χτενίζεις. Για πε μου το λοιπόν, εξόν από τα μαλακισμένα της παρτούζας, μήπως είχαμε και τίποτις άλλο που έπαιζε κείνη την εποχή;». «Είχαμε» μου λέει αυτή. «Τον Λευτέρη μου». Τον άσσο των γηπέδων –του κώλου– ντε! «Και το κάνατε κανονικά με τον Λευτέρη σου, μανάρι μου;» τη ρωτάω. «Ποικιλοτρόπως» μου απαντάει. «Με καπότα, με το συμπάθιο, παιδάκι μου;» τη ρωτάω. «Όχι» μου λέει «γιατί ο Λευτέρης δεν ήθελε –αλλά πρόσεχε και τραβιόταν». Μπίγκο! Πρόσεχε ο Λευτεράκης, αλλά κάποια στιγμή ξεχάστηκε αφηρημένος και... νά η ζημιά! «Του το 'πες του Λευτεράκη το πάθημά σου, κορίτσι μου;» τη ρωτάω. «Του το 'πα» λέει αυτό «πλην όμως δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτις, ένεκα η καριέρα και τέτοια σάπια...» μου λέει. «Κι εσύ τον θέλεις τον μπαλαδόρο, καμάρι μου;» τη ρωτάω. «Εγώ τον θέλω, πλην αυτός κωλύεται» μου λέει. «Μη σε κόφτει» της λέω. «Θα τον κάνω εγώ να ξεκωλύεται στο πιτς-φουτίλι». Καλά, ρε φιλάρα, δεν υπάρχει τίποτις να πιούμε; Στέγνωξε ο στόμας μου από το πολύ μπλα-μπλα.

Γεμίζω τρία ποτήρια κόκκινο κρασί που μου 'χε ξεμείνει και τους προσφέρω τα δύο. Ο Σαράντης πίνει μια γουλιά από το δικό του και συνεχίζει.

—Λοιπόοοοον... Πάω μια και δυο και πιάνω τον μπαλαδόρο. «Το και το» του λέω. «Τι θα γένει;» «Τίποτις» μου λέει. «Εγώ δεν είμαι φταίχτης, πρόσεχα». «Κι ο διάλογος προσέχει» του λέω «αλλά καμιά φορά τον βάζει σε λάθος τρύπα». Οπότε αρχίζει να μου τσαμπουνάει κάτι σάπια περί καριέρα και τέτοια και τα λαβαίνω εγώ στο κρανίο. «Εντάξει» του λέω «αλλά με τα πέντε κιλά κόκα που βρέθηκαν στην Μπεμβέ τι θα γένει;». Φλιπάρει ο τυπάκος.

«Ποια κόκα;» μου λέει. «Δεν υπάρχει κόκα». «Ναι» του λέω «πλην όμως αν ψάξω καλά θα βρω, οπότε αν πάμε για διακίνηση, εμπορία και δεν συμμαζεύεται...». «Και τι θα γένει;» μου λέει ο τυπάκος. «Το και το» του λέω. «Να πας να ζητήσεις την ευχή του μπαμπά Κλαδόπουλου. Και πού 'σαι... Εγώ κουμπάρος, μην τυχόν και γίνει καμιά λαδιά».

—Κι έδωσε την συγκατάθεσή του ο Κλαδόπουλος; απόρησα.

—Μα μπορούσε να μου χαλάσει χατήρι; γέλασε ο Σαράντης. Ξεχνάμε τις επιδοτήσεις;

—Τι να πω; μουρμούρισα. Κρίμα το κορίτσι.

—Κι αυτό δεν στο 'πα; λέει ο Σαράντης της Ξένιας. Μα τι είμαι τέλος πάντων, ο πούστης!

Αδειάζει το ποτήρι του, παίρνει την Ξένια αγκαζέ και κατευθύνεται προς την πόρτα.

—Αύριο το απογευματάκι, μου φωνάζει πριν βγει. Αμαρτωλό τρίγωνο με την αστυφύλαξ, μην ξεχνάς. Έτσι, μανάρα μου;

Ήταν σαν να σήκωνε κάποιος ένα τεράστιο βαρίδι από το στήθος μου.

Το ίδιο απόγευμα ήρθε να μ' αποχαιρετήσει η Κάτια. Καθίσαμε έξω στο πεζούλι χωρίς να μιλάμε. Μετά, έσκυψε και με φίλησε.

—Να με θυμάσαι κάπου-κάπου, είπε και παίρνοντας το ποδήλατό της έφυγε χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει πίσω.

Ήλπιζα πως θα 'ρχόταν να πει ένα «γεια» και η Μίνα. Δεν ήρθε.

Η τελευταία εικόνα που είχα από τον άθλιο εκείνο τόπο ήταν στον σταθμό, ο Σαράντης αγκαζέ με την Ξένια να με χαιρετούν καθώς το τραίνο απομακρυνόταν.

* * *

Έφτασα στην Αθήνα νύχτα. Αυτή τη φορά όμως δεν πήγα στο συνηθισμένο μου ξενοδοχείο της Πλάκας. Ανέβηκα στο διαμέρισμα της μάνας μου, για πρώτη φορά μετά το τελευταίο μου ταξίδι στο Παρίσι –πόσες ζωές πριν αλήθεια;

Δεν είχε αλλάξει τίποτα, μόνο η σκόνη παντού θύμιζε την εγκατάλειψη. Ευτυχώς είχα φροντίσει να πληρώνονται οι λογαριασμοί από τη θυρωρό κι έτσι, μετά από δυο ώρες γερό καθάρισμα, το σπίτι ήταν και πάλι κατοικήσιμο. Έκανα ένα μπάνιο και πήγα να πέσω, ψόφιος από την κούραση, για ύπνο. Δεν ήμουν ακόμη σίγουρος ούτε για το πού βρισκόμουν, ούτε σε ποια εποχή.

Ούτε όταν ξύπνησα την επομένη κατά τις εννιά είχα πολύ καλύτερη αντίληψη του χώρου και του χρόνου. Αλλά δεν μ' ένοιαζε, αρκούσε το ότι είχα αποδράσει οριστικά από το κάτεργο.

Ντύθηκα βιαστικά και κατέβηκα για καφέ και ψώνια για το σπίτι. Μια ματιά στη μίρλα και την κακομοιριά των τίτλων της εφημερίδας με καθησύχασε πως βρισκόμουν ακόμα στην ίδια χώρα. Η ζέστη ήταν ήδη, τόσο νωρίς στο καλοκαίρι, αφόρητη.

Ανέβηκα πάλι φορτωμένος, τακτοποίησα τα ψώνια, έκανα ένα ντους για να δροσιστώ και πήγα να χτυπήσω το κουδούνι της Χριστίνας. Καμιά απάντηση. Ίσως να έλειπαν σε διακοπές; Και χθες το βράδυ που έστησα αυτί δεν άκουσα κανέναν θόρυβο από το οικείο διπλανό διαμέρισμα. Ήταν μια μικρή απογοήτευση, αλλά έτσι κι αλλιώς ο χρόνος τώρα δεν έτρεχε εναντίον μου. Δεν είχα παρά να περιμένω –και να ονειρεύομαι.

Έφτιαξα κάτι πρόχειρο για μεσημεριανό και μετά αποκοιμήθηκα στον καναπέ διαβάζοντας. Ξύπνησα όταν είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Έφτιαξα καφέ. Ένιωθα ανάλαφρος και ήρεμος, ευχαριστημένος θα 'λεγα, για πρώτη φορά εδώ και χρόνια. Σαν να γύρισε ξαφνικά ένας διακόπτης και να σκόρπισε η καταχνιά. Μιάμιση μέρα απόσταση και ήδη το

κολαστήριο της Τερψιθέας έμοιαζε να βρίσκεται σε μια άλλη ζωή — μια ζωή που είχα κιόλας αρχίσει να μισοξεχνάω.

Γύρω στις εννιά άκουσα βήματα στο διάδρομο. Έτρεξα ν' ανοιξώ. Η Χριστίνα ετοιμαζόταν να βάλει το κλειδί στην πόρτα της. Στράφηκε, με είδε και κοκάλωσε.

—Άρη!...

Την αγκάλισα και τη φίλησα με λαχτάρα.

—Θεέ μου, ψιθύρισε. Είσαι ο τελευταίος άνθρωπος που περίμενα να δω!

Πρόσεξα τη βαλίτσα της.

—Χτύπησα το πρωί, αλλά λείπατε, είπα.

—Ναι... Ήμασταν στη Νάξο... Ο Θύμιος με τα παιδιά είναι ακόμη εκεί... Εγώ μόλις έφτασα...

—Στον... «μικρό παράδεισο»; γέλασα.

Κούνησε το κεφάλι της χαμογελώντας.

—Θα 'πρεπε να τον έβλεπες τώρα τον «μικρό παράδεισο» που έχει μεταλλαχτεί σ' ένα φοβερό τερατούργημα που λογίζεται ξενοδοχείο...

—Όχι, ευχαριστώ.

—Δεν σε στέλνω, σου λέω, χαμογέλασε. Για να έχεις μια ιδέα του τι χάνεις... Περίμενε... Πάω ν' αφήσω τα πράγματα μέσα κι έρχομαι.

Σε δέκα λεπτά ήταν πίσω.

Αγκαλιαστήκαμε. Είχαμε ανάγκη και οι δυο του αγγίγματος, του τόσο γνώριμου, του άλλου.

—Ήρθες για δουλειές; ρώτησε.

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά, χαμογελώντας.

—Όχι, είπα. Μάλλον για διακοπές αορίστου χρόνου.

—Και το... σχολείο;

—Αποφάσισαν πως δεν τους χρειάζονται ρεμάλια σαν ελόου μου στη Μέση Εκπαίδευση, γέλασα.

Σφίχτηκε πάνω μου.

—Ω, γλυκέ μου, είπε. Δεν τολμώ να το πιστέψω πως είσαι εδώ και πως σε κρατάω στην αγκαλιά μου.

Τη φίλησα.

—Πάμε να φάμε; πρότεινα.

—Θαύμα ιδέα, αναφώνησε. Πεινάω φοβερά.

Κατεβήκαμε πιασμένοι από το χέρι και πήγαμε σε μια κοντινή υπαίθρια ταβέρνα, όπου σύχναζε η γειτονιά τα καλοκαίρια. Παϊδάκια με πατάτες τηγανιτές, σαλάτα και παγωμένη μπύρα! Δείπνο βασιλικό! Από άλλες εποχές.

Είχαμε τόσα να πούμε! Και τέτοια χαρά που ήμασταν και πάλι μαζί, χωρίς το βάρος της παρουσίας των άλλων να μας ψυχοπλακώνει.

—Την Κατερίνα την πήρες; ρώτησε σε μια στιγμή.

—Ναι, είπα. Λίγο πριν φύγω από χει κάτω.

—Σου είπε;...

Ήξερα πως εννοούσε το διαζύγιο.

—Ναι.

—Ξέρεις πώς πήρε την απόφαση;

Κούνησα το κεφάλι μου πέρα-δώθε. Άπλωσε το χέρι της κι άρπαξε το δικό μου πάνω στο τραπέζι κοιτάζοντάς με κατευθείαν στα μάτια.

—Μην τα κάνετε θάλασσα πάλι, είπε. Δεν έχετε άλλη ευκαιρία.

—Κι εσύ; ρώτησα μαλακά.

Είδα μια σκιά να σκοτεινιάζει τα μάτια της.

—Εγώ..., είπε. Όπως έστρωσα θα κοιμηθώ.

—Χριστίνα...

Με κοίταξε.

—Μη μου πεις τίποτα, ψιθύρισε. Ότι κι αν κάνω σ' αυτή τη ζωή είναι λάθος... Δεν μου φταίει κανείς.

—Το ξέρεις πώς νιώθω για σένα, δεν το ξέρεις; είπα χαμηλόφωνα.

—Ναι, είπε και τα μάτια της βούρκωσαν. Το ξέρω... κι αυτό με κάνει να τρελαίνομαι όταν σκέφτομαι πως σου κατέστρεψα τη ζωή.

—Μου έδωσες ζωή, αγάπη μου, είπα σφίγγοντας της το χέρι. Αυτό που ζήσαμε στο Παρίσι μαζί ήταν ό,τι δεν ζουν οι άλλοι σε πολλές ζωές μαζί.

—Και μετά;... Σου το πήρα πίσω.

Δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της.

—Ήμασταν παιδιά, είπα. Ζήσαμε ένα όνειρο. Ένα απίστευτα όμορφο όνειρο και κάτω από πολύ περίεργες συνθήκες.

—Και ήσουν ο μόνος απ' όλους μας που δεν το πρόδω-σε, είπε.

—Δεν ήταν επιλογή μου. Δεν είχα από πού αλλού να κρατηθώ.

Με κοίταξε με μια έκφραση οδύνης στο βλέμμα.

—Γιατί χάθηκες τόσα χρόνια; ρώτησε με φωνή που έτρεμε. Γιατί δεν γύρισες πίσω; Κάθε που χτυπούσε η πόρτα έτρεχα ελπίζοντας να σε δω στο κατώφλι να μου χαμογελάς.

—Ήταν οι συνθήκες τέτοιες, είπα. Δεν γινόταν αλλιώς και το ξέρεις.

—Γινόταν, είπε. Αν είχαμε κι εμείς το δικό σου κουράγιο. Κι εγώ κι η Κατερίνα...

—'Η τη δική μου έλλειψη ηθικών αξιών, χαμογέλασα.

—Κάποιος που δεν έχει ηθικές αξίες δεν καταχωνιάζεται προς χάρη αυτού που νομίζει πως είναι καλό γι' αυτούς που αγαπάει, είπε ξερά. Κι εσύ αυτό έκανες. Όταν το κατάλαβα σ' αγάπησα ακόμα πιο πολύ. Αλλά ήταν αργά.

Πήρα τα χέρια της στα δικά μου.

—Σας είχα πάντα μαζί μου, είπα. Κάθε στιγμή της ημέρας και της νύχτας. Δεν ήμουν ποτέ μόνος.

Με κοίταζε μέσα από τα δάκρυά της.

—Αλήθεια; ρώτησε αχνά.

—Ναι. Και συχνά αναρωτιόμουν πώς είναι δυνατόν ν' αγαπάει κανείς τόσο δυνατά, τόσο απόλυτα, δυο διαφορετικές γυναίκες συγχρόνως. Μετά κατάλαβα πως ήσασταν μία και μοναδική με διαφορετική παρουσία η καθεμιά σας.

—'Ισως γι' αυτό δεν υπήρξαν αρνητικά συναισθήματα της μιας προς την άλλη, είπε σκεπτικά η Χριστίνα. Εκτός βέβαια από την αρχική εκδήλωση ζήλιας, που είναι κάτι το φυσικό —αν υπάρχει κάτι «φυσικό» σ' αυτή την περίεργη ιστορία.

Χαμογέλασα.

—Αν μας άκουγε κανείς τώρα και ήξερε θα μας έστελνε γραμμή στον ψυχίατρο, είπα.

Μου ανταπέδωσε το χαμόγελο.

—'Ισως αυτό να κάνει την περίπτωση μας τόσο ξεχωριστή, είπε.

Την κοίταξα.

—Το ξέρει άλλος κανείς; ρώτησα διστακτικά.

—Η μητέρα μας, είπε. Μια μέρα πριν πεθάνει μας μίλησε και στις δυο. «Αγαπάτε και οι δυο τον ίδιο άντρα» είπε. «Έναν άντρα που δεν μπορείτε και δεν πρέπει να έχε-

τε. Θα έπρεπε να σας συμβουλευτώ να τον ξεχάσετε, αλλά δεν το μπορώ. Νιώθω πως αυτό που είχατε εσείς οι τρεις, όσο φρικιαστικό κι αν φαίνεται, ήταν μοναδικό και ξεφεύγει από κάθε νόμο και κάθε κανόνα. Ελάχιστοι άνθρωποι έχουν το προνόμιο να το ζήσουν. Γι' αυτό, ελπίζω πως τουλάχιστον η μια σας θα έχει μια δεύτερη ευκαιρία. Αν υπάρχει θεός, η ευκαιρία αυτή θα σας δοθεί. Αργά ή γρήγορα θα σας δοθεί. Μην την σπαταλήσετε».

—Η θεία Ειρήνη το ήξερε πριν καλά-καλά το συνειδητοποιήσουμε εμείς οι ίδιοι, είπα.

—Το διαισθανόταν για σένα και την Κατερίνα και μου το 'χε πει, είπε η Χριστίνα. Γι' αυτό και είχα τότε ξεσπαθώσει εναντίον σας. Μου φαινόταν αυτό ένα πράγμα αδιανόητο. Φρικιαστικό. Πού να το φανταζόμουν πως θα βρισκόμουν αργότερα κι εγώ στην ίδια θέση!...

Πήραμε να μιλάμε για τον «παλιό, καλό καιρό» και χάσαμε την αίσθηση του χρόνου. Ήμασταν οι τελευταίοι να φύγουμε από την ταβέρνα, προς μεγάλη ανακούφιση των γκαρσονιών.

Επιστρέψαμε αγκαλιασμένοι κι αγκαλιασμένοι βρεθήκαμε αργότερα στο ντιβάνι μου, γυρίζοντας τον χρόνο πίσω για μια ακόμη φορά κείνο το βράδυ.

Λίγο πριν χαράξει εξακολουθούσαμε να κρατιόμαστε αγκαλιά. Εξουθενωμένοι, χορτασμένοι έρωτα και τρυφερότητα... Ευτυχισμένοι!

—«Μια μέρα τη φορά», θυμάσαι; ψιθύρισε.

—Ναι... Όταν δεν τολμούσαμε ακόμα να βάζουμε τις σωστές λέξεις για να εκφράσουμε τα αισθήματά μας.

—Προσπαθούσα να σε πείσω πως ήταν «μια απλή ερωτική έλξη», είπε γελώντας.

—Κι εγώ έκανα πως πείθομαι.

—Εσύ ήσουν ίσως πιο τρομαγμένος από μένα...

—Ίσως...

—Γιατί δεν μπορούσες ακόμα να κατανοήσεις το μυστήριο «των δυο γυναικών σε μία».

—Είχα συμφιλιωθεί όμως με την ιδέα πως μπορούσα να ζήσω χωρίς την Κατερίνα, είπα.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

—Αλλά μου ήταν αδύνατον να παραδεχτώ πως θα μπορούσα να ζήσω χωρίς εσένα, πρόσθεσα. Και ήταν ακριβώς έτσι.

—Αχ, Άρη!...

Τη φίλησα απαλά.

—Σ' αγαπώ, Χριστίνα, ψιθύρισα. Σ' αγαπούσα τότε, σ' αγαπώ τώρα, θα σ' αγαπώ πάντα.

Σφίχτηκε πάνω μου.

—Δεν μου το 'χεις πει ποτέ αυτό, είπε. Ποτέ άλλοτε.

—Δεν είχα το κουράγιο να βρω τις σωστές λέξεις...

Με φίλησε.

—Κι εγώ σ' αγαπώ, ψιθύρισε. Αλλά αυτό το ξέρεις ήδη, έτσι δεν είναι;

* * *

Την κοίταζα καθώς επέστρεψε από το μπάνιο, το δέρμα της ακόμα νωπό, για να ντυθεί. Το κορμί της είχε γεμίσει σε μεριές, αλλά δεν είχε «φορτώσει». Τώρα ήταν ακόμα πιο αισθησιακή από πριν. Της το είπα κι έβαλε τις φωνές.

—Μη με κοιτάς! Είμαι χοντρή!...

Πήδησα από το ντιβάνι και την άρπαξα στην αγκαλιά μου.

—Είσαι η πιο όμορφη, η πιο επιθυμητή γυναίκα του κόσμου, είπα φιλώντας την άπληστα.

—Στα μάτια σου ίσως... Έχω γίνει φάλαινα.

Την έσπρωξα στον τοίχο και μπήκα μέσα της ανυπόμονα. Άφησε μια πνιχτή κραυγή ηδονής κι έσπρωξε με δύναμη την κοιλιά της προς το μέρος μου.

—Θ' αργήσω στο γραφείο, ψιθύρισε λαχανιασμένη.

Αλλά αυτό ήταν μια λεπτομέρεια που λίγο μας απασχολούσε τη στιγμή αυτή. Το παλιό πάθος, η τέλεια σεξουαλική συμβατότητα που ξαναβρήκαμε την περασμένη νύχτα δεν άφηνε τα κορμιά μας να ηρεμήσουν. Πάντα η ερωτική πράξη με τη Χριστίνα ήταν μια εμπειρία απίστευτα έντονη, τώρα όμως, μετά από μια τόσο τυραννικά μεγάλη διακοπή, είχε γίνει ανεξέλεγκτη.

Κάναμε έρωτα έτσι, όρθιοι, κόντρα στον τοίχο, σαν λυσασμένα θηρία και φτάσαμε στην κορύφωση την ίδια στιγμή.

Γαντζώθηκε πάνω μου λαχανιασμένη κι έμπηξε τα νύχια της στην πλάτη μου.

—Σε θέλω!... Σε θέλω τόσο πολύ!... μούγκρισε.

Σφιχταγκαλιασμένοι, δυο κορμιά σε ένα, απομείναμε έτσι, προσπαθώντας να επιστρέψουμε στον κανονικό κόσμο.

—Δεν σε χορταίνω, ψιθύρισα στο αυτί της, σαν να της εμπιστευόμουν το πιο κρυφό μου μυστικό. Αυτή η αίσθηση με στοίχειωνε όλα αυτά τα χρόνια.

—Κι εμένα... Ήταν μαρτύριο...

Μας πήρε ώρα να χωρίσουμε. Μπήκαμε κάτω από το ντους μαζί, όπως παλιά.

—Τελείωσες μέσα μου, είπε και μόλις τη στιγμή εκείνη το συνειδητοποίησα.

—Διάολε!...

Χαμογέλασε.

—Οι πιθανότητες σύλληψης στην ηλικία μου είναι σχεδόν μηδαμινές, είπε. Όμως... καλύτερα να προσέχουμε.

—Σε ήθελα τόσο που έχασα τα λογικά μου..., δικαιολογήθηκα.

Με αγκάλιασε.

—Δεν είναι υπέροχο; είπε φιλώντας με κάτω από τα νερά που έπεφταν. Σαν να μην πέρασε μια μέρα!

—Πρέπει να πας στο γραφείο σου; γκρίνιαξα.

—Ήδη έχω αργήσει πολύ, είπε. Αλλά θα κοιτάξω να ξεμπλέξω νωρίς, γιατί πού μυαλό για δουλειά σήμερα!

Βγήκε από το ντους, παρά τις διαμαρτυρίες μου, και σκουπίστηκε με μια μεγάλη πετσέτα. Κάθε της κίνηση ήταν μια σεξουαλική πρόκληση στο μυαλό μου που φαινόταν να ζυπνά (εκδικητικά) από μακροχρόνια νάρκη.

—Δεν το πιστεύω! γέλασε η Χριστίνα, σαν να διάβασε τη σκέψη μου. Κάνουμε σαν τίποτα ξαναμμένοι τηναίητζερς που δεν έχουν άλλο από το σεξ στο μυαλό τους.

—Περίμενα τόσα χρόνια για σε πάρω ξανά στην αγκαλιά μου, μουρμούρισα.

—Γιατί, μήπως εγώ...;

Ντύθηκε γρήγορα και μου έδωσε ένα πεταχτό φιλί.

—Περίμενέ με, είπε. Σε προειδοποιώ... θα γυρίσω σε έξαλλη κατάσταση.

Έφυγε κι αφέθηκα να σωριαστώ στο βομβαρδισμένο ντιβάνι απολαμβάνοντας τη μνήμη της μυρωδιάς της στα σεντόνια. «Δεν θ' αργήσει...» ήταν η τελευταία σκέψη πριν με πάρει ο ύπνος.

Ένωσα πρώτα τη ζεστασιά της γυμνής σάρκας πάνω μου και μετά άκουσα τη φωνή που ψιθύριζε στο αυτί μου «σ' αγαπώ».

Την αγκάλιασα και την έσφιξα πάνω μου.

—Άργησες, μουρμούρισα φιλώντας την στα χείλη, στο λαιμό, στα υπέροχα στήθια με τις τεράστιες ωρέολες και τις σκληρές, υπερμεγέθεις ρώγες.

—Είναι μόνο τρεις, γέλασε. Αλλά δεν γινόταν να μείνω άλλο...

Αφεθήκαμε να μας παρασύρει ένα απέραντο πέλαγος ηδονής.

Είχε νυχτώσει όταν αρχίσαμε να αποκτούμε πάλι επαφή με το περιβάλλον. Τα κορμιά μας βουτηγμένα στον ιδρώτα, γεμάτα μελανιές και εκχυμώσεις, σπέρμα και ερωτικά υγρά.

—Πρέπει να φάμε κάτι κάποια στιγμή ή θα πεθάνουμε έτσι όπως πάμε, είπε.

—Πεινάς;

—Εσύ όχι;

—Σαν λύκος, αλλά πιο πολύ θέλω να σε νιώθω γυμνή κοντά μου.

Γέλασε.

—Αυτό μετά, είπε. Τώρα πάμε για μπάνιο και μετά έξω για φαγητό.

—Στο ταβερνάκι;

—Έξοχα!

Ο αρχισερβιτόρος μας αναγνώρισε και μας χαιρέτησε χαμογελαστός. Πήρε την παραγγελία μας και κοντοστάθηκε σαν κάτι να ήθελε να πει και το σκεφτόταν. Στο τέλος το αποφάσισε.

—Συγγνώμη για την αδιακρισία μου, είπε. Αλλά θα σκάσω αν δεν ρωτήσω... Πόσα χρόνια είσαστε μαζί;

Η Χριστίνα κι εγώ κοιταχτήκαμε χαμογελώντας.

—Γιατί; ρώτησε η Χριστίνα.

—Γιατί δεν έχω δει ανθρώπους στην ηλικία σας να είναι τόσο ερωτευμένοι, απάντησε αυθόρμητα ο ανθρωπάκος. Οι περισσότεροι ίσα που μιλιούνται –στην καλύτερη.

—Τριάντα χρόνια, απάντησε η Χριστίνα μ' ένα χαμόγελο.

Ο τυπάκος άφησε να του ξεφύγει ένα σφύριγμα.

—Τριάντα χρόνια! θαύμασε. Θα το λέω της γυναίκας μου και δεν θα με πιστεύει!

Έφυγε κουνώντας το κεφάλι του ενώ η Χριστίνα με φιλούσε.

—Έχουμε αρχίσει να δίνουμε στόχο, είπε.

—Έχεις δίκιο, απάντησα. Δεν είναι σωστό για σένα...

Σήκωσε τους ώμους της.

—Δεν με νοιάζει, είπε. Έτσι κι αλλιώς με τον Σαρολόγο συγκατοικούμε μόνο και μόνο εξ' αιτίας των παιδιών.

—Συγκατοικείτε;!!!...

—Τα τελευταία οχτώ χρόνια οι σχέσεις μας είναι καθαρά τυπικές, είπε συννεφιασμένη. Όχι πως πριν ήταν αλλιώς δηλαδή... Ορίστε... άλλο ένα λάθος που έκανα.

—Γιατί; ρώτησα.

—Από μια βλακεία. Ήμουν έγκυος στον Βασίλη. Πανικοβλήθηκα. Ο Σαρολόγος άρπαξε την ευκαιρία, όπως και κάθε ευκαιρία που του παρουσιάζεται... Τον είδες...

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Και τι θα κάνεις; ρώτησα.

Σήκωσε τους ώμους της.

—Δεν ξέρω, είπε. Θα περιμένω... Να μεγαλώσουν λίγο τα παιδιά.

Πήρα τα χέρια της στα δικά μου.

—Έλα μαζί μου, είπα.

—Πού;

—Όπου να 'ναι... Όπου θέλεις.

Χαμογέλασε κι έσφιξε τα χέρια μου.

—Αγαπημένε μου Άρη! είπε και υπήρχε μελαγχολία στη φωνή της. Το ξέρω πως το εννοείς... Αλλά ας το αφήσουμε για την ώρα. Έχουμε τόσα άλλα... Είναι τόσα αυτά που θέλω να μάθω για σένα... για όλα αυτά τα χρόνια... Σε κοιτάζω, σε αγγίζω... σε φιλάω... και δεν μπορώ να το πιστέψω πως είσαι εδώ... Ήξερα πως σ' αγαπώ μα τρόμαξα όταν κατάλαβα πόσο βαθύ ήταν αυτό την προηγούμενη φορά που σε είδα... τότε, στον δικηγόρο...

—Δεν ήταν ο καλύτερος τρόπος αυτός, αλλά ξαφνικά ένιωσα πως δεν με χωράει ο τόπος, είπα. Ήθελα να σας δω... Ήθελα να σ' αγκαλιάσω και πάλι... έστω για μια στιγμή...

Χαμογέλασε.

—Και τα 'κανες όλα γυαλιά-καρφιά με τη χειρονομία σου. Ξέρεις τι είπε ο Κώστας μετά σε μένα και την Κατερίνα; «Αυτός, ή μαλάκας είναι ή ερωτευμένος μαζί σας. Το δεύτερο αποκλείεται... άρα το πρώτο».

—Διορατικός όπως πάντα, σχολίασα.

—Μα πού να του πάει το μυαλό; Οποιοδήποτε λογικού ανθρώπου δηλαδή, όχι μόνο του Κώστα...

Τρώγαμε κουβεντιάζοντας όταν σε μια στιγμή μια μεσόκοπη χοντρή ήρθε να στηθεί μπροστά στο τραπέζι μας κοιτάζοντάς μας καλά-καλά.

Τρομάξαμε να γνωρίσουμε τη Γιώτα, μια συμφοιτήτριά μου στο Παρίσι.

—Δεν το πιστεύω! αναφώνησε η χοντρή. Είσαστε ακόμα μαζί! Να, αυτό θα πει έρωτας! Αχ!

Φλυάρησε για κάμποσο –good old times– αντάλλαξε τηλέφωνα και υποσχέσεις «να βρεθούμε» με τη Χριστίνα και πήγε να καθίσει πίσω στη συντροφιά της.

—Έτσι είμαι κι εγώ; ρώτησε η Χριστίνα σκύβοντας προς το μέρος μου. Θεέ μου!... Από αύριο δίαιτα... και lift-ing.

—Η καλύτερη συνταγή είναι αχαλίνωτο σεξ, είπα.

Έβαλε τα γέλια.

—Εσένα το μυαλό σου εκεί... Κολλημένο!

Χαμογέλασε.

—Και να σκεφτείς πως ξεκινήσαμε σαν εχθροί, είπε.

—Ως τις μαγικές εκείνες βραδιές στη Χώρα της Νάξου.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Όταν σκέφτομαι την αρχή της σχέσης μας εκεί τη βάζω, είπε.

—Πότε κατάλαβες πως κάτι συμβαίνει; ρώτησα. Την πρώτη νύχτα ή τη δεύτερη;

Με κοίταξε και χαμογέλασε αμήχανα.

—Στο λεωφορείο του πηγαϊμού, είπε. Ξαφνικά, τελείως απροειδοποίητα ένιωσα μια ακατανίκητη επιθυμία να σ' αγγίξω. Έγινα έξαλλη με τον εαυτό μου. Και να 'χω και τον Κώστα δίπλα μου με τις εξυπνάδες του. Το κακό είναι ότι όσο περνούσε η ώρα τόσο η επιθυμία φούντωνε. Δεν μου είχε συμβεί ποτέ πριν. Ήμουν τόσο ερεθισμένη ώστε η επαφή με την καρέκλα στην ταβέρνα μετά με τρέλαινε...

Την κοίταζα έκπληκτος. Δεν είχα ιδέα!

—Και δεν είναι μόνο αυτό, συνέχισε. Θυμάσαι που πήγα να κλείσω δωμάτιο στο ξενοδοχείο; Εγώ φρόντισα να είναι μονόκλινο. Σου λέω... Είχα χάσει το μυαλό μου... Δεν έβλεπα την ώρα να βρεθούμε μόνοι στο κρεβάτι!...

—Όπου, φυσικά, δεν έγινε τίποτα, της θύμισα.

—Γιατί περίμενα να κάνεις κάτι... μια κίνηση... Έκανα ότι μπορούσα για να σε προκαλέσω... αλλά εσύ... βράχος!

—Βράχος;! αναφώνησα. Κόντευα να εκραγώ!

—Εγώ νόμισα πως δεν με ήθελες... Κι αυτό με μπέρδευε, γιατί διαισθανόμουν πως σου άρεσα... σαν γυναίκα εννιά... Αυτή η νύχτα ήταν μαρτύριο... Άσε... δεν θες να ξέρεις...

—Πες μου...

Μου έριξε μια λοξή ματιά και αναστέναξε.

—Όταν σιγουρεύτηκα πως κοιμόσουν έκανα κάτι που δεν θα με φανταζόμουν ποτέ ικανή να κάνω κάτω από τέτοιες συνθήκες... Αρχισα να χαϊδεύομαι... ώσπου... Καταλαβαίνεις... Ήταν ο πιο αθόρυβος, ο πιο ακίνητος αυνανισμός της Ιστορίας... Μίσησα τον εαυτό μου κείνο το βράδυ, αλλά μου ήταν αδύνατον να το ελέγξω. Σου λέω, δεν μου είχε συμβεί ποτέ... ούτε καν σαν φαντασίωση. Και να 'ταν μόνο αυτό;... Ήρθα και κόλλησα πάνω σου και σε αγκάλιασα. Έτσι αποκοιμήθηκα... Ευτυχώς το πήρα είδηση πριν ξυπνήσεις και τραβήχτηκα.

Την κοίταξα χαμογελώντας.

—Πριν ξυπνήσω;...

Άνοιξε τα μάτια της διάπλατα.

—Μη μου πεις...!!!

—Ήμουν ξύπνιος από ώρα και δεν τολμούσα να κουνήθω. Νόμισα πως έγινε τυχαία, στον ύπνο σου.

Γέλασε.

—Ναι... τυχαία!

—Και τη δεύτερη βραδιά; ρώτησα.

—Τη δεύτερη βραδιά κατάλαβα πως δεν ήταν μόνο η ερωτική έλξη, είπε. Κι αυτό με τσάκισε κυριολεκτικά.

—Και τώρα;

—Τώρα... σε θέλω συνέχεια, ψιθύρισε αποφεύγοντας να με κοιτάξει.

Αν μέναμε λίγο ακόμα θα κάναμε έρωτα πάνω στο τραπέζι, προσφέροντας στον αρχισερβιτόρο επιπλέον άφθονο υλικό διήγησης στη γυναίκα του.

* * *

Το δικαστήριο ήταν κατάμεστο. Η ατμόσφαιρα αποπνιχτική. Ένα ζοφερό γκριζοκίτρινο φως τρύπωνε στην κακοσοβαντισμένη αίθουσα από κάτι παράθυρα με κάγκελα που ήταν τοποθετημένα ψηλά —πιθανώς για να μην το σκάζουν οι κατηγορούμενοι. Οι δικαστές σε μια ψηλή έδρα, σαν μαύρα κοράκια που παραφύλαγαν να κατασπαράξουν το θύμα τους υπό το βλέμμα ενός βαριεστημένου Χριστού. Πρόεδρος ο ξάδερφος Κώστας.

Κατηγορούμενος, δεμένος σ' ένα χαμηλό σκαμνί με αλυσίδες, απέναντι στην έδρα: εγώ. Στα δεξιά μου, καθισμένες σε μια βαθμιδωτή εξέδρα και ντυμένες εξαιρετικά αποκαλυπτικά, η Κατερίνα, η Χριστίνα, η Βάσω, η Μυρτώ, η Ελπινίκη, η Κάτια και η Μίνα. Στο παραπέτο μπροστά τους μια ταμπέλα με μεγάλα τυπωμένα γράμματα: «ΘΥΜΑΤΑ».

Αριστερά μου, οι ένορχοι. Το συμβούλιο καθηγητών του Γυμνασίου-Λυκείου Τερψιθέας με προεξάρχοντα τον κύριο Λυκειάρχη.

Πίσω μου, το διψασμένο για αίμα πλήθος.

Εισαγγελέας ο Κλαδόπουλος. Υπεράσπιση ο Σαράντης.

Ο Πρόεδρος-Κώστας διαβάζει το κατηγορητήριο.

—Βδελυρέ κατηγορούμενε, κατηγορείσαι πως απεπλήνησες αθώας κορασίδας, διέπραξες αιμομιξίαν, παρά φύσιν συνουσίαν, εξώθησιν εις ακολασίαν, εμοίχευσες ασυστόλως υπάνδρους γυναίκας και ενέχεσαι και εις άλλα εξ'

ίσου φρικαλέα εγκλήματα. Παρ' ότι γνωρίζομεν πως είσαι παμφηφί ένοχος θα ηθέλαμεν, δια τους τύπους, να ακούσωμεν και την ιδιικήν σου άποψιν.

—Ένοχος, κύριε Πρόεδρε.

—Ε, τότε ας προχωρήσωμεν εις την καταδίκην. Ο κύριος Εισαγγελεύς έχει τον λόγον.

Ο Κλαδόπουλος σηκώθηκε και με έδειξε με το τεντωμένο του δάχτυλο στο ακροατήριο.

—Αυτός ο άνθρωπος είναι επικίνδυνος και γι' αυτό πρέπει να τιμωρηθεί παραδειγματικά, να 'ούμ'. Εμένα μου ξεμυάλισε την αθώα μου θυγατέρα και παρά λίγο να μου καταστρέψει όλα τα όνειρα για το μέλλον μου. Αλλά τι περιμένεις από ένα υποκείμενο που διέφθειρε τις δυο του ξαδέρφες καθ' έξιν και κατ' επανάληψιν; Πρώτα τη μία και μετά την άλλη και τούμπαλιν.

— Πάλι καλά που δεν μας βάτεψε και τη μάνα, σχολίασε ο Πρόεδρος Κώστας.

—Επίσης, συνέχισε ο Κλαδόπουλος, αυτός τούτος ο δράστης ξεμυάλισε και την ίδια του την καθηγήτρια, την οποία εξανάγκασε να συνάψει λεσβιακή σχέση με την ερωμένη-ξαδέρφη του...

—Α, τον πούστη! ανέκραξε ο Πρόεδρος-Κώστας.

—Νομίζω πως δεν χρειάζεται περαιτέρω παράθεση των κατορθωμάτων του αθλίου αυτού σατύρου προκειμένου να τον καταδικάσουμε παραδειγματικά, να 'ούμ'. Ωστόσο επιφυλάσσομαι να προτείνω την εσχάτη των ποινών, αφού πρώτα καγχάσω προκαταβολικά με τα παιδαριώδη επιχειρήματα της υπεράσπισης που ακολουθεί.

—Χαμένος κόπος, γκρίνιαξε ο Πρόεδρος-Κώστας. Άντε, εντάξει... πού 'σαι υπεράσπιση... ακούμε...

Ο Σαράντης προχώρησε στο κέντρο της αίθουσας προσποιούμενος πως μελετούσε τον ογκώδη φάκελλο που κουβαλούσε.

—Κύριε Πρόεδρε, αρχίζει. Κύριε Εισαγγελεύ, κύριοι ένορκοι, κυρίες και κύριοι... γειαχαραντάν. Έχω εδώ κομίσει ορισμένα έγγραφα που αφορούν μια υπόθεση επιδοτήσεων των ελαιοπαραγωγών, κύριε Εισαγγελεύ, καθώς και μια άλλη για κάτι μίζες σε δημόσια έργα, κύριε Πρόεδρε...

—Περιττό, κύριε συνήγορε, τον διακόπτει ο Εισαγγελέας Κλαδόπουλος. Τα επιχειρήματά σας είναι πειστικότερα. Προτείνω την αθώωση του κατηγορουμένου.

—Αθώς, αθώς, επικροτεί ο Πρόεδρος-Κώστας.

—Αθώς! φώναξα και τινάχτηκα όρθιος –και μαζί μου η Χριστίνα.

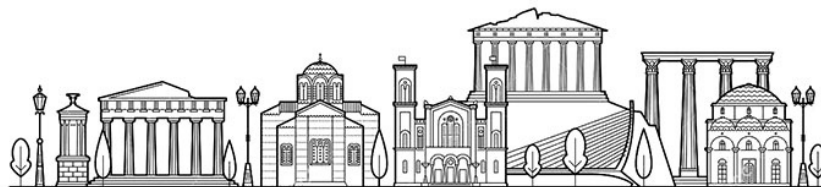
—Τι είναι, γλυκέ μου; μουρμούρισε μισοκοιμισμένη. Όνειρο έβλεπες.

—Με γλίτωσε πάλι ο Σαράντης, είπα.

Αλλά είχε αποκοιμηθεί ήδη.

* * *

Και οι μέρες περνούσαν το ίδιο έντονες, τρυφερές, γεμάτες, δημιουργώντας μας σιγά-σιγά την ψευδαίσθηση πως αυτό θα κρατούσε για πάντα. Γι' αυτό και η αναγγελία της επιστροφής του συζύγου και των παιδιών μας βρήκε απελπιστικά απροετοίμαστους. Για μια ακόμη φορά οι συνθήκες μας χώριζαν και για μια ακόμη φορά ετοιμαζόμουν να πάρω τους δρόμους. Όπως το είπε και η Χριστίνα αποχαιρετώντας με... «Τα λάθη μας πάντα βρίσκουν τον τρόπο να μας χτυπήσουν εκεί που πονάμε περισσότερο».

9) Play it Again...

Το Παρίσι είναι από τους τόπους που δεν αλλάζουν ποτέ. Μόνο ο τρόπος των ανθρώπων να βλέπουν, να νιώθουν και να προσλαμβάνουν παραστάσεις κι αισθήματα αλλάζει κι αυτό είναι που κάνει εκείνους που επιστρέφουν να απογοητεύονται «βρίσκοντας τα όλα αλλαγμένα». Είναι οι ίδιοι που έχουν αλλάξει, αλλά δεν είναι καθόλου έτοιμοι να το παραδεχτούν. Γιατί, αν το παραδέχονταν θα έπρεπε μετά να καθίσουν να σκεφτούν αν η αλλαγή αυτή ήταν για καλό ή για κακό.

Δεν βρήκα τίποτα στο Παρίσι αλλαγμένο. Είχα φύγει χθες κι επέστρεφα σήμερα. Μόνο που από το χθες ως το σήμερα ο χρόνος έκανε ένα φοβερό σάλτο προς τα εμπρός. Αλλά αυτά είναι παιχνίδια που συνηθίζει να παίζει ο χρόνος.

Πρώτη μου δουλειά το προσκύνημα στη *Rue des Amants Perdus*. Οι χαμένοι εραστές είχαν χαθεί για τα καλά, όμως όλα τα άλλα ήταν εκεί, στη θέση τους. Το ταμπάκι της γωνίας, ο φούρνος, το μπακάλικο, ο μανάβης και φυσικά το café.

Η Συλβί είχε γεράσει, αλλά ήταν πάντα εκεί.

—Je savais qu'un jour tu rentrerais, μου είπε αγχαλιάζοντάς με.

Όλα όπως τα θυμόμουν... Μόνο ο Μωρίς έλειπε.

—Il m'a déserté, mon légionnaire, αναστέναξε η Σουλβί. Cela fait plus que dix ans. Il est la haut maintenant... se soûlant la gueule avec ses petits copains, le salopard!

Τα μάτια της όμως είχαν βουρκώσει.

Καθίσαμε να πιούμε ένα ποτηράκι και να θυμηθούμε τα παλιά.

—Ça va toi? με ρώτησε.

—Ça peut aller, Sylvie, απάντησα. On vera.

—Τι θα κάνεις τώρα; Θα μείνεις;

—Δεν ξέρω...

Χαμογέλασε.

—Αν ψάχνεις για δουλειά μπορώ να σου βρω, είπε.

—Δηλαδή;...

—Εδώ, είπε η Σουλβί. Γέρασα κι έχω ανάγκη από κάποιον που να εμπιστεύομαι, να με βοηθάει. Αν σ' ενδιαφέρει το κουβεντιάζουμε.

—Δεν έχουμε να κουβεντιάσουμε τίποτα, είπα. Φέρε μια ποδιά.

Έβαλε τα γέλια.

—Πάντα το παρορμητικό πιτσιρίκι που θυμάμαι, είπε. Σιγά... ησύχασε... όλα θα γίνουν. Πού μένεις;

—Σ' ένα ξενοδοχείο εδώ κοντά, είπα. Χθες βράδυ έφτασα.

Με κοίταξε μ' ένα παράξενο ύφος και χαμογέλασε. Άνοιξε ένα συρτάρι πίσω από τον πάγκο, έβγαλε ένα κλειδί και το έσπρωξε προς το μέρος μου.

—Το παλιό σας διαμέρισμα περιμένει, είπε. Τι λες;

Τι μπορούσα να πω; Αυτό δεν ήταν απλά τύχη, ήταν

«το σύμπαν που συνωμοτούσε». Πήρα το κλειδί μηχανικά και το κοίταξα. Σαν το Άγιο Δισκοπότηρο μου φάνταζε.

—Le bon, vieux temps, αναστέναξε η Σουλβί. Άντε, πήγαινε να φέρεις τα πράγματά σου και να τακτοποιηθείς. Από αύριο στρώνεσαι στη δουλειά.

Δεν ρώτησε ούτε για την Κατερίνα, ούτε για τη Χριστίνα. Αλλά η Σουλβί ήταν πάντα διακριτική —με τον τρόπο της.

Σε μια ώρα βρισκόμουν και πάλι από κει που η ζωή μου ξεκίνησε. Δεν είχε αλλάξει τίποτα. Τίποτα απολύτως! Κι αυτό ήταν πολύ περίεργο. Σαν να μην είχε πατήσει το πόδι ανθρώπου εδώ μέσα από τότε που φύγαμε.

Κατέβηκα και πάλι στις Σουλβί, αρκετά μπερδεμένος.

—Comment ça se fait que rien n'ai changé? τη ρώτησα.

Χαμογέλασε αμήχανα, αλλά δεν έδωσε απάντηση. Αντί γι' αυτό μου έδειξε με μια κίνηση του κεφαλιού το τηλέφωνο πάνω στον πάγκο.

—Αν έχεις να τηλεφωνήσεις κάπου, μη διστάζεις, είπε. Θα το κρατήσω από τον μισθό σου.

Δίστασα.

—Mais, vas-y, espèce de con! Qu'est que tu attends? μ' ενθάρρυνε η Σουλβί και χάθηκε στην κουζίνα της.

Πήγα στο τηλέφωνο σαν υπνοβάτης.

—Allô?... ήρθε η φωνή από την άλλη άκρη.

—Ήρθα..., είπα κουτά.

—Έρχομαι, ήρθε η κοφτή απάντηση κι έκλεισε χωρίς καν να ρωτήσει πού βρισκόμουν.

Σε μισή ώρα η Κατερίνα έπεφτε στην αγκαλιά μου υπό το συγκαταβατικό βλέμμα της Σουλβί.

—Βλάκα! έλεγε και ξανάλεγε φιλώντας με. Βλάκα!

Ήταν που όλα άρχιζαν πάλι —με τον πιο ιδανικό τρόπο.

Την ίδια νύχτα, αγκαλιασμένοι στο κρεβάτι μας, μ' ένα τεράστιο φεγγάρι να μας καλωσορίζει προσπαθήσαμε να βάλουμε σε τάξη τη ζωή μας με λόγια.

—Είδες τη Χριστίνα; με ρώτησε.

—Ναι.

—Δεν είναι καλά. Πώς βρέθηκε μπλεγμένη σ' αυτή την ιστορία δεν μπορώ να καταλάβω... Για τον άθλιο προικοθήρα μιλάω.

Δεν μπόρεσα να μην χαμογελάσω.

—Ενώ εμείς αντιθέτως τα καταφέραμε μια χαρά...

Μου έδωσε μια γερή σκουντιά με τον αγκώνα της.

—Μην αρχίσεις τις εξυπνάδες, προειδοποίησε. Εμείς φοβηθήκαμε. Δηλαδή... εγώ φοβήθηκα... Και κοντά σε μένα την πλήρωσες κι εσύ τη νύφη.

Με κοίταξε κατάματα.

—Θέλω να μου τα πεις όλα, είπε. Ακούς; Όλα.

—Αν έχουμε χρόνο...

—Έχουμε όσον χρόνο θες, γέλασε δείχνοντας μου τις ακόμα κλειστές βαλίτσες κοντά στην πόρτα. Δεν γλιτώνεις πια από μένα. Είμαι εδώ για να μείνω.

Τη φίλησα και μου το ανταπέδωσε με μια τρυφερότητα που είχα ξεχάσει πως είχε.

—Μ' αγαπάς; ρώτησε ψιθυριστά.

—Σ' αγαπώ, απάντησα.

—Παρ' όλα όσα σου έκανα;

—Δεν έκανες τίποτα, είπα. Απλά, όπως είπες και πριν, φοβηθήκαμε. Βρεθήκαμε να παλεύουμε με κάτι πολύ πιο δυνατό απ' ότι μπορούσαμε ν' αντιμετωπίσουμε.

—Εσύ όμως δεν το 'βαλες στα πόδια, παρατήρησε.

—Εγώ είχα άγνοια κινδύνου.

—Και παραλίγο να σε φάει το τέρας.

Θέλησα ν' αλλάξω κουβέντα.

—Δεν σου κάνει εντύπωση που το «καταφύγιο» μας παρέμεινε ακριβώς όπως το αφήσαμε; είπα κοιτάζοντας γύρω μου.

—Όχι, καθόλου, απάντησε μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο.

—Καθόλου;...

Με φίλησε.

—Ξέχασα να σου πω πως αυτό είναι πια το δικό μας σπίτι, είπε. Βλέπεις, μόλις μπόρεσα ζήτησα από τη Συλβί να μου το πουλήσει κι εκείνη δεν μου χάλασε το χατήρι. Το έφτιαξα λοιπόν ακριβώς όπως ήταν και το άφησα έτσι, ελπίζοντας πως κάποια στιγμή...

—Κι εγώ που νόμιζα πως τα 'χες σβήσει όλα αυτά, μουρμούρισα.

Γέλασε και μ' αγκάλιασε.

—Εσύ πάντα έβγαζες αυθαίρετα συμπεράσματα, καλέ μου, είπε. Αλλά πες μου... τι έγινε στο κωλοχώρι; Κάτι μου είπε η Χριστίνα, αλλά δεν ήξερε κι εκείνη πολλά...

Της τα είπα όλα, χωρίς να παραλείψω τίποτα. Όταν τελείωσα κούνησε το κεφάλι της.

—Δηλαδή, παραλίγο να σε χάσω για δεύτερη φορά, είπε.

* * *

Όλα πήγαν κατ' ευχή. Τώρα δουλεύαμε και οι δυο, όπως παλιά, για τη Συλβί, μόνο που τη φορά αυτή η απασχόληση ήταν full time, και η ζωή μας έμπαινε σ' ένα

δρόμο. Δεν είχαμε αποφασίσει αν θα μέναμε ή όχι στο Παρίσι. Αυτές οι αποφάσεις μπορούσαν να περιμένουν. Εκείνο που μετρούσε για την ώρα ήταν πως ξαναβρίσκαμε τη χαμένη μας ευτυχία. Και το «*Café des Amants Perdus*» την παλιά του ατμόσφαιρα και αίγλη. Η Σουλβί δεν πίστευε στα μάτια της!

—Από τότε που έχασα τον Μωρίς μου, το café άρχισε να παίρνει την κάτω βόλτα, μας είπε. Πολλές φορές μπήκα στον πειρασμό να το δώσω, να ησυχάσω, αλλά κάτι με κράταγε... Και νά που τώρα...

Ένα βράδυ, μετά το κλείσιμο η Σουλβί μας κράτησε να κουβεντιάσουμε.

—Ακούστε εδώ, είπε. Από τότε που αναλάβατε εσείς το café πάει κάθε μέρα και καλύτερα. Εγώ έχω κουραστεί... Τον Μάιο μπαίνω στα 83... Γιατί δεν συνεταιριζόμαστε;

Η Κατερίνα κι εγώ κοιταχτήκαμε ξαφνιασμένοι.

—Σκεφτείτε το, είπε η Σουλβί. Ξέρω ότι είσατε δεμένοι μ' αυτόν τον δρόμο και τη γειτονιά... ίσως περισσότερο κι από μένα. Γιατί να μην γίνει αυτό κάτι πιο μόνιμο; Εκτός κι αν έχετε άλλα σχέδια...

Περάσαμε μια νύχτα ξάγρυπνη.

—Δεν το είχα ποτέ σκεφτεί αυτό, είπε σε μια στιγμή η Κατερίνα. Πάντα ζούσαμε μέρα με τη μέρα, πιστεύοντας πως μέλλον, εκ των πραγμάτων, δεν υπήρχε για μας. Και τώρα... ξαφνικά...

Την αγκάλιασα.

—Εγώ θα κάνω ότι θελήσεις, είπα. Αν είμαστε μαζί, εδώ ή οπουδήποτε, μικρή σημασία έχει για μένα.

—Ναι, πάλι εγώ καλούμαι να βγάλω το φίδι από την τρύπα, μουρμούρισε συνοφρυωμένη.

—Μα εσύ είσαι η δύσκολη σ' αυτή την ιστορία, γλυκιά μου, γέλασα. Εγώ, απλά σ' ακολουθώ.

Χαμογέλασε.

—Με το μερίδιο από την κληρονομιά του σκατόψυχου μπορούμε να πάμε όπου θέλουμε και να κάνουμε ότι θέλουμε, είπε. Το ν' αγοράσουμε το μισό μερίδιο της Συλβί θα είναι σταγόνα στον ωκεανό.

—Σωστά, είπα. Μετά, αν δεν μας αρέσει, μπορούμε πάντα να το πουλήσουμε και να κάνουμε άλλα πράγματα.

—Είχα τον φόβο πως δεν θα 'θελες να το κάνουμε, είπε με μια έκφραση ανακούφισης στο πρόσωπό της. Εμένα η ιδέα μ' έχει κατενθουσιάσει.

Την αγκάλιασα.

—Τότε πού είναι το πρόβλημα; γέλασα.

—Πουθενά, απάντησε φιλώντας με.

Κι έτσι βρεθήκαμε κατά το ήμισυ ιδιοκτήτες του café της Συλβί.

* * *

Ο μάγειρας που διαδέχτηκε τον Μωρίς στο βασίλειο της κουζίνας ήταν ένας σαραντάρης Ιταλός από τη Νάπολη, ονόματι Τζιάκομο Παντολφίνι. Ένας απίστευτος τύπος που πίστευε πως αδίκως βρισκόταν ανάμεσα σε τηγάνια και κατσαρόλες, αφού τα αδιαμφισβήτητα φωνητικά του χαρίσματα θα μπορούσαν να του εξασφαλίσουν μια υπέρλαμπρη καριέρα στη Σκάλα του Μιλάνου. Τσακωνόταν με τα γκαρσόνια, τσακωνόταν με τους πελάτες, αν τολμούσαν να του ζητήσουν πράγματα που το αισθητικό του κριτήριο ως αρτίστα-σεφ του απαγόρευε ακόμα και να τα διανοηθεί, τσακωνόταν με τους προμηθευτές και τους μεταφορείς, τσακωνόταν με όλο τον κόσμο κι όλοι αυτοί που έβριζε (με γούστο και φαντασία είναι η αλήθεια) τον λάτρευαν και θα 'πεφταν και στη φωτιά για χάρη του. Ο μόνος άνθρωπος μπροστά στον οποίο ο Τζιάκομο γινόταν αρνάκι του γάλακτος ήταν «*La Madonna di Parizi*», η... Κατερίνα!

—Εσένα σου άξιζε καλύτερη τύχη απ' αυτόν τον mas-calzone τον patrone, της έλεγε. Εσένα σου έπρεπε ένας Τζιάκομο Παντολφίνι, να σ' έχει βασίλισσα.

Και για να υπογραμμίσει τα λεγόμενά της της χάριζε μια άρια από τον Ριγκολέτο.

Στην πραγματικότητα ο Τζιάκομο μας λάτρευε και τους δυο και η ιστορία μας τον είχε αγγίξει ως τα βάθη της καλλιτεχνικής του ψυχής.

—Δεν μπορώ να καταλάβω πώς μπορείτε να 'σαστε τόσο ερωτευμένοι και να το μεταδίδετε κιόλας στους άλλους γύρω σας, μας έλεγε. Από τότε που ήρθατε το café άλλαξε. Κι ο Τζιάκομο Παντολφίνι εμπνέεται καθημερινά να συνθέτει αθάνατα αριστουργήματα που μια μέρα θα ερμηνεύσει ο ίδιος στη Σκάλα.

—Περιμένοντας αυτή την ευλογημένη στιγμή συγκεντρώσου λίγο στην κουζίνα σου, του έλεγε γελώντας η Κατερίνα. Γιατί, έτσι που το πας με τα «caprices du chef» και τα «à la Pandolfini» θα χάσουμε όλους τους πελάτες.

—Le ignorant! φώναζε ο Τζιάκομο. Τι ξέρουν οι άσχετοι βατραχοφάγοι από υψηλή κουζίνα;

Στην πραγματικότητα όχι μόνο δεν χάναμε πελάτες αλλά συνεχώς αυξάνονταν, αφού έρχονταν όχι μόνο για την ατμόσφαιρα και τη θεσπέσια κουζίνα, αλλά και για την ανεπανάληπτη εμπειρία να τους βρίσει ο αρτίστας-σεφ!

Παράγγελνε, ας πούμε, ο πελάτης ένα σκέτο steak-frites και του ερχόταν μια απίστευτη δημιουργία «à la Pandolfini». Ο πελάτης διαμαρτυρόταν, δήθεν, κλείνοντας το μάτι στην παρέα του και στα γκαρσόνια κι ο Τζιάκομο κατέφθανε πάραυτα αναψοκοκκινισμένος και φουριόζος.

—Τι ακριβώς δεν αρέσει στον εκλεκτό πελάτη; φρούμαζε με τα χέρια στη μέση και πολεμοχαρή διάθεση. Δεν του αρέσει μήπως, του ignorante, που του σερβίραμε ένα πιάτο που δεν βλέπουν ούτε στα καλύτερα εστιατόρια του κόσμου;

Δεν του αρέσει η γεύση, γιατί δεν του θυμίζει την πατατόσουπα που έτρωγε στο λασπωμένο χωριό του —που δεν υπάρχει ούτε στον χάρτη;

—Μα... εγώ παράγγειλα ένα απλό steak-frites! προσποιόταν τον αγανακτισμένο ο πελάτης.

—Τότε, ο... κύριος έκανε λάθος κι αντί να πάει στην ψησταριά της επόμενης γωνίας μας κουβαλήθηκε εδώ, του πέταγε κι αποχωρούσε μεγαλοπρεπώς.

Όταν πάλι του τύχαινε καμιά όμορφη, που του γυάλιζε, της έστελνε το πιάτο της διακοσμημένο με λουλούδια ή ερχόταν αυτοπροσώπως να της προσφέρει ένα τριαντάφυλλο.

—Una rosa per la sua sorela, δήλωνε κι αποχωρούσε ευχαριστημένος με τον εαυτό του.

Όταν ο Τζιάκομο είχε κέφια το 'ριχνε στις άριες και τις καντσονέτες από την κουζίνα του, σε τέτοια ένταση όμως που ν' ακούγονται από τη σάλα. Και δεν σταματούσε παρά μόνο όταν η έμπειρη πελατεία απαιτούσε να εμφανιστεί ο καλλιτέχνης για να εκτελέσει ένα από τα αριστουργήματά του παρουσία τους, συνοδεία κιθάρας.

Ένα απ' αυτά τα βράδια η Συλβί μου θύμισε τα παλιά.

—Θυμάσαι όταν τραγουδούσε η Κριστίν; μου είπε. Μαγικές βραδιές!...

—Ναι... μαγικές, είπα μελαγχολικά.

—Τι δεν θα 'δυνα να το ξαναδώ αυτό το κορίτσι πριν πεθάνω, αναστέναξε η φίλη μας.

Η Κατερίνα το άκουσε.

—Τραγουδούσε η Χριστίνα; με ρώτησε μετά απορημένη.

—Θεϊκά, απάντησα.

—Δεν είχα ιδέα.

—Κανείς δεν το ξέρει, είπα. Κι εγώ, όταν την πρωτάκουσα έμεινα. Απίστευτη φωνή!

—Για φαντάσου κρυφά ταλέντα η αδερφή μου! χαμογέλασε η Κατερίνα.

Με κοίταξε σκεπτική.

—Μου έχει λείψει πολύ, είπε. Εσένα;

—Πάρα πολύ, παραδέχτηκα.

Χαμογέλασε.

—Γιατί δεν της λέμε να 'ρθει; πέταξε. Έστω για λίγες μέρες...

Την κοίταξα ξαφνιασμένος. Έβαλε τα γέλια και ήρθε να μ' αγκαλιάσει.

—Μη φοβάσαι, είπε. Έχω συμφιλιωθεί εδώ και πάρα πολύ καιρό με την ιδέα. Ξέρω πως την αγαπάς, όπως ξέρω πως κι εκείνη σ' αγαπάει. Δεν με πειράζει όμως γιατί νιώθω πως αυτό που έχουμε εμείς οι δυο είναι πολύ βαθύτερο. Άλλωστε και οι τρεις μας βρισκόμαστε σε μια κατάσταση που λίγοι άνθρωποι έχουν βιώσει. Τίποτα λοιπόν δεν μπορεί να λειτουργεί σ' εμάς σύμφωνα με τους κανόνες που ισχύουν για τους συνηθισμένους ανθρώπους. Έχουμε τους δικούς μας κανόνες –κι ευτυχώς που είναι έτσι, γιατί αυτό κάνει τη ζωή μας συναρπαστική.

—Θα είναι δύσκολο..., είπα.

—Καθόλου. Το αντίθετο. Θα δεις.

* * *

Η Χριστίνα πείστηκε κι έτσι, ένα απόγευμα η Κατερίνα πήγε να την παραλάβει στο *Charles de Gaulle* και να τη φέρει κατευθείαν στο café. Η Σουλβί βλέποντάς την να εμφανίζεται ξαφνικά μπροστά της έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

—Christine! φώναξε. Ma petite Christine!

Οι δυο τους αγκαλιάστηκαν και ξέσπασαν σε κλάματα κάτω από τα έκπληκτα βλέμματα πελατών και προσωπικού.

Όταν την παρουσίασα στον Τζιάκομο, αυτός γονάτισε μπροστά της και σταυροκοπήθηκε θεαματικά.

—Ancora una Madonna! ανέκραξε. Quello che una famiglia meravigliosa! Quello che una famiglia!

Ήταν μια βραδιά από κείνες που μένουν χαραγμένες στη μνήμη για πάντα. Οι τρεις γυναίκες καθισμένες σ' ένα απόμερο τραπεζάκι, που ο Τζιάκομο είχε φροντίσει να φορτώσει με λουλούδια, μιλούσαν ασταμάτητα ώρες ολόκληρες κλαίγοντας και γελώντας, ενώ φρόντιζα να κρατήσω τον αρτίστα-σεφ στην κουζίνα του και τους πελάτες ευχαριστημένους.

Κάποια στιγμή η Σουλβί σηκώθηκε κι απευθύνθηκε στην ομήγυρη.

—Mesdames, Messieurs, ανάγγειλε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση. Un rare privilège. Ma petite Christine va chanter pour nous.

Ο Antoine, ο αρχισερβιτόρος κάθισε στο πιάνο κι από τις πρώτες νότες των πλήκτρων κατάλαβα τι θα γινόταν κι ο λαιμός μου σφίχτηκε. Η Χριστίνα άρχισε να τραγουδάει «*Mon Légionnaire*», το τραγούδι του Μωρίς. Ο χρόνος γύρισε για μια ακόμη φορά πίσω.

Κάποια στιγμή άκουσα τον Τζιάκομο δίπλα μου να μουρμουρίζει.

—Quelle voix cette fille, mon vieux! Quelle voix! Si je n'étais pas amoureux de ta femme je tomberais amoureux de celle-là immédiatement.

Είχε ξεχάσει τα ιταλικά του!

Μείναμε όλη τη νύχτα ξάγρυπνοι οι τρεις μας, καθισμένοι στο περβάζι του παράθυρου, κάτω από το φεγγάρι

και κουβεντιάσαμε χωρίς σταματημό. Κουβέντιαζαν οι δυο τους ακόμη όταν κατέβηκα το πρωί ν' ανοίξω το café και να φροντίσω για τις παραλαβές.

Κατάφερα να ξεκλέψω μερικές ώρες ύπνου το απόγευμα αφού τα κορίτσια, που αναπλήρωσαν τον χαμένο τους ύπνο όλο το πρωινό, είχαν εξορμήσει στα μαγαζιά, κι έτσι το βράδυ μπόρεσα ν' αναλάβω τα καθήκοντά μου και πάλι σχετικά ξεκούραστος.

Ήταν μια ακόμη αξέχαστη βραδιά στο café, αν και σε διαφορετικό κλίμα τώρα, αφού η Χριστίνα έκανε ένα ανεπανόληπτο ντουέτο με τον εκστατικό Τζιάκομο και τα φιλοδωρήματα που άφησαν οι ευτυχισμένοι πελάτες ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο –κάνοντας τα γκαρσόνια ευτυχισμένα.

Μετά, βρεθήκαμε και πάλι οι τρεις μόνοι μας, με τους δυο ελαφρά αμήχανους και τον τρίτο –την τρίτη μάλλον– να το διασκεδάζει.

—Κοιτάξτε εσείς οι δυο, είπε τέλος η Κατερίνα γελώντας. Αν νομίζετε πως θα με κάνετε να περάσω όλη τη νύχτα ξάγρυπνη πάλι σας γέλασαν. Γι' αυτό, αφήστε τις ντροπές κι ελάτε να πέσουμε για ύπνο, γιατί τα μάτια μου κλείνουν. Δεν είναι ώρα να παριστάνουμε τους ανήξερους και τους δήθεν.

Βρέθηκα ανάμεσά τους, όπως τότε με τη Βάσω, μόνο που τώρα οι συνθήκες ήταν τελείως διαφορετικές.

—Vous rouvez toucher, mais pas baiser, είπε γελώντας η Κατερίνα. Να 'μαστε ξηγημένοι.

Η Χριστίνα στριμώχτηκε κοντά μου κι ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο μου.

—Αφού έχουμε το ελεύθερο, ας επωφεληθούμε, είπε γελώντας.

Αγκάλιασα με το ελεύθερο χέρι μου την Κατερίνα και την τράβηξα κοντά μου κι εκείνη.

—Κοίτα όμως πώς τα φέρνει η τύχη καμιά φορά, είπε αυτή. Ποιος θα μπορούσε να σκεφτεί πως θα 'μασταν έτσι οι τρεις μας μια μέρα!

—Μπορεί και να 'ναι όνειρο, είχε χαμογελώντας η Χριστίνα.

—Μπορεί, αλλά τότε δεν βιάζομαι να ξυπνήσω, απάντησε η Κατερίνα φιλώντας με στον ώμο.

—Ούτε εγώ, είπε η Χριστίνα.

—Ούτε εγώ, συμπλήρωσα με τη σειρά μου.

Κοιμηθήκαμε σαν άγγελοι κείνη τη νύχτα.

Το πρωί η Κατερίνα σηκώθηκε πρώτη.

—Σειρά μου να φροντίσω για τα προς το ζην σήμερα, είπε γελώντας. Εσείς μην τολμήσετε να το κουνήσετε από εδώ... είσαστε με άδεια.

Όταν κατέβηκε η Χριστίνα με κοίταξε σκεφτική.

—Μας άφησε επίτηδες μόνους, είπε.

Το είχα καταλάβει.

Ήταν ένα πρωινό ονειρεμένο. Όπως και τα άλλα που ακολούθησαν.

Την παραμονή της αναχώρησης της Χριστίνας ήμασταν και οι τρεις στα μαύρα πανιά.

—Πότε θα το πάρεις απόφαση να αποδράσεις; είπε η Κατερίνα της Χριστίνας σε μια στιγμή.

—Κάποια στιγμή θα γίνει κι αυτό..., απάντησε εκείνη μ' ένα βεβιασμένο χαμόγελο.

—Και στο μεταξύ η ζωή τρέχει... Γιατί δεν έρχεσαι εδώ;

Η Χριστίνα μας κοίταξε διαδοχικά.

—Αλήθεια;... Με... με θέλετε;

Πέσαμε πάνω της να τη διαβεβαιώσουμε για την αγάπη μας.

—Είναι καλό να ξέρεις πως έχεις κάπου να πας, είπε.

—Λοιπόν; έκανε ανυπόμονα η Κατερίνα.

—Όλα στην ώρα τους... Όταν είμαι έτοιμη... Ως τότε... μπορώ να έρχομαι να σας βλέπω κάπου-κάπου;

* * *

Και ο καιρός περνούσε έτσι, ειδυλλιακά. Δεν είχαμε πολύ ελεύθερο χρόνο, αλλά ήμασταν μαζί κι αυτό ήταν το μόνο που μετρούσε για τους δυο μας.

Ένα βράδυ, στη μέση του χειμώνα, η Σουλβί δεν κατέβηκε στο café. Ανεβήκαμε στο διαμέρισμά της και τη βρήκαμε νεκρή στο κρεβάτι της μ' ένα ήρεμο χαμόγελο στο πρόσωπό της. Τη θάψαμε δίπλα στον αγαπημένο της Μωρίς.

Όταν ανοίχτηκε η διαθήκη της μάθαμε κατάπληκτοι πως τα είχε αφήσει όλα σε μας. Το μερίδιο από το café, το διαμέρισμά της κι ότι μετρητά είχε εξοικονομήσει όλα αυτά τα χρόνια. Το ποσόν που είχε λάβει από μας για την αγορά του μισού μαγαζιού δεν το είχε πειράξει! Ο συμβολαιογράφος μας παρέδωσε ακόμη έναν σφραγισμένο φάκελλο που απευθυνόταν σε μας. Το σημείωμα που περιείχε ήταν σύντομο.

«Vous avez restauré ma foi au genre humain et je vous suis reconnaissante pour cela. Soyez heureux, mes amours, car vous le méritez. Maurice vous dis aussi bonjour...»

Η Κατερίνα είχε βουρκώσει.

—Quelle dame! μουρμούρισε. Quelle dame!

Την αγκάλιασα.

—Ξέρεις πώς γνωρίστηκαν με τον Μωρίς; ρώτησα.

—Όχι.

—Στο Αλγέρι, είπα. Πολύ πριν από τον Πόλεμο της Αλγερίας, που έδιωξε τους Γάλλους από την αποικία. Ο Μωρίς ήταν όπως ξέρεις στη Λεγεώνα. Μόλις τελείωνε η δεύτερη πενταετής θητεία του. Γνώρισε τη Συλβί σ' ένα μπορντέλο. Ο πατέρας της, ένα ρεμάλι, την είχε πουλήσει σ' έναν σωματέμπορο για να μην έχει να τη συντηρεί. Ο Μωρίς την έκλεψε και την έφερε μαζί του στο Παρίσι. Δεν χώρισαν ποτέ.

—Τι ιστορία κι αυτή!...

Την κοίταξα χαμογελώντας. Κατάλαβε και χαμογέλασε.

—Μα τι λέω τώρα... Μιλάω εγώ που... Εντάξει, καταλάβαμε, κύριε... Και η δική μας δεν είναι από τις συνηθισμένες...

—Και πάλι ήπια το θέτεις, γέλασα.

* * *

Αν η δουλειά πριν ήταν πολλή, τώρα, που δεν υπήρχε πια Συλβί να μας δίνει ανάσες, έγινε αφόρητη. Η πελατεία είχε εκτιναχθεί σε σημείο απρόβλεπτο. Κάθε βράδυ ειδικά ήμασταν τίγκα, όχι πως τα μεσημέρια πηγαίναμε πίσω... Ο Τζιάκομο ήταν έξαλλος.

—Basta! φώναζε. Δεν μου μένει καιρός ούτε για να γυμνάσω τη φωνή μου. Με έχει φάει η κουζίνα! Θα τα παρατήσω όλα και θα γυρίσω στη Νάπολη. Basta!

—Έλα βρε Τζιακομίνο μου, τον καλόπιανε η Κατερίνα. Χωρίς εσένα είμαστε χαμένοι. Αφού το ξέρεις πως όλος αυτός ο κόσμος για σένα έρχεται. Για να σ' ακούσουν.

Το ευαίσθητο σημείο του Τζιάκομο.

—Να έρθουν να μ' ακούσουν στη Σκάλα. Αλλά έχε χάρη που δεν μου κάνει καρδιά να σ' αφήσω μόνη σου μ' αυτόν τον mascalzone, αλλιώς...

Όμως, κακά τα ψέματα... Χρειαζόμασταν βοήθεια, γιατί μας είχε βγει η πίστη.

Η λύση εμφανίστηκε από κει που δεν το περίμενα και αρχικά δεν μου πέρασε καθόλου από το μυαλό σαν λύση.

Είχα κατέβει στο «*Les Halles*», την αγορά, κείνο το πρωί για ψώνια του café όταν την προσοχή μου τράβηξε μια εξαιρετικά εντυπωσιακή κοπέλα σ' έναν πάγκο. Πλησιάζω για να βεβαιωθώ και...

—Κάτια!!!...

Σήκωσε το κεφάλι της και με κοίταξε έκπληκτη.

—Άρη!!!...

Έτρεξε να μ' αγκαλιάσει.

—Μόνο βουνό με βουνό... ε; γέλασε.

—Τι γυρεύεις εσύ εδώ πέρα; ρώτησα απορημένος.

—Οουου... είναι ολόκληρη ιστορία...

Κλασική ιστορία. Η κρίση... η ανεργία... ο κλειστός κόσμος των μοντέλων... η σαπίλα... η εκμετάλλευση... Όταν της προτάθηκε μια δουλειά στο Παρίσι δεν το σκέφτηκε δυο φορές. Δυστυχώς η «δουλειά» αποδείχτηκε σαπουνόφουσκα... ή μάλλον απαιτούσε πράγματα που η ίδια δεν ήταν διατεθειμένη να δεχτεί... Περιπλανήθηκε... ταλαιπωρήθηκε... στο τέλος βρήκε μια δουλειά εδώ, μανάβισσα... μισθός πείνας, αλλά από το τίποτα... ή από πουτάννα...

—Πόσον καιρό είσαι στο Παρίσι; ρώτησα.

—Πάω για ενάμιση τώρα...

Είχα ήδη αρχίσει να επεξεργάζομαι σενάρια σωτηρίας.

—Με τη γλώσσα πώς τα πας; ρώτησα.

—Φαρσί, αλλά δεν τα χωνεύω...

—Χμμ... Καλά... Θα είσαι εδώ αύριο;

—Όχι, με κάλεσαν στο Προεδρικό Μέγαρο, γέλασε. Μα τι μου λες τώρα, ρε Άρη μας; Πού θα πάω; Εδώ θα 'μαι.

—Ωραία. Μην κουνηθείς από εδώ. Αύριο, την ίδια ώρα.

Κάθισα να εξηγήσω στην Κατερίνα την ιδέα μου. Έβαλε τα γέλια.

—Άντε, ας τη σώσουμε κι αυτή, είπε. Αλλά να 'μαστε εξηγημένοι, κακομοίρη μου. Η παραμικρή στραβοτιμονιά και σου ανοίγω το κεφάλι.

—Κατερίνα!...

—Καλάαααα...

Την πήγα την επομένη το πρωί στο «*Les Halles*» να γνωρίσει την Κάτια. Βλέποντάς την όπως πλησιάζαμε τον πάγκο της έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα.

—Ο Χριστός κι ο Απόστολος! αναφώνησε. Αυτή εδώ θα μας κουβαλήσει όλο το Παρίσι στο μαγαζί. Να τη δει ο Τζιακομίνo θα πάθει έμφραγμα.

Έκανα τις συστάσεις.

—Το... πρόσωπο; με ρώτησε η Κάτια μ' ένα πλατύ χαμόγελο.

—Η μία και μοναδική.

—Αμ, έτσι πες μου, κυρ-προφέσορα! είπε το κορίτσι. Τώρα καταλαβαινόμαστε. Τώρα μάλιστα!

—Μωρ' τι 'ναι τούτη 'δω! γέλασε η Κατερίνα και κατάλαβα πως τη συμπάθησε αμέσως.

Εξηγήσαμε στην Κάτια τι είχαμε σκεφτεί. Δεν πίστευε στ' αυτιά της.

—Ο μισθός δεν είναι τεράστιος, αλλά σε σύγκριση με τον τωρινό σου υπάρχει μια σαφής πρόοδος, της είπα. Επιπλέον δεν θα 'χεις να πληρώνεις ενοίκιο μιας και υπάρχει

ένα διαμέρισμα άδειο πάνω από το δικό μας (της Σουλβί). Στον ελεύθερο χρόνο σου μπορείς να ψαχτείς με το μόντε-λινγκ αν θες.

Η Κάτια έβγαλε την ποδιά της και την πέταξε στο αφεντικό που μας αγριοκοίταζε.

—Φύγαμε, είπε.

Ο Τζιάκομο όντως έπαθε ταρακούλο μόλις την αντίκρισε.

—Mama mia! αναφώνησε. Η Σοφία Λωρέν ξανθιά και σε βελτιωμένη έκδοση!

Κι αφέθηκε να σωριαστεί ξέπνοος σε μια καρέκλα.

Η Κάτια εγκαταστάθηκε στο διαμέρισμα της Σουλβί και στρώθηκε στη δουλειά από την πρώτη μέρα κιόλας, σαν να 'θελε να μας δείξει πως δεν κάναμε λάθος να την ανασύρουμε από την καχομοιριά. Και μάθαινε γρήγορα. Αστραπιαία θα 'λεγα. Σύντομα είχε τους πελάτες να τρώνε από το χέρι της, σαν καναρίνια. Τα φιλοδωρήματα χτύπησαν ταβάνι. Οι σερβιτόροι είχαν κάθε μέρα γιορτή. Όσο για τον αρτίστα-σεφ, ποτέ δεν τον είχα δει τόσο εν ειρήνη με «την αδικία που του 'κανε η μοίρα να τον ρίξει στην κουζίνα».

Η Κατερίνα είχε εντυπωσιαστεί.

—Αυτή η μικρή είναι φαινόμενο, μου είπε μια μέρα. Δίκιο είχες.

—Είναι πάρα πολύ έξυπνη, αλλά πάντα αδικούσε τον εαυτό της, είπα.

—Είναι πραγματικός θησαυρός! Ίσως η λύση στο πρόβλημά μας...

Την κοίταξα μην καταλαβαίνοντας.

—Σκέφτομαι πως αν συνεχίσει έτσι και την ενδιαφέρει θα μας ξεκουράζει αρκετά, μου εξήγησε. Αν μπορέσει να κρατάει το μαγαζί μόνη της θα παίρνουμε ανάσες.

Σιγά-σιγά η Κάτια δικαίωσε τις προσδοχίες της Κατερίνας. Όχι μόνο μπορούσε να κρατήσει το café όταν λείπαμε, αλλά το δούλευε καλύτερα κι από μας. Σε λίγο καιρό σχεδόν δεν χρειαζόμασταν.

Ένα βράδυ μετά το κλείσιμο η Κατερίνα ανέβηκε στο διαμέρισμα μ' ένα χαμόγελο μέχρι τ' αυτιά.

—Νομίζω πως ήρθε επιτέλους η ώρα να το ρίξουμε έξω, είπε. Μιλήσαμε με τη μικρή και με διαβεβαίωσε πως όχι μόνο δεν έχει πρόθεση να φύγει, αλλά σκέφτεται στα σοβαρά να ρίξει άγκυρα εδώ.

—Πώς αυτό; απόρησα.

Έπεσε στον καναπέ με μια θεατρική κίνηση απόγνωσης.

—Μόλις έχασα τον πιο πιστό μου θαυμαστή, φώναξε.

Έβαλα τα γέλια.

—Τον... Τζιαχομίνο;

—Ναι. Μη γελάς... Το χτύπημα είναι μεγάλο, αλλά, με τη βοήθειά σου, ίσως το αντέξω.

—Η... Κάτια;!!!

—Τρελοί και παλαβοί ο ένας για τον άλλο! Καλά, εσύ δεν πήρες είδηση τίποτα;

—Ιδέα δεν είχα, ομολόγησα.

—Καλά, ο εραστής τα μαθαίνει πάντα τελευταίος, είπε γελώντας.

—Κατερίνα!...

—Καλά... καλά... Άκου τώρα τι σκέφτηκα. Αν τους προσφέρουμε ένα μερίδιο... πες το 1/3... τους δίνουμε ένα κίνητρο σοβαρό να δουλέψουν το μαγαζί με διαφορετικούς όρους. Μετά βλέπουμε πώς θα πάει κι αποφασίζουμε αναλόγως. Ότι έκανε η Σουλβί με μας.

Την κοιτάξα μ' ανοιχτό το στόμα.

—Αγαπημένη μου είσαι μια μεγαλοφυΐα, αναφώνησα.

—Σου πήρε πόσες δεκαετίες να το καταλάβεις αυτό, αγαπημένε μου; γέλασε η Κατερίνα.

Το επόμενο βράδυ κρατήσαμε την Κάτια και τον Τζιάχομο μετά το κλείσιμο του μαγαζιού. Έφερα από την κάβα μια μπουτίλια *Château Lafite* που φύλαγε ο Μωρίς για εξαιρετικές περιστάσεις και γέμισα τέσσερα ποτήρια.

—Δεν το πιστεύω! μουρμούρισε ο Τζιάχομο ανήσυχος. Ετοιμάζεσαι να μας απολύσεις! Αυτό είναι το ευχαριστώ για τις θυσίες που έκανα! Και καλά αυτός ο *mascalzone*, αλλά κι εσύ, *Madonna mia*? Κι εσύ!!!

Σήκωσα το ποτήρι μου.

—Στην απόλυσή σας, είπα.

Οι δυο τους με κοιτάζαν αληθινά έκπληκτοι τώρα.

—Μα γιατί;... ψέλλισε η Κάτια έτοιμη να βάλει τα κλάματα.

—Γιατί έχω κάτι άλλο να προτείνω, είπα.

Τους εξήγησα την ιδέα της Κατερίνας κι όταν τελείωσα είχαν απομείνει να με κοιτάζουν σαν χαμένοι.

—Αστείο είναι τώρα αυτό; είπε η Κάτια.

—Μα... *patron* (δεν ήμουν πια *mascalzone*), με τι λεφτά; είπε ο Τζιάχομο.

—Ποιος μίλησε για λεφτά; είπε η Κατερίνα. Κείνο που θέλουμε εμείς είναι να έχουμε κάποιον που να εμπιστευόμαστε και που να μπορεί να λειτουργήσει το μαγαζί.

Ο Τζιάχομο πήρε το χέρι της και το φίλησε με απαράμιλλη τσιριμόνια.

—*Madonna mia*, είπε. Ο Τζιάχομο Παντολφίνι είναι για πάντα ο ταπεινός σου δούλος. Αν ποτέ αυτός ο

mascalzone σου κάνει καμιά στραβή πες μου το και θα τον κάνω να μετανιώσει πικρά. Είμαι από τη Νάπολη εγώ!

Και γυρίζοντας σε μένα.

—Αυτό που κάνεις, να ξέρεις, δεν θα το ξεχάσω ποτέ, είπε και είχε βουρκώσει.

Η Κάτια είχε γυρίσει το πρόσωπό της από την άλλη μεριά κι έκλαιγε σιωπηλά. Πήγα κοντά της και την αγκάλιασα.

—Τι έπαθες; ρώτησα.

Το κλάμα έγινε λυγμός.

—Το ήξερα..., έλεγε ανάμεσα στα αναφιλητά της. Το είχα καταλάβει από την πρώτη στιγμή... πως είσαι... αλλιώτικος απ' όλους τους άλλους... Πολύ αλλιώτικος...

Σηκώθηκε από την καρέκλα της και πήγε να πέσει στην αγκαλιά της Κατερίνας.

—Μόνο εσύ μπορείς να τον κάνεις ευτυχισμένο..., είπε κλαίγοντας γοερά. Μόνο εσύ και κανείς άλλος... γιατί... γιατί είσαστε το ίδιο πράγμα...

Ο Τζιάκομο έκανε μια κυκλική κίνηση με τον δείκτη του στον κρόταφό του.

—Le donne..., μου είπε, σαν αυτό να τα εξηγούσε όλα.

Πρόσεξα πως και της Κατερίνας τα μάτια είχαν κοκκινίσει.

Αργότερα, όταν ξαπλώσαμε, άπλωσε το χέρι της και πήρε το δικό μου.

—Η μικρή έχει απόλυτο δίκιο, είπε. Δεν είσαι τελικά απ' αυτόν τον πλανήτη. Εγώ το ξέρω, αλλά μ' αρέσει να το ακούω κι από τους άλλους.

—Κι εγώ σ' αγαπώ, γλυκιά μου, ψιθύρισα.

Χαμογέλασε.

—Κι ότι ήμουν έτοιμη να σε ρωτήσω...

* * *

Ώσπου να 'ρθει το καλοκαίρι δεν χρειαζόταν καν να κατεβαίνουμε στο café. Με το ευτυχισμένο ζευγάρι των συνέταιρων όλα δούλευαν ρολόι. Ποτέ τα πράγματα δεν ήταν καλύτερα.

—Φεύγουμε, είπα μια μέρα της Κατερίνας.

—Για πού; ρώτησε χαμογελώντας.

—Για όπου μας βγάλει ο ούριος άνεμος, γέλασα. Κυριολεκτικά.

—Πάει να πει;...

Έβγαλα μια φωτογραφία και της την έδειξα.

—Είναι δώδεκα μέτρα κι έχει πανιά, εξήγησα.

—Ένα σκάφος!

—Δεν είναι ένα οποιοδήποτε σκάφος, είπα. Κοίτα καλύτερα το όνομα στην πλώρη...

—«Κατερίνα», διάβασε και η φωνή της τσάκισε λίγο.

10) Η Μυστική Τελετή

 εκινήσαμε το ταξίδι από τη Νίκαια και ανηφορίσαμε τεμπέλικα κατά μήκος της Κυανής Αχτής με ρότα στον κόλπο της Γένοβας, αράζοντας όπου θέλαμε, σαλπάροντας όποτε θέλαμε, χωρίς πρόγραμμα και χρονικούς περιορισμούς.

Το σκάφος ήταν ένα σκαρί που ο προηγούμενος κάτοχός του είχε φροντίσει με πολλή αγάπη, όμορφο, ευέλικτο και πεισματάρικο, ακριβώς σαν το κορίτσι από το οποίο πήρε τ' όνομά του.

Ήταν η πρώτη φορά που οι δυο μας ταξιδεύαμε μαζί, ελεύθεροι, χωρίς σκοτούρες και περιορισμούς και η καινούργια αυτή εμπειρία ήταν συναρπαστική. Λένε πως για να καταλάβεις αν μπορείς να ταιριάζεις μ' έναν άνθρωπο δυο μέρες μόνοι σ' ένα σκάφος φτάνουν. Δυο βδομάδες αργότερα εμείς ήμασταν σαν μαγεμένοι.

—Πού έμαθες να κουμαντάρεις ιστιοφόρο; με ρώτησε ένα βράδυ η Κατερίνα όταν ξαπλωμένοι στο κατάστρωμα αφήναμε το φως των αστεριών να μας λούζει.

—Σε μια σκούνα που έκανε δρομολόγια από νησί σε νησί στα Τουαμότου, στον Νότιο Ειρηνικό, απάντησα.

—Σαν βατσιμάνης, που θα 'λεγε κι ο Κώστας; με πείραξε.

—Σαν δεύτερος, αλλά μικρή σημασία είχε, είπα. Δεν ήταν ακριβώς το είδος του μπάρκου όπου το πλήρωμα στέκεται κλαρίνο μπροστά στους αξιωματικούς –όπως στα έργα του '30.

Άπλωσε το χέρι της και πήρε το δικό μου.

—Περιπλανήθηκες πολύ, ε; Όλα αυτά τα χρόνια..., είπε.

—Ναι, αλλά δεν ξεφεύγει κανείς...

—Το ξέρω, μουρμούρισε. Το ξέρω...

Κατηφορίσαμε τεμπέλικα τη δυτική ακτή της Ιταλίας κι όταν περάσαμε από το στενό της Μεσσήνας, στην Αδριατική, είχε μπει ο Ιούλιος.

—Και τώρα; τη ρώτησα χαμογελώντας. Τι θες να κάνουμε; Πάνω... κάτω... πίσω...;

—Τι λέει ο καπετάνιος;

—Ξέρεις τι έχουμε μπροστά;

Είδα μια φευγαλέα σκιά στα μάτια της.

—Την Ελλάδα, είπε χαμηλόφωνα σαν να φοβόταν μην ακούσει κάποιος θεός της θάλασσας κι εξοργιστεί.

Κοιταχτήκαμε. Κράτησε το βλέμμα μου για λίγο... Μετά χαμογέλασε.

—Εντάξει, είπε. Πάμε.

—Είσαι σίγουρη;

—Ναι... Δεν ξέρω τι έχεις στο μυαλό σου –γιατί κάτι έχεις– αλλά πάμε.

Διασχίσαμε ένα ασυνήθιστα ήρεμο για την εποχή Αντριάτικο κι από τον Ισθμό βγήκαμε στο Αιγαίο.

Για τις επόμενες τέσσερις βδομάδες τριγυρνούσαμε από νησί σε νησί, ανέμελοι, σαν τους χίπηδες του '60 –«peace man!...».

—Αυτή είναι η ζωή που ονειρευόμουν πάντα, μου είπε ξαφνικά ένα απόγευμα που απολαμβάναμε ένα απίστευτο ηλιοβασίλεμα σε μια ερημική παραλία της Κύθνου.

—Δεν είναι τόσο ειδυλλιακά τον χειμώνα, παρατήρησα.

—Ξέρεις τι εννοώ.

Την αγκάλιασα και την κράτησα κοντά μου.

—Το ξέρω, είπα.

Με κοίταξε με κείνο το ύφος, σαν να σε προκαλεί σε μονομαχία, που γνώριζα πολύ καλά.

—Λοιπόν;

—Συμφωνώ μαζί σου, είπα. Αυτό είναι κάτι που μπορούμε να κάνουμε. Τόσα νησιά υπάρχουν. Βρίσκουμε ένα που μας ταιριάζει και ρίχνουμε άγκυρα —για όσο θέλουμε.

—Και το Παρίσι;

—Το café βρίσκεται σε καλά χέρια. Πηγαίνουμε όποτε θέλουμε, μένουμε όσο θέλουμε... Δεν χρωστάμε σε κανέναν, δεν μας χρωστάει κανείς, λογαριασμό δεν δίνουμε... Είμαστε ελεύθεροι.

Με κοίταξε ερευνητικά.

—Γι' αυτό ήρθαμε στην Ελλάδα; ρώτησε ξαφνικά.

Δίστασα μια στιγμή.

—*Και* γι' αυτό, είπα επιφυλακτικά.

Με το χέρι της έκανε ένα άμορφο σχέδιο στην άμμο.

—Και να δούμε τη Χριστίνα..., είπε. Ναι;

Άργησα ν' απαντήσω και σήκωσε το κεφάλι της να με κοιτάξει.

—Ναι, βιάστηκα να πω. Φυσικά.

Εξακολούθησε να με κοιτάζει ερευνητικά.

—Κάτι έχεις εσύ στο μυαλό σου, είπε. Κάτι που δεν μπορώ να εντοπίσω. Κι αυτό είναι περίεργο γιατί μπορώ άφοβα τώρα να ισχυριστώ πως σε ξέρω καλά.

—Με ξέρεις άριστα, παραδέχτηκα χαμογελώντας.

—Αλλά δεν θα μου πεις...

—Σου είπα...

Κούνησε το κεφάλι της.

—Καλάαα... Να το ξέρεις πάντως πως μισώ τις εκπλήξεις.

—Το ξέρω, Κατερίνα μου, γέλασα. Γι' αυτό και τις αποφεύγω.

Μου έδειξε το σκάφος, τη συνονόματή της, που λικνιζόταν στα ήρεμα νερά μπροστά μας.

—Όπως για παράδειγμα;...

—Αυτό ήταν μια μικρή εξαίρεση.

—Εντάξει, αυτό στο συγχωρώ, αλλά μέχρι εδώ.

—Σύμφωνοι...

—Πες λοιπόν.

—Όταν βρεθούμε με τη Χριστίνα.

Σήκωσε τα χέρια της στον ουρανό.

—Εγκαταλείπω, αναστέναξε. Έλεος!

Πετάχτηκε πάνω και μπήκε στο νερό.

—Πάμε να της τηλεφωνήσουμε, είπε.

—Τώρα;

—Τώρα.

Σε μισή ώρα οι δυο αδερφές είχαν στήσει κουβέντα τρικούβερτη. Έκανα μπάνιο, ντύθηκα, έφτιαξα καφέ κι εκείνες ακόμη μιλούσαν γελώντας σαν να είχαν φτάσει τα Χριστούγεννα κι άνοιγαν τα δώρα τους κάτω από το δέντρο.

Κάποια στιγμή η Κατερίνα θυμήθηκε γιατί την πήρε.

—Λοιπόν, άκου..., της λέει. Τα αφήνεις όλα όπως είναι, βάζεις δυο φανελάκια, δυο βρακάκια, δυο σορτσάκια και το μαγιό σου σε μια τσάντα κι έρχεσαι μαζί μας... Όχι, κυρία μου... όχι σάπια σε μένα... Τι;... Και τι με νοιάζει εμένα πότε σκοπεύεις να πάρεις άδεια;... Να την πάρεις τώρα... Σουτ!... Αυτό που σου λέω εγώ... Μωρέ ακούς ή θα 'ρθω να σ' αρπάζω από το μαλλί;... Δεν αφήφησα εγώ φουρτούνες και καταιγίδες για να μου λες μα... μου... σου... ξου... Όχι... Δεν ακούω κουβέντα... Άρη... πότε θα είμαστε στη Ζέα;

—Αύριο το βράδυ.

—Άκου Χριστινιώ... Μεθαύριο πρωί-πρωί, με τα μπογαλάκια σου στο σκάφος... Τι;... Μη σου πω τι να του πεις του αντρού σου!... Εκτός αν θέλεις να του τα πω εγώ... Όχι;... χαχαχαχαχα... Εντάξει. Πρωί-πρωί... Φιλιά, αγάπη μου.

Έκλεισε το τηλέφωνο και στράφηκε σε μένα.

—Ορίστε, τα κανόνισα, είπε. Θα σου τη φέρω και τη Χριστίνα σου. Να δούμε τι άλλο θα μας ζητήσεις...

—Τα άλλα εν καιρώ, χαμογέλασα κι έσκυφα για ν' αποφύγω το πέδιλο που εκσφενδονιζόταν στο κεφάλι μου.

* * *

Η Χριστίνα ήταν πανέμορφη με τα σορτς και το φανελάκι. Είχε αδυνατίσει λίγο, τα μαλλιά της είχαν μακρύνει και η εικόνα που έδινε ήταν έφηβης που το 'σκαγε από το σπίτι της, έχοντας ξεφουρνίσει απίθανα ψέματα προκειμένου να πάει διακοπές με τον καλό της.

Σαλπάραμε αμέσως.

—Πού πάμε; ρώτησε.

—Πού θες να πάμε;

—Όπου να 'ναι.

—Εκεί ακριβώς θα σας πάω, γέλασα.

Το βράδυ αράξαμε στην πίσω μεριά της Ύδρας, στη Λημνιώνισσα, έναν φυσικό όρμο όπου αυτή την ώρα βέβαια δεν υπήρχε ψυχή.

Κολυμπήσαμε στο φως του φεγγαριού, φάγαμε με όρεξη κι απομείναμε οι τρεις μας να κουβεντιάζουμε χαλαρά, χαζεύοντας την πανέμορφη νύχτα. Μας πήρε ο ύπνος στο κατάστρωμα.

Την επομένη βάλουμε ρότα για Κυκλάδες. Με άνεμο ούριο και θάλασσα καθρέφτη πηγαίναμε από νησί σε νησί, διαλέγοντας τους πιο απόμερους ορμίσκους για ν' αράξουμε και να κολυμπήσουμε και μπαίνοντας στα λιμάνια μόνο για όσο χρειαζόταν ν' ανανεώσουμε τις προμήθειες μας.

Στην αρχή η Χριστίνα έδειχνε μαγκωμένη, αλλά όσο περνούσαν οι μέρες ξεθάρρευε. Κάποια στιγμή και οι τρεις μας μπορέσαμε να συμπεριφερθούμε επιτέλους φυσιολογικά —φυσιολογικά για μας εννοείται, όχι για τους άλλους. Τώρα αγκαλιαζόμασταν, φιλιόμασταν, ανταλλάσσαμε χάρδια και τρυφερότητα ελεύθερα και σιγά-σιγά αυτή η «νέα τάξη πραγμάτων» έφτασε να μας φαίνεται τελείως μα τελείως φυσική. Ήμασταν τρεις άνθρωποι που αγαπιόμασταν —τι το περίεργο στο να εκφράζουμε αυτό ο ένας στον άλλο;

—Αν μας έβλεπαν τίποτα προχωρημένα τηνετζεράκια να συμπεριφερόμαστε έτσι, εμείς οι αρχαίοι, θα φρικάριζαν, είπε ένα βράδυ η Κατερίνα γελώντας.

—Κι αν τους φανερώναμε ποια η συγγενική μας σχέση θα 'φευγαν ουρλιάζοντας να βρουνε τη μαμά τους, συμπλήρωσε η Χριστίνα.

—Όχι αν ήμασταν Μουσουλμάνοι, παρατήρησα.

Με κοίταξαν απορημένες.

—Δεν υπάρχουν ταμπού αίματος στους Μουσουλμάνους; ρώτησε η Κατερίνα.

—Όχι μεταξύ ξαδερφιών.

—Κοίτα πόσο προχωρημένοι είναι οι άνθρωποι! είπε γελώντας η Χριστίνα. Αν ήμασταν Μουσουλμάνοι όλα μας τα προβλήματα θα είχαν λυθεί.

—Ε, και χωρίς να είμαστε, εμείς τα ξεπεράσαμε, αστειεύτηκα.

—Σχεδόν, είπε η Κατερίνα. Γιατί υπάρχουν στιγμές που το μυαλό δουλεύει περίεργα.

—Ναι, έτσι είναι, συμφώνησε η Χριστίνα κουνώντας το κεφάλι της.

—Αναρωτιέσαι αν όλοι οι άλλοι έχουν άδικο κι εσύ δίκιο, είπε η Κατερίνα.

—Δεν είναι τόσο οι άλλοι όσο οι δικές σου αμφιβολίες, είπε η Χριστίνα.

Ξαφνικά η Κατερίνα στράφηκε προς το μέρος μου.

—Πολύ ήσυχος δεν είσαι ξαφνικά εσύ; ρώτησε. Σε άλλη περίπτωση, αν προέκυπτε το αγαπημένο σου θέμα θα αγόρευες με τις ώρες, ξεδιπλώνοντας το ένα επιχείρημα μετά το άλλο.

—Σκεφτόμουν, δικαιολογήθηκα.

—Τι ακριβώς, μπορούμε να μάθουμε;

Δίστασα. Με κοίταζαν και οι δυο με προσμονή.

—Εμείς οι τρεις βρεθήκαμε από μια ευτυχή συγκυρία πάρα πολύ κοντά, είπα. Τα 'χουμε πει και ξαναπεί αυτά. Η ουσία είναι πως αγαπιόμαστε. Και η αγάπη αυτή είναι χωρίς όρους και φραγμούς. Εξωπραγματική και κατάπυστη για τους άλλους, πραγματική κι εξάισια για μας. Ναι;

Αντάλλαξαν ένα βλέμμα και κούνησαν τα κεφάλια τους.

—Ναι, είπαν συγχρόνως.

—Αγαπώ την καθεμιά σας χωριστά και τις δυο μαζί, συνέχισα. Εσύ, Κατερίνα, είσαι το ένα κορίτσι στον κόσμο.

Χριστίνα... δεν θα μπορούσα να διανοηθώ μια ζωή χωρίς εσένα. Το ξέρω πως ακούγεται παράξενο, αλλά έτσι είναι.

—Το ξέρουμε αυτό και το έχουμε αποδεχτεί, καλέ μου, είπε σιγανά η Κατερίνα.

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Ευτυχώς είμαι άθεος, είπα.

Η Κατερίνα έβαλε τα γέλια.

—Νά κάτι το καινούργιο, είπε πειραχτικά. Χαίρω πολύ.

—Κάτι θέλει να μας πει και ψάχνει για τις σωστές λέξεις, είπε η Χριστίνα κοιτάζοντάς με προσεκτικά.

—Πάντα αυτό το καταραμένο πρόβλημα με τις λέξεις, χαμογέλασα. Ναι, κάτι προσπαθώ να πω και δεν ξέρω πώς, γιατί δεν είναι εύκολο να περιγραφεί. Και δεν είναι εύκολο γιατί δεν υπάρχει.

—Μας έσκασες, αναφώνησε η Κατερίνα. Κι εμένα από πολύ πιο πριν. Είναι αυτό ο άλλος λόγος που ήρθαμε στην Ελλάδα; Και που ήθελες τη Χριστίνα παρούσα για να μου το πεις;

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. Η Χριστίνα κοίταξε την αδερφή της απορημένη.

—Α, ναι... Δεν ξέρεις εσύ, γέλασε η Κατερίνα. Ένα μυστήριο άλλο πράγμα!

—Είπα πως δηλώνω άθεος, είπα. Εσείς οι δυο όμως δεν είστε. Δεν λέω πως τρέχετε ν' ανάψετε κερι σε κάθε εικονοστάσι, όμως ας πούμε πως μέσα σας δεν το 'χετε λύσει ακόμα αυτό το πρόβλημα όπως ελόου μου —καλώς ή κακώς.

—Τώρα είναι που δεν καταλαβαίνω Χριστό, αναφώνησε η Κατερίνα.

—Ούτε εγώ, συμφώνησε η Χριστίνα.

Αναστέναξα.

—Πότε η ένωση δυο ανθρώπων είναι έγκυρη για μια θρησκεία, οποιαδήποτε θρησκεία; ρώτησα. Όταν ένας εκπρόσωπός της την «ευλογεί». Αυτός ο εκπρόσωπος εννιά φορές στις δέκα είναι ένας διεφθαρμένος θεομπαίχτης, ένας υποκριτής, μια λέρα απερίγραπτη, αλλά του έχει δοθεί η δύναμη να «νομιμοποιεί» σχέσεις ανθρώπινες, που συχνά αδυνατεί να κατανοήσει.

Οι δυο τους κοιτάχτηκαν αποσβολωμένες και μετά με κοίταξαν.

—Ωστόσο η διαδικασία της ένωσης, της άνωθεν ευλογίας, θεωρείται ιερή, συνέχισα. Κι αν αφαιρέσουμε τον θεομπαίχτη εκπρόσωπο —που τη μολύνει— ίσως και να είναι.

Είχε πέσει νεκρική σιγή στο κατάστρωμα. Μόνο ο ανάλαφρος παφλασμός του νερού ακουγόταν τώρα.

Σηκώθηκα και πήγα να φέρω μια δερμάτινη θήκη από την καμπίνα, την άνοιξα κι έβγαλα από μέσα τέσσερις βέρες φτιαγμένες από ένα μίγμα τιτανίου και πλατίνας που είχα παραγγείλει στο Παρίσι. Ακούμπησα από μία μπροστά στην καθεμιά τους και κράτησα τις υπόλοιπες δυο στο μέρος μου.

Κάρφωσαν τα μάτια τους στα δαχτυλίδια άφωνες. Μετά κοιτάχτηκαν. Στράφηκαν προς το μέρος μου.

—Μας... μας παντρεύεσαι δηλαδή... με τον δικό σου τρόπο;!!! κατάφερε να αρθρώσει η Κατερίνα.

—Με τον δικό μου τρόπο, είπα. Αλλά όχι έτσι.

—Αλλά πώς;

Μάζεψα τα δαχτυλίδια και τα έβαλα στη θήκη τους.

—Τίποτα απ' ό,τι κάναμε ως τώρα οι τρεις μας δεν υπόκειται στις νόρμες και τις επιταγές της κοινωνίας, που δεν έχει χώρο για κάτι σαν εμάς, είπα. Αυτό δεν μας

εμπόδισε να βρούμε την ευτυχία στη σχέση του ενός με τον άλλο. Αυτό που προτείνω είναι στην ίδια γραμμή μ' αυτήν που ακολουθήσαμε και που μας έβγαλε ως εδώ.

—Γιατί όμως...; ψιθύρισε η Χριστίνα. Γιατί κάτι τέτοιο;

—Γιατί θέλω να πω σε όποιον είναι εκεί πάνω –αν είναι κανείς εκεί πάνω– πως εμείς είμαστε δεμένοι έτσι. Θέλω να του το πω απευθείας, χωρίς την μεσολάβηση κάποιου ενδιάμεσου. Αλλά θέλω να του το πω.

Η Κατερίνα με κοίταζε σκεφτική.

—Αυτό, ομολογώ πως δεν το περίμενα, είπε. Από σένα τουλάχιστον ποτέ.

—Ευτυχώς που είσαι... άθεος, είπε χαμογελώντας η Χριστίνα.

—Εδώ γύρω υπάρχουν πολλά ερημονήσια, εξήγησα. Μερικά έχουν ένα εξωκλήσι χτισμένο πάνω τους...

—Και θα πάμε να πούμε του Θεού πως, είτε του αρέσει είτε όχι, εμείς παντρευόμαστε; γέλασε η Κατερίνα.

—Εμένα τώρα γιατί με κάνει ν' ανατριχιάζω η ιδέα; μουρμούρισε η Χριστίνα.

—Επειδή είναι κάτι που δεν σκέφτηκε να το κάνει κανείς; είπα.

—Κι ο πρώτος που είχε αυτή την ιδέα είναι ένας... άθεος, σχολίασε η Κατερίνα. Τι άλλο θ' ακούσω, Θεέ μου!!!

Σηκώθηκε και ήρθε να μ' αγκαλιάσει.

—Είναι τρομακτικό, έχει δίκιο η Χριστίνα, είπε. Αλλά καταλαβαίνω γιατί θες να το κάνεις.

—Σκεφτείτε το, είπα. Και μου λέτε.

Πήγαν για ύπνο στην καμπίνα ενώ έμεινα να κοιμηθώ στο κατάστρωμα. Μέχρι να με πάρει ο ύπνος τις άκουγα να κουβεντιάζουν.

Το πρωί δεν αναφέρθηκε κανείς μας σ' αυτό το ζήτημα. Φάγαμε πρωινό, κολυπήσαμε, ξαπλώσαμε στη άμμο... Μια μέρα σαν όλες. Μετά το μεσημεριανό φαγητό η Κατερίνα ήρθε ν' ακουμπήσει το χέρι της στον ώμο μου.

—Πάμε; είπε μαλακά.

Την κοίταξα ερωτηματικά. Έκανε «ναι» με το κεφάλι.

Φτάσαμε στο ξερονήσι λίγο μετά τη δύση του ήλιου. Βρήκα ένα απάγκιο κι έριξα την άγκυρα. Το εκκλησάκι πάνω στον βράχο φωτιζόταν απόκοσμα από έναν φανταστικό χρυσοκόκκινο ουρανό.

Ανεβήκαμε πιασμένοι από το χέρι. Δεν ήταν δύσκολο να παραβιάσουμε την σκουριασμένη κλειδαριά. Απλό, λιτό εσωτερικό. Ένα μανουάλι με κάμποσα σβηστά κεριά. Ένα ασβεστωμένο τέμπλο με τις εικόνες των αρχαγγέλων δεξιά κι αριστερά, μ' ένα καντήλι μπροστά στον καθένα και μια κλειστή Ωραία Πύλη με την εικόνα του Ιησού στην κορυφή της.

Οι κοπέλες άναψαν τα καντήλια κι εγώ τα κεριά. Κανείς μας δεν μιλούσε.

Κοιταχτήκαμε.

Η Κατερίνα κι εγώ πήραμε θέσεις, κρατημένοι από το χέρι, μπροστά στο ιερό. Η Χριστίνα μπροστά μας, σαν αρχαία ιέρεια. Η ατμόσφαιρα απίστευτα επιβλητική. Οι άγγελοι κοιτούσαν απορημένοι.

Η Χριστίνα σήκωσε τα μάτια της πάνω μας. Ήταν πλημμυρισμένα στα δάκρυα.

—Κατερίνα, δέχεσαι τον Άρη για άντρα σου; ρώτησε με φωνή που έτρεμε.

—Ναι, ψιθύρισε η Κατερίνα.

—Άρη, δέχεσαι την Κατερίνα για γυναίκα σου;

—Ναι...

Πήρε δυο δαχτυλίδια και μας τα πέρασε στα δάχτυλά μας.

—Είσαστε τώρα ζευγάρι στα μάτια του Θεού και των ανθρώπων, είπε ενώ τα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της.

Η Κατερίνα κι εγώ φιληθήκαμε ενώ οι αρχάγγελοι κοιτάζονταν σαστισμένοι.

Μετά η Χριστίνα και η Κατερίνα άλλαξαν θέσεις. Το χέρι της Χριστίνας έτρεμε μέσα στο δικό μου.

—Χριστίνα, δέχεσαι...

—Ναι.

—Άρη, δέχεσαι...

Ναι.

Πέρασε τα δυο τελευταία δαχτυλίδια στα δάχτυλά μας.

—Τώρα είσαστε ζευγάρι στα μάτια του Θεού και των ανθρώπων, είπε.

Φιλήθηκα με την Χριστίνα και τώρα οι άγγελοι χαμογελούσαν πλατιά.

Η Κατερίνα μας φίλησε.

—Είναι απίστευτο, αλλά νιώθω παντρεμένη, ψιθύρισε.

—Κι εγώ, είπε η Χριστίνα.

Αφήσαμε τα κεριά και τα καντήλια να καίνε, βγήκαμε και κλείσαμε την πόρτα πίσω μας.

Ένα τεράστιο φεγγάρι υψωνόταν μεγαλόπρεπα από τη θάλασσα τη στιγμή εκείνη. Ένα φεγγάρι αλλιώτικο τη νύχτα αυτή και για τους τρεις μας.

Τ Ε Λ Ο Σ

Άρχισε να γράφεται στην Ύδρα στις
25 Αυγούστου 2011 και τελείωσε στον
ίδιο τόπο στις 26 Σεπτεμβρίου 2011.

Η δακτυλογράφηση τελείωσε αισίως στις
11 Ιουνίου 2014 στην Κέρκυρα.